ARSENİK

agatha christie

Birinci Bölüm

Alçıların çıkarılmasının zamanı artık gelmiş, doktor beni istedikleri şekilde çektirmeye başlamış, hemşireler bacaklarımı dikkatli bir şekilde hareket ettirmem için beni kandırmakta birbirleri ile adeta yarış ediyorlardı.

Bütün bu yapmacık hareketlerden tiksinmeye başlamıştım. O sırada yanıma gelen Marcus Kent, bir süre sayfiyede sakin bir hayat sürmemin benim için çok faydalı olacağını söyledi.

"Temiz hava, sakin bir yaşantı; sana tedavin için sağlık verebileceğim tek reçete bu" diyordu Marcus.

"Yemene, içmene bak, elinden geldiği kadar bitkisel bir hayat sürmeye çalış. Kız kardeşinin sana elinden geldiği kadar iyi bakacağından da eminim." Alacağınız cevabın sizi korkutacağını bildiğiniz için bazı soruların sorulamayacağı düşüncesi ile ona yeniden uçup uçamayacağımı sormadım.

Nitekim, hayatımın son beş ayı içinde, ömür boyunca yatalak kalıp kalmayacağımı da sormak cesaretini kendimde bulamamıştım.

Başhemşirenin riyakar edası ile beni teselliye kalkışması hiç de hoşuma gidecek değildi. Bu soruya karşılık alacağım cevabı biliyordum.

"Hiç böyle soru sorulur mu? Biz hastalarımızın kendilerine böyle şeyler kondurmalarına müsaade edemeyiz." Bu nedenle beynimi kemiren bu soruyu sormamıştım. Ne var ki, bugün durum değişti. Yatalak bir hasta olarak ömür tüketmeyecektim.

Bacaklarımı oynatabildiğim gibi ayağa da kalkabiliyordum. Ancak dizlerim titriyor, sanki hayatta ilk kez yürüyen bir bebeğe benzetiyordum kendimi.

Fakat bu durumun geçici olduğunu, sırf uzun süre hareketsiz kaldığım için acemilik çektiğimi biliyordum.

Her yönden çok iyi anlaşabildiğim doktor Marcus Kent bana son durumumu şu cümlelerle açıklayıp içime su serpti: "Tamamıyla iyileşeceğinden emin olmanı istiyorum. Salı günkü muayeneye kadar durumundan pek emin değildik.

Bugün ise müjdeyi kesinlikle verebiliyorum. Ancak tamamıyla iyileşmen kolay olmayacak; bir hayli uzun sürebilir. Senin anlayacağın bir hayli yorucu bir iş olacak bu.

Adale ve sinirlerin normale dönüşüne beynin de yardımcı olması gerekir.

Sabırsızlık, sinirli hareketler seni başladığın yere döndürür. Bu nedenle bundan sonra sen kendi kendinin doktoru olacaksın. İradene daima sahip ol, sakın çabuk iyileşebilmek için iradene emir vermeye kalkışma. Kısacası sakin bir hayat sürmen gerekiyor. Senin anlayacağın, iyileşmesi gereken sadece vücudun değil. Uzun süre özel bir ilaç vermek suretiyle seni, asabi hareketlerden kurtardık. Sinir sisteminin bu ilacın etkisinden kurtulması gerekiyor.. İşte bu nedenle sana sayfiye hayatını tavsiye ettim. Bir şey daha var.. imkan bulursan, hiç dost, ahbabın olmayan bir bölgeye yerleş." Aslında bunu ben de düşünmüştüm. Sahte anlayış havası içinde teselli edilmek insanın en çok gücüne giden davranışlardan biri.

"Aa! Jerry. Seni sandığımdan da daha iyi gördüm.

Öyle değil mi çocuklar?" Ve arkasından günlük dedikodular. Velhasıl tahammül edilemeyecek şeyler. Köpekler dahi, gizli bir köşeye çekilip yaralarını kendi kendilerine tedavi etmiyorlar mı? Ancak tamamen iyileştikten sonra eski yaşantılarına devam ediyorlar.

Kız kardeşim Joanna ile birlikte emlakçıların gazetelerde çıkan süslü ilanlarını günlerce taradıktan sonra, Lymstock kasabasında "Ufak katırtırnağını" görülmeye değer bulduk. Bu seçimin bir nedeni de o güne kadar İngiltere'nin bu köşesine hiç gitmemiş oluşumuzdu.

Lymstock'un yaklaşık bir kilometre ötesinde bulunan "Ufak katırtırnağını" görür görmez, burasının tam aradığımız bir yer olduğuna karar verdik. Kırlara uzanan yol üzerinde idi bu ufak ev. Viktorya devri mimarisi ile inşa edilmiş, yeşile boyanmış binanın pencerelerinden fundalık bir yamaç ve Lymstock kilisesinin çan kulesi görünüyordu.

Ömürleri boyunca evlilik yüzü görmemiş Barton kız kardeşlere aitti burası. Aralarından ancak, en ufakları olan Miss Emily Barton sağ kalmıştı.

Ufak tefek yapılı şipşirin bir ihtiyarcıktı Emily Barton. Sakin ve özür diler bir tonla, bugüne kadar evini hiç kiraya vermemiş olduğunu söylüyor ve devam ediyordu: "Bunu, bundan sonra da yapmayacaktım ama, anlayacağın gibi yavrum, ", son zamanlarda hayat şartları o kadar değişti ki.. Vergiler gittikçe artarken, tahvillerin değerleri aksine çok düştü. Ömür boyunca yaşadığı evi başkalarına kiralamak inşanın çok gücüne gidiyor, ancak bazı şeylerin yapılması gerekiyor. Sizleri çok beğendim ve adeta sevdim. "Ufak tırnağa" çok yakışacaksınız. Burasının gençliğe ihtiyacı var." O anda Joanna benden söz etmek zorunda kalmıştı.

Miss Barton kendini çabuk toparladı.. "Ah, Tanrım...anlıyorum...uçak kazasında mı oldu? Şimdiki gençlik ne kadar da cesur oluyor..

Tabii ağabeyiniz nekahat devrini sürdürecek... Bu nedenle..." Durum karşısında yaşlı kadın adeta rahatlamıştı.

Çekine çekine sigara kullanıp' kullanmadığımı sorduğu zaman, Joanna atılarak; "Hem de baca gibi" diye cevap verip, "ben de öyle" diye devam etti.

"Evet.. Ne kadar da düşüncesizim! Çok yazık, bir türlü zamana ayak uyduramıyorum. Zavallı ablalarım benden çok büyüktü. Annem ise 97 yıl yaşadı. Üstelik, cimri mü cimri bir kadındı. Günümüzde sigara içmeyen var mı ki? Ama maalesef size kül tablası veremeyeceğim." Kız kardeşim, eve düzinelerle kül tablası getireceğimizi, güzel eşyaların üzerine yanar sigara bırakmayacağımızı, bundan endişe etmemesini ve hayatta bunun kadar nefret ettiği bir şeyin bulunmadığını, yaşlı kadına anlatarak onu rahatlattı.

Bu suretle gerekli karar verildi ve "Ufak katır tırnağını" altı ay için kiraladık. Bu arada üç aylık opsiyon süresi almayı da ihmal etmedik.

Emily Barton, Joanna'ya kendisini merak etmemesini, eski ve sadık hizmetkarı Florence'nın işlettiği pansiyona yerleşeceğini söyledi ve kadını methede methede bitiremedi.

Her şey yoluna girmişe benziyordu. Nihayet Joanna ile birlikte eve yerleştik,

bu arada Miss Barton'un hizmetçisi evde kalıp yanımızda çalışmayı da kabul etmişti. Sabahları bir başka kız uğrayıp, Partridge'e yardım ediyordu. Bir nebze geri zekalı olmasına rağmen çok iyi ve uysal bir kızdı. Bu suretle ikisi birden bize bakıyordu.

Orta yaşlı, çirkin ve nemrut suratlı olmasına rağmen Partridge'ın pişirdiği yemeklerin nefasetine doğrusu diyecek yoktu. Akşam yemeklerinin, gecenin ileri saatlerinde yenmesinden pek hoşlanmamakla beraber çarnaçar, bize uymak zorunda kalmıştı.

Eski ev sahibesinin akşam yemeklerinde rafadan yumurtadan başka bir şey yemediği rahatlıkla anlaşılıyordu. Ancak Partridge, benim nekahat devrinde kuvvetimi toplamam gerektiğini de itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Daha taşmalı bir hafta olmamıştı ki, Miss Barton bizi ziyarete gelerek kartını bırakmış ve o'nu avukatın eşi Bayan Symmington, doktorun ablası Bayan Griffith, kasaba rahibinin eşi Bayan Dane Calthrop ile "Manastır" adını taşıyan malikanede oturan Bay Pye takip etmişti.

Bu ziyaretler Joanna'yı haddinden fazla heyecanlandırmıştı. "Bu devirde insanların ziyarete gelip kart bıraktıklarını cidden bilmiyordum" diye mırıldandı.

Kendisine, bunun nedeninin bugüne kadar taşra yaşantısı ile hiç ilişkisi olmadığını izah etmek istedim.

Joanna, "Saçma...hafta sonlarını kaç defa taşra köşklerinde geçirdim" diye cevap vermişti.

"Evet ama, o aynı şey değil Joanna" dedim.

Joanna benden beş yaş daha ufaktı.

Çocukluğumuzda oturduğumuz büyük eski köşkü ve binayı çevreleyen nehre inen kırlık araziyi bugün gibi hatırlıyorum. Kaç kez bahçıvana görünmeden sürüne sürüne ahududu kümelerinin arasına saklanmamıştım ki!.. Ahırın arkasındaki avlunun kokusunu hala duyar gibiyim. Komşunun sarı kedisi, ahırdaki atların deprenişi, hep anılarımın arasında..

Ben yedi yaşıma bastığım zaman, Joanna ile birlikte Londra da oturan teyzemizin yanma gitmiştik. Orada geçirdiğimiz Noel ve yılbaşı şenlikleri, Paskalya tatilinde seyrettiğimiz çocuk piyesleri, Kensington parkında sandal gezintileri, buz üzerinde paten oyunları!... Ağustos ayı gelince, denize bakan bir otele yerleşirdik.

Bütün bu anılar beynimden sinema şeridi gibi geçerken, bir ara kendimi, bencil bir hasta durumuna gelmiş sandım. Bu his altında, adeta çekinerek Joanna'ya mırıldandım: "Galiba burası sana çok can sıkıcı gelecek, şehir hayatını muhakkak ki özleyeceksin." Joanna bir hayli güzel ve çok neşe dolu bir kızdır. Dans etmekten, kokteyl partilerine gitmekten, aşk maceralarından, sürat delisi arabalarla gezintilere çıkmaktan, fazlası ile hoşlanan bir yaradılıştadır.

Kardeşim gülerek, hiç sıkılmadığını söyleyip devam etti: "Senin anlayacağın o gürültülü yaşantıdan ayrıldığım için ziyadesiyle memnunum.

Üstelik o gruptan bıkmaya başlamıştım. Paul yüzünden büyük bir sarsıntı geçirdiğimi sen de biliyorsun. Ama, o konuda sen de bana hiç yakınlık göstermiş değilsin ya, o da başka. Korkarım kendime gelebilmem, bir hayli uzun zaman alacak." Bu sözlere pek fazla inanmadım, çünkü Joanna'nın aşk serüvenleri daima aynı sonuçla kapanırdı. Kendini anlaşılmamış bir dahi sanan bir gence çılgınca tutulur, onun topluma karşı şikayetlerini bıkmadan dinler ve sonunda delikanlı ona karşı minnet hissi duymayınca, kalbinin kırıldığını söyler ve günlerce bunun etkisi altında kalırdı.

Bu ruh haleti, ortaya yeni bir genç çıkıncaya kadar sürüp giderdi. Bu süre de genellikle, üç haftayı pek geçmezdi.

Bu nedenle Joanna'nın kalp sarsıntısını fazla ciddiye almamıştım.

Ancak kırlarda yaşamanın kız kardeşim için yeni bir oyun olduğunu anlamakta da zorluk çekmemiştim.

Joanna içini çekerek; "Her ne ise" dedi "üstüm başım acaba taşra yaşantısına uyuyor mu?" Onu yukardan aşağı dikkatle süzdüm ve kıyafetinin pek de taşraya yaraşır nitelikte olduğunu kabul edemeyip güldüm. Aslında Joanna, ünlü moda yaratıcısı Mirotin tarafından "Le Sport" dergisinin moda sahifesi-ne göre giyinmişti. Üzerinde, inanılması güç iri ve acayip kareli bir eteklik vardı.

Dapdaracıktı bu eteklik.. Kısa kollu komik kazağı ise, Tiroller bölgesinden ilham almışa benziyordu. İncecik çorapları ve kır hayatına yaraşır spor ayakkabıları ise yepyeniydi.

"Asla" dedim, "kılığın tepeden tırnağa kadar hatalı. Oldukça eski bir tweed eteklik giymen icab ederdi. Kirli bir yeşil veya soluk kahve renginde olmalıydı bu eteklik. Kaşmir bir kazak ile hırkanın da buna uyması icab ederdi. Başında fötr şapka, ayağında kaim çoraplar ve eski kunduralar ile gerçek bir taşra kıyafeti oluştururdu. Ancak bu suretle Lymstock sokaklarında kalabalığa karışabilir ve şimdiki gibi herkesin dikkatini çekmezdin.

Üstelik yüz makyaj m da hiç uygun değil.." "Ne varmış ki yüzümde? 'Kır havası bronz No. 2' den süründüm." "Belli, eğer ömrünün büyük bir kısmını Lymstock'ta geçirmiş olsaydın burnunun parlamaması için biraz pudra sürer, belki de hafif ruj ile makyajını tamamlardın. Ne var ki bu makyaj m pek ustalıklı olarak yapılmaması gerekirdi; üstelik kaşların da doğal niteliğini korumuş olurdu.

Dörtte üçü yolunmuş kaşlarla etrafta dolaşmazdım." Bir kahkaha atan Joanna cevap verdir "Bu şekilde benim kötü bir yaratık olduğumu mu sanırlar?" "Yooo, öyle bir şey demedim. Sadece seni biraz garipseyecekler, işte o kadar." Joanna ziyaretçilerin bıraktıkları kartları teker teker incelemeye devam etti. Belki de bir şans ve belki de bir şanssızlık eseri, ziyaretçilerin arasında yalnız rahibin eşi, kız kardeşimi evde bulabilmişti.

Joanna bana dönerek konuştu: "Tıpkı 'Mutlu Aile' piyesini andıran bir durum.

Avukatın eşi 'Bayan Yasa', doktorun karısı 'Bayan İlaç'.. Jerry, burası gerçekten çok cici bir yer.

Her şey garip, eskiye dönük. İnsan buralarda kötü olayların cereyan edebileceğine inanmak istemiyor, öyle değil mi?" Bu sözleri bir hayli saçma bulmama rağmen, onu doğruladım.

Lymstock gibi bir kasabada gerçekten kötü bir olay cereyan edemezdi. İlk mektubu kardeşimle aramızda geçen bu konuşmadan sonra almış olmamız gerçekten garipsenecek bir durumdu.

Galiba hikayeme iyi başlayamadım. Aslında Lymstock'u sizlere tarif etmedim. Çünkü Lymstock'un nasıl bir kasaba olduğunu bilmeyecek olursanız, benim hikayemi do hiç bir suretle anlayamazsınız.

Lymstock'un kökü, çok eski bir geçmişe uzanıyor.. Taa Normanların istila çağına kadar.. Daha ziyade dinsel bakımdan, burası son derece önemli bir bölgeymiş. Burada bir manastır, kudretli ve haris başrahipler hüküm sürermiş. Civarda yaşayan Lordlar, Baronlar ve tüm asiller Tanrı ile iyi geçinebilmek amacı ile topraklarının önemli bir kısmını bu manastıra hibe ederlermiş. Bu sayede sözü geçen manastır zenginleştikçe zenginleşmiş, güçlendikçe güçlenmiş ve yüzyıllar boyunca ülkede büyük bir kuvvet olarak kabul edilmiş. Ne var ki Kral Yedinci Henry, bu manastırı, çağdaş manastırların akıbetine uğratmayı başarmıştı.

Fakat bu sefer kasabaya şato hakim olmuş. Bu şatonun da, tıpkı manastır gibi rüçhan hakları ve bir hayli kabarık serveti varmış. Ancak bin yedi yüz yıllarında, ülkede baş gösteren gelişme seli, Lymstock'un önemini ortadan kaldırmış, şato yıkılmış, ana caddeler kasabanın yanma dahi uğramamış. Artık Lymstock taşranın ufacık bir pazar mahalli durumuna düşmüş. Etrafı kırlık arazi ve çiftliklerle çevrili, tam bir taşra kasabasından başka bir farkı kalmamış.

Bugün haftada bir gün burada bir pazar kuruluyor.

Bu pazar günleri sokaklarda ve kır yollarında sürülerle karşılaşmak gayet olağan. Yılda iki kez tertiplenen at yarışlarına, atçılık dergilerinde adlarına rastlanmamış hayvanlar katılıyor. Şipşirin ana yolunun iki tarafında oldukça heybetli evler yükseliyor ama, bunların zemin katlarındaki pencerelerde çöreklerin, meyve ve sebzelerin teşhir edilmesi insanı garipsetiyor. Ana sokak üzerinde uzun ve daracık bir kumaş mağazası, kürekle demir tavlayan bir demirci dükkanı, kasabaya hiç de uymayan postahane binası, nitelikleri pek belirli olmayan ufak dükkancıklar, iki kasap, rahibin evi ile uluslararası bir acente binası var. Kasabada bir doktor, "Galbraith, Galbraith ve Symmington" adını taşıyan bir avukatlık bürosu, içinde Saksonlardan kalma, on dördüncü yüzyılda inşa edilmiş çok güzel bir kilise, yeni fakat biçimsiz bir üslûpta inşa edilmiş bir okul binası ve iki içkili lokanta da mevcut.

İşte Lymstock bu tür bir kasaba.

Emily Barton'un ısrarı üzerine olacak, kasabanın önemli sakinleri bizi ziyarete geldiler. Bir çift eldiven satın alan Joanna, başına oldukça eski kadife bir bere giyerek bu ziyaretleri iade etmeye başladı.

Bu tür faaliyetler bizim için yeni olduğu kadar bir hayli eğlenceli olaylardı. Tüm ömrümüzü zaten burada geçirecek değildik. Geçici bir değişiklikti bizim için. Bir piyesteki antraktlar gibi bir şey. Doktorumun verdiği tavsiyeleri yerine getirmeye ve komşularımla ilgilenme hazırlığı içindeydim.

Kendisinin çevredeki rezaletlerle ilgilenmemem için yaptığı tavsiyeyi de unutmuş değildim. Ancak çevredekilerin bu gibi olaylar konusunda dikkatimi çekecekleri, aklımın ucundan dahi geçmiyordu.

Ne gariptir, o aldığımız ilk mektubu çok eğlendirici nitelikte bulmuştuk.

Kahvaltı masasına oturduğumuz zaman söz konusu mektup gelmişti. Zarfı ağır ağır elimde çevirdim.

Mektup kasaba postahanesinden atılmış, adres daktilo ile yazılmıştı.

Bu mektubu, Londra'dan atılan iki mektuptan daha önce açtım.

Mektuplardan birinin fatura, diğerinin ise can sıkıcı bir yaratık olan kuzinimizden geldiğini biliyordum.

Zarfın içinden çıkan kağıda gazete ve dergilerden kesilmiş kelimeler yapıştırılmıştı. Önce hayretle kelimelere baktım. Henüz bu kelimelerin anlamlarını kavrayamamıştım. Kısa bir süre sonra hafif şekilde haykırdım.

Gelen faturaları kaşlarını çatmış bir tavırla incelemekte olan Joanna yanıma gelerek sordu: "Ne oldu Jerry, çok şaşırmış bir halin var?" Son derece galiz kelimelerden oluşan mektup yazarı, Joanna ile benim kardeş olduğumuza inanmadığını söylüyordu. "Çok iğrenç ve imzasız bir mektup." dedim. Bir hayli şaşırmıştım. İnsan Lymstock gibi sakin bir kasabada bu gibi olaylar beklemiyordu.

Joanna çok ilgilenmişti. "Yok canım, ne ediyor?" diye sordu.

Genellikle romanlarda, galiz kelimelerle dolu imzasız mektuplar, kadınlara,

bilhassa genç kızlara okunmaz. Bunun da nedeni, kadınların nazik sinir sistemlerinin böyle şoklardan etkilenmesini önlemektir. Ancak, aynı davranış aklımın köşesinden dahi geçmedi, zarftan çıkan kağıdı Joanna'ya uzattım. Soğukkanlı mizacına her zaman güvenen Joanna, bu övüntüsünde ne kadar haklı olduğunu ispatlayan bir şekilde güldü. "Ne pis bir hareket" dedi. "İmzasız mektuplardan söz edildiğini her zaman duyardım ama, bugüne kadar hiç bir tane görmemiştim. Bu tür mektuplar hep aynı üslûpta mı olur?" "Maalesef kızım, bu soruyu cevaplandıramayacağım, çünkü ben de bugüne kadar ilk kez imzasız bir mektupla karşılaşıyorum." Joanna geçirdiği şokun etkisinden kurtulmuş, kıkır kıkır gülerek konuşuyordu. "Makyajım konusunda haklıymışsın Jerry.. Herhalde kasaba sakinleri beni kötü bir kadın sanıyor." "Evet" anlamında başımı sallayıp devam ettim: "Orası öyle. Fakat babamın uzun boylu, esmer, üzün çehreli bir şahıs; annemizin ise ufak tefek yapılı, mavi gözlü, sarışın bir kadın olması işleri karıştırıyor. Ben baba, sen ise annene çekmişsin." "Doğru. Biz hiç de birbirimize benzemiyoruz.

Bizi tanımayan hiç kimse kardeş olduğumuza kanaat getiremez." Bağırarak cevap verdim: Öyle, burada yaşayanlardan birinin böyle bir kanı taşımadığı meydanda." Olayı oldukça komik bulduğunu söyleyen Joanna, düşünceli bir tavırla mektubu sallayıp sordu: "Peki bu mektubu ne yapacağız?" "Bana kalırsa en uygun hareket bu pisliği ateşe atıp yakmaktır." deyip söylediğimi yaptım. Joanna bir çocuk gibi bu hareketimi alkışlıyordu.

Gülerek konuştu: "Mektubu ateşe atış hareketin nefisti. Sen sahneye çıkmalıydın... Evimizde şömine bulunması bir şans eseri.." "Evet... Çöp sepeti hiç de dramatik bir sahne yaratmazdı. Fakat kağıdı tutuşturup, ağır ağır elimde yanmasını bekleyebilirdim de.." "Bir şeyi yakmak istediğin zaman, her şey ters gider. Kağıt söner ve sen de arka arkaya, kibrit çakmak zorunda kalmış olurdun Jerry." Joanna yerinden kalkıp pencerenin önüne gitti.

Etrafi biraz seyrettikten sonra başım çevirip sordu: "Bunu acaba kim yazdı Jerry?" "Bunu belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz." diye cevap verdim.

"Evet, herhalde.. Ancak düşünüyorum da bu mektup gerçekten hiç de komik değil. Ben onların, yani kasaba sakinlerinin bizlerden hoşlandığını sanmıştım.." "Tabii ki hoşlanıyorlar. Bu, deliliğin eşiğine gelmiş anormal bir beynin marifeti." "Herhalde.. Öf!. İğrenç bir şey bu." Kız kardeşim güneşlenmek için dışarı çıkarken, bir sigara yaktım ve Joanna'nın haklı

olduğunu düşündüm. Hakikaten çok iğrenç bir şeydi bu mektup. Muhakkak ki kasaba halkından biri bizim buraya yerleşmemizden memnun kalmamıştı. Kim olduğu bilinmeyen bir kimse, Joanna'nın pırıl pırıl güzelliğini çekememiş ve bizi tedirgin etmeye kalkışmıştı. İlk bakışta, olayı komik olarak niteleyip unutmak gerekiyorsa da, aslında bunun hiç de gülünç bir yönü yoktu.

O sabah Dr. Griffith ziyarete geldi. Daha önce, durumumu haftada bir kez gözden geçirmesi için anlaşmış bulunuyorduk. Aslında Dr. Owen Griffith'den oldukça hoşlanmıştım. Esmer, yakışıklı sayılamayacak, hantal, beceriksiz tavırlı bir adamdı. Ancak çok nazik ve usta elleri vardı. Kesik kesik konuşan Dr. Griffith, bir hayli de çekingen idi.

Bu ziyaretinde bana, oldukça ümit ve cesaret verici bir ilerleme kaydetmiş olduğumu müjdeledi ve biraz durduktan sonra sordu: "Kendinizi iyi hissediyor musunuz?.. Bu sabah sizi biraz keyifsiz gördüm de!" "Aslında pek öyle değil." diye cevap verdim. "Bu sabah kahvaltıda çok iğrenç bir mektup aldık. Bu da ağzımın tadını bir hayli bozdu." Birden elindeki çantası yere düştü. Esmer simasını bir heyecan havası kaplamıştı.

"Yani onlardan birinin, size de mi geldiğini söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Doktorun sorusu ilgimi çekmişti. "Demek bu mektuplardan alan başkaları da var!" "Evet. Bir süreden beri geliyor bu mektuplar." "Yaa!" dedim. "Ben de yabancı olduğumuz için kasabada birinin bize kızmış olduğunu sanmıştım." "Yooo, öyle bir şey söz konusu değil...

Sadece..." Bir an durakladıktan sonra devam etti: "Mektupta neler yazılı idi?.. Hiç olmazsa..." Yüzü kızardı; "Belki de bunu sormakta hata ettim.." "Mektupta yazılanları size memnunlukla anlatacağım," dedim.

"Mektubu gönderen, buraya beraberimde getirdiğim o süslü fahişenin, aslında benim kız kardeşim olmadığını iddia ediyor. Ancak mektubu, üstü örtülü bir şekilde hülasa ettiğimi de sözlerime ilave etmek isterim." Yüzü öfke ile kızardı. "Ne iğrenç bir iddia! Umarım kız kardeşiniz bu iğrenç mektup yüzünden pek sarsılmamıştır." "Joanna" dedim, "Noel ağaçlarının tepesine kondurduğumuz o ufak yüzlü bebeklere benzer, fakat aslında çok modern ve soğukkanlı bir kızdır.

Nitekim bu mektup kendisini çok eğlendirdi.

Çünkü bugüne kadar böyle bir mektup almış değildi." "Tabii, öyle olması gerekir." Kesin bir tavırla: "Aslında, bu tür mektupları gülünç olarak kabul etmek en yerinde davranış." dedim.

Biraz duraklayan Dr. Griffith; "Evet" dedi, "Ancak..." "Evet" diye cevap verdim. "Dediğiniz gibi ancak..." "Ancak işin kötüsü, böyle bir şeyin başlaması gitgide yayılmasına yol açar." "Herhalde." "Bu da tıp deyimi ile patolojik bir şey.." "Evet", anlamında başımı sallayıp sordum: "Bu hangi münasebetsizin işi olabilir? Bu hususta bir görüşünüz var mı?" Dr. Griffith esefle başını sallayarak: "Hayır, keşke olsaydı.." diye cevap verdi. "İmzasız mektuplar genellikle iki amaca yönelir. Birincisi; belirli bir gayeye sahip olmaları. Yani belirli bir şahıs veya bir topluluğa yönelirler.

Biri haksızlığı uğradığı kanısına saplanır veya uğradığına inanır. Bunun acısını çıkarmak için de çok kötü ve sinsi usullere başvurur. Bu davranış iğrenç olmakla beraber, bunu yapanın deli olması gerekmez. Bu tür olaylarda suçluğu bulabilmek nispeten kolay olur. Kovulan bir hizmetçi, kıskanç bir kadın vesaire.. Ancak bu tür mektuplar muayyen şahıs veya şahıslara tevcih edilmemişse ve genel bir nitelik taşıyorsa, durum daha da ciddi bir mahiyet alır. Çünkü mektuplar hiçbir ayrıcalık güdülmeden, gelişigüzel gönderilir ve kafada ki kinin acısı bu şekilde toplumdan çıkarmak istenilir. Biraz önce izah ettiğim gibi bu patolojik bir olaydır. Ve delilik gitgide artar. Ne var ki eninde sonunda suçlunun izi bulunur. Genellikle suçlu hiç beklenmedik biridir. Geçen yıl başka bir yerde aynı olaylara rastlandı ve sonunda suçlunun büyük bir mağazanın şapka reyonunun şefi olduğu meydana çıktı. Sakin, uysal, terbiyeli bir kadındı suçlu. Üstelik yıllar boyunca aynı mağazada çalışıyordu. Kuzey İngiltere'de görevli olduğum yıllarda da bu tür bir olayla karşılaşmıştım.

Ancak o kez gönderilen mektupların kişisel bir kin nedeni ile gönderildiği saptanmıştı. Kısacası bu gibi olaylara tanık olduğum için, bu durum beni bir hayli endişelendiriyor." "Bu mektupların gönderilmesi uzun süreden beri mi devam ediyor?" "Zannetmiyorum. Bu konuda kesin bir şey söylemeye olanak yok.

Çünkü bu tür mektuplar alanlarda çoğu, kimseye bir şey söylemiyor. Bu mektupları yakmakla yetiniyorlar. Böyle bir mektup bana da gönderildiği gibi

avukat Symmington da aldı. Oldukça fakir olan hastalarımdan ikisi de bu tür mektuplar aldıklarını bana söylediler." "Hepsi de aynı tür mü?" "Oh.. Evet. Bilhassa seks konuları üzerinde duruluyor bu mektuplarda. Mektupların bu yönü en çok dikkati çekiyor zaten.." Gülerek devam etti: "Avukat Symmington, sekreteri Bayan Gynch ile gayri meşru ilişki kurmakla suçlandırılmıştı. Zavallı Miss Gynch, kırkma merdiven dayamış, dişleri bir tavşanınkinden farksız bir kadın. Üstelik burundan takma gözlük kullanıyor... Symmington mektubu alır almaz polise başvurdu.

Bana gönderilen mektuplarda ise, kadın hastalarıma karşı meslek ahlakını çiğneyen davranışlarda bulunduğum iddia ediliyor. Bu mektupların hepsi de görünürde çocuksu ve gülünç, fakat ne var ki bunlar etrafa korkunç zehir saçıyor." Yüz ifadesi değişmiş, ciddi bir tavır takınmıştı. "Fakat ne olursa olsun ben şahsen korkuyorum. Bu tür davranışlar çok tehlikeli sonuçlara dönüşebilir." "Herhalde haklısınız." "Sizin anlayacağınız, kaba ve çocuksu nitelik taşır gibi görünmekle birlikte, bu mektuplar er geç birini can alacak noktasından vuracak. Sonrası Allah'a kalmış. Üstelik bu mektupların, eğitilmemiş, şüpheci kafalar üzerinde yaratacağı tesirden de endişe ediyorum.

Bu tür insanlar yazılı olarak gördükleri her şeye inanırlar. Bu da birçok karışık olaylara yol açabilir." "Bana gönderilen mektup pek cahilane idi.

Herhalde hiçbir şekilde eğitilmemiş bir şahıs tarafından hazırlanmış." Owen Griffith, "Öyle mi?" diye başını sallayarak çıkıp gitti.

Bir süre sonra aramızda geçen konuşmayı düşünürken Dr.

Griffith'in giderayak sarf ettiği "Öyle mi?" kelimeleri beni bir hayli endişelendirdi.

İkinci Bölüm

Bize gönderilen mektubun bir nebze dahi olsa, ağzımın tadını kaçırmadığımı ileri sürecek değilim. Ne var ki kısa süre içinde olayı unuttum. Daha doğrusu o sıralarda olaya fazla önem vermiyordum. "Bu gibi olaylara ufak kasabalarda sık sık rastlansa gerek", diyerek kendi kendimi avutuyordum. Suçlu muhakkak dramatik olaylardan hoşlanan isterik bir kadın olmalıydı.. Her ne ise.. O mektuplar, bize gönderilen mektuplar gibi komik ve çocuksu nitelik taşıyan şeyler ise, herhalde fazla zarara neden olamazdı.

Daha sonraki olay, bir hafta sonra meydana geldi.

Nemrut suratlı hizmetçi Bayan Partridge, yanıma gelip gündelikçi kız Beatrice'in o gün gelemeyeceğini haber vermişti.

"Anladığıma göre beyefendi, Beatrice oldukça büyük bir sarsıntı geçirmiş." Bu sözleri ile Partridge'in ne demek istediğini pek anlayamamıştım.

Genç kızın toyluğu sonucu midesinden rahatsızlandığını ve Partridge'in nezaketinden ötürü bu durumu açıkça anlatmak istemediğini sanmıştım.

Çok üzüldüğümü, yakında iyileşebileceğini ümit ettiğimi söylediğim zaman, Partridge; "Kızın sağlık durumunda bir şey yok, efendim," dedi ve ilave etti: "Galiba, hissi bir sarsıntı geçirmiş." Şaşırmış bir tavırla; "Yaa, öyle mi?" diye mırıldandım.

Partridge konuşmasına devam ediyordu: "Bu duruma da Beatrice'in aldığı bir mektup sebep olmuş. Anladığım kadarı ile, bu mektupta kötü imalar varmış." Hizmetçinin gözlerindeki sert ifade ve 'imalar' kelimesini kullanırken 'İ' harfi üzerinde gereğinden fazla duruşundan, bu imaların benimle ilgili olabileceğini düşünerek bir hayli endişelendim. Esasen ben o güne kadar Beatrice'e dikkat bile etmemiştim. O kadar ki, o'nu o gün sokakta görsem kendisini tanımayacaktım. Bu nedenle bir hayli sinirlendim.

Çift koltuk değneği ile dolaşan hasta bir adam, muhakkak ki genç kızları baştan çıkaran ahlaksız bir şahıs rolüne pek yakışmayacaktı.

Öfke ile "Ne saçma!" diye söylendim.

Partridge, "Ben de Beatrice'in annesine aynı şeyi söyledim ve kendisine, bu evde kaldığım sürece kimsenin bu tür maceralara girişemeyeceğini kesinlikle bildirdim.

Beatrice'e gelince... Zamanımızdaki kızlar çok değişti. Eğer Beatrice, başka bir yerde bir maceraya kendini kaptırmışsa, bu konuda bir şey söyleyecek durumda olamam. Ama beyefendi, gerçek bundan ibaret. Beatrice'in kasabadaki garajda çalışan erkek bir arkadaşı var. Onunla gezip tozuyor.

Delikanlı da o mektuplardan almış. Bu nedenle Beatrice'in sevgilisi son derece mantıksız davranışlarda bulunuyor." Hiddetle bağırdım-. "Hayatımda bu derece saçma bir şey duymadım!" "Bana kalırsa, efendim, bu kızdan kurtulmuş olmamız çok iyi oldu.

Beatrice'in ifşa edilmesinde sakınca gördüğü bir sırrı olmasaydı, bu derece telaşlanmazdı. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz atasözüne inananlardanım.

" Bu atasözünden zamanla ne kadar bıkkınlık getireceğimi o anda bilmiyordum.

O sabah, bir maceraya kendimi atıp yürüyerek köye kadar inecektim. (Lymstock'tan, Joanna ile, daima 'köy' diye söz ederdik.) Aslında bu doğru bir hareket değildi. Çünkü Lymstock halkı bunu duysa bize muhakkak ki kızacaklardı.

Güneş pırıl pırıl parlıyor, havada taze hafif bir serinlik kendini hissettiriyordu. Koltuk değneklerimi alarak yola koyuldum. Bana refakat etmek isteyen Joanna'nın bu teklifini kesin bir şekilde reddettim.

"Olmaz" dedim. "Yolda giderken yanımda, yüksek topukları üzerinde sendeleyen ve beni tatlı sözlerle teşvik eden koruyucu bir meleğin bulunmasından hoşlanmıyorum. Unutma ki, tek başına yola çıkan her zaman hedefine daha önce ulaşır. Köyle yapacak bir hayli işim var.

Galbraith, Ailbraith ve Symmongton'a uğrayıp şu hisse senetlerinin belgelerini imzaladıktan sonra, fırıncıya gidip gönderdiği keklerin kötülüğünden şikayet edeceğim. Halk Kütüphanesinden aldığımız kitabı iade edip yeni bir kitap alacağım. Bankaya da uğramam gerekiyor. Bırak da işime gideyim kızım. Sabah saatleri bir hayli kısa." Joanna'nın araba ile beni alıp öğle yemeğine eve yetişmeye karar verdik.

"Bu şekilde Lymstock'ta her karşılaşacağın kimse ile daha fazla muhabbet etmek için vaktin olur." "Sen beni gelip alıncaya kadar, herhalde kasabanın tüm önemli insanları ile yolda karşılaşırım." Sabah saatlerinde anayolun, alışverişe çıkanların buluştukları yer olduğunu, orada laklak edilip haber teatisinde bulunulduğunu da biliyordum.

Fakat gene de kasabaya tek başıma inmek nasip olamadı. Daha iki yüz metre kadar yol almamıştım ki, arkamda bir bisikletin tiz fren gıcırtısını duydum. Aynı anda Megan Hunter, bisikletinden inmek isterken hemen hemen ayaklarımın. dibine yuvarlanıverdi.

Derhal ayağa kalkıp, üzerindeki tozları silkelerken "Selam" dedi.

Megan'dan hem hoşlanıyor, hem de ona garip bir şekilde acıyordum.

Avukat Symmington'un üvey kızıydı Megan. Bayan Symmington'un ilk kocasından olan kızı... Bay Hunter'den kimse uzun uzadıya söz etmiyordu.

Kızın babasının unutulması çok daha yerinde olacak erkek tiplerinden biri olduğunu anlamıştım. Adamın karısına son derece kötü muamele ettiğini duymuştum.

Evlendikten iki yıl sonra kadın kocasından boşanmıştı... Özel varlığa sahip bulunan kadın, her şeyi unutup kızını büyütmek üzere Lymstock'a yerleşmişti. Ve kısa süre sonra, köyün tek, gözde bekarı Bay Symmington ile evlenmişti. Kadının bu ikinci evlilikten iki oğlu olmuştu.

Gerek kendisi, gerek Bay Symmington çocuklarına fazlası ile bağlıydılar.

Tahminlerime göre, Megan zaman zaman üvey babasının evinde kendini istenmeyen bir yaratık olarak görmekteydi. Ufak tefek yapılı, solgun şimali,

güzel ve narin bir kadın olan ve devamlı olarak sağlık durumundan, hizmetçi derdinden söz eden annesi Bayan Symmington'a hiç benzemiyordu. Aksine Megan, uzun boylu, beceriksiz hareketli genç bir kızdı. Yirmi yaşında olmasına rağmen, daha ziyade on-altı yaşında bir okul öğrencisini andırıyordu. Kahverengi saçları her zaman dağınıktı. Gözleri ela renginde, ince kemikli bir yüzü vardı." Ağzını çarpıtarak güldüğü zamanlar, tahmin edilemeyecek kadar şirinleşiyordu...

Kılık kıyafeti her zaman biçimsiz, pamuklu çorapları deliklerle dolu idi.

O sabah Megan'ın bir insandan ziyade bir kısrağa benzediğine kanaat getirmiştim. Hatta bir bakıma oldukça güzel bir kısrak.. Her zamanki gibi nefes nefese telaşlı bir şekilde konuşmaya başladı: "Şu Lasher'lerin çiftliğine gittim. Ördek yumurtası olup olmadığını öğrenmek istedim. Etrafta sürü ile şipşirin domuzcuklar vardı. Domuzlardan hoşlanıp hoşlanmadığınızı bilmiyorum, fakat ben bu hayvanları çok severim. Hatta kokularından bile hoşlanırım." Kendisine bakımlı domuzların kokmamaları gerektiğini hatırlattığım zaman, "Yaa!" diye cevap verdi.

"Çiftliktekilerin hepsi de kokuyor. Kasabaya mı iniyorsunuz? Yalnız olduğunuzu görünce durup sizinle birlikte yürümeye karar verdim. Ama galiba bisikletimi çok ani bir şekilde durdurmuşum." "Çorabını yırtmışsın" dedim. Megan üzüntülü bir ifade ile sağ bacağına göz atıp konuştu: "Aaa, evet, ama zaten daha önce iki yerinden delinmişti. Onun için bu yeni yırtığın önemi olmaz, değil mi?" "Çoraplarını hiç dikmez misin, Megan?" "Evet, annemin beni yakaladığı zamanlar. Zaten annem benim neler yaptığımı pek fark etmez. Bu yönden şanslı sayılırım. Öyle değil mi?" "Artık büyük bir genç kız olduğunu unutmuşa benzer gibi konuşmuyor musun?" "Yani, kız kardeşiniz gibi mi olmamı isterdiniz? Yani süslü-püslü..." Joanna'dan bu şekilde söz etmesi beni bir hayli sinirlendirmişti.

"Kardeşim temiz ve tertipli bir kızdır Megan." diye cevap verdim.

"O çok güzel bir kadın. Fakat size hiç benzemiyor, öyle değil mi? Neden acaba?" "Kardeşler her zaman birbirlerine benzemezler ki..." "Evet, doğru.. Brian ile Colin de bana benzemiyorlar. Aslında birbirlerine de pek benzedikleri yok ya.." Bir an durakladı ve devam etti: "Ne garip bir şey değil mi?" "Ne?" Megan'ın cevabı kısa oldu: "Aileler!" "Herhalde" diye

mırıldandım. Kızın ne düşündüğünü doğrusu merak ediyordum.

Bir iki dakika sessizce yol aldıktan sonra, Megan çekingen bir tavırla sordu: "Siz uçuyorsunuz, değil mi?" "Evet." "O nedenle mi yaralandınız?" "Evet. Uçağım düştü!" "Buralarda kimse uçmuyor.." "Öyle olsa gerek" diye cevap verdim. "Sen de uçmak ister miydin Megan?" "Ben mi?" Bu soru Megan'ı bir hayli şaşırtmışa benziyordu. "Hayır, hayır" diye devam etti. "Herhalde midem çok bulanır, kaldı ki tren bile beni tutuyor." Bir an durakladı ve ancak çocuklara has açık sözlülükle; "İyileştikten sonra yeniden uçabilecek misiniz?" diye sordu. "Yoksa bir dereceye kadar sakat mı kalacaksınız?" "Doktorum, tamamen sağlığıma kavuşacağımı söyledi bana." "Peki ama, acaba doktorunuz yalan söylemekten hoşlanan tiplerden biri mi?" "Sanmıyorum. Hatta bundan eminim, ona olan güvenim çok fazla.." "O halde iyi. Ne var ki, o kadar çok kimse yalan söylüyor ki.." Yalanlanması olanaksız olan bu gerçeği sessizce kabullenmekle yetindim.

Megan tarafsız kararlar veren bir kimsenin edası ile devam etti: "Buna gerçekten çok memnun oldum. Aksi davranışlarınızın nedeninin ömür boyunca sakat kalacağınızı" zannetmeniz yüzünden olduğunu sanıyordum. Ama bu sizin normal haliniz ise o zaman ortada mesele kalmıyor." Soğuk bir ifade ile: "Ben aksi değilim ki.." dedim.

"O halde, öfkelisiniz!" "Öfkemin nedeni en kısa zamanda iyileşmeyi arzulamakta oluşum.

Ne var ki bu işlerde aceleciliğe yer yok." "Öyle ise neden sinirleniyorsunuz?" "Gülmeye başladım ve "Kızım" dedim, "sen bazı şeylerin bir an önce gerçekleşmesini istediğin zaman hiç sabırsızlanmaz mısın?" Megan, biraz düşündükten sonra cevap verdi: "Hayır. Neden sabırsız olayım? Sabırsızlanmayı gerektirecek bir şey yok ki.. Hiçbir şeyin zaten olduğu yok." Megan'ın bu ifadesindeki zavallılık dikkatimden kaçmamıştı. Şefkat dolu bir ifade ile: "Burada nasıl vakit geçiriyorsun?" diye sordum.

"Burada yapılacak ne var ki!" "Hiç bir şeyle ilgilenmiyor musun? Oyun sevmiyor musun? Civarda arkadaşların olsa gerek.." "Oyun bahsinde hiç de becerikli değilim. Üstelik onlardan pek haz etmiyorum. Bu civarda pek fazla genç kız yok.

Tanıdıklarımdan ise hoşlanmıyorum. Aslında onların nazarında ben berbat bir mahlûk'um." "Saçma! Niçin bu şekilde düşünmüş olsunlar?" Megan başını salladı.

"Peki sen hiç okula gitmedin mi?" "Daha bir yıl önce okuldan döndüm." "Okuldan hiç zevk almadın mı?" "Pek fena sayılmazdı. Ne var ki insana her şeyi son derece komik bir şekilde öğretiyorlar okulda." "Ne demek istiyorsun?" "Yani..şey.. Bir parça oradan, bir parça şuradan. Her konuyu kısımlara bölüp değiştiriyorlar. Ucuz bir okuldu gittiğim okul. Öğretmenler de pek iyi değildi. Sorulara tatmin edici cevaplar dahi verecek yeteneğe sahip değillerdi." "Bu işi yapacak öğretmenlerin adedi kısıtlıdır Megan." "Ne münasebet! Bu onların işi değil mi ki?" Bu görüşü ben de benimsemiştim.

Genç kız devam etti: "Tabii" dedi, "Ben herhalde bir hayli kafasızım.

Birçok şey bana son derece saçma geliyor. Örneğin tarih. Olaylar kitaplara göre değiştiriliyor." "İlgi çekici yön de bu değil mi?" Megan bu soruyu cevapsız bırakıp devam etti: "Bir de dil bilgisi var. O gülünç kompozisyon denemeleri. Shelly'nin kaleme aldığı o gülünç ifadeler. Adam tarla kuşlarından söz ederken cıvıldayıp duruyor. Ya Woodworth.. O gülünç zerren çiçeklerine adeta aşık.

Shakspeare'i de unutmamak gerek." İlgilenerek sordum. "Peki Shakspeare'in nesi var ki?" "Nesi olacak ki?.. Her konuyu eğiyor, büküyor ve o kadar zor bir şekilde anlatıyor ki, ne demek istediğini anlamak olanaksız oluyor. Ancak onun bazı yapıtları hoşuma gitmiyor da değil hani!" "İşte bu beni çok sevindirdi." Megan alay ettiğimin farkına dahi varmadı.

Makina gibi konuşmasına devam ediyordu: "Örneğin Göneril ile Reegan çok hoşuma gidiyor." O anda yüzü sanki aydınlanmıştı.

"Neden bu ikisini?" diye sordum.

"Bilmem ki nasıl ifade etsem? Velhasıl bu iki sanatçı insanı tatmin edebiliyor. Size göre bu özellikleri nereden geliyor acaba?" "Hangi özellikleri?" "İzlediğim özellikler. Yeni bir şey onlardaki bu özellikleri geliştirmiş olsa gerek." İlk kez duraklayıp düşünmeye başladım. Lear'in büyük kızlarını kötü birer yaratık olarak görmüş, ancak konu üzerinde fazla durmak istememiştim.

Ama bu an, Megan'ın özelliklerinin nedenini öğrenmek istemesi ilgimi çekmişti, "Konuyu düşünüp sana sonucunu bildireceğim" dedim.

"Yoo, o kadar önemli değil. Ben yalnız merak etmiştim. Zaten neticede bu sadece İngiliz edebiyatı değil mi ki?" "Haklısın. Peki okulda hoşlandığın bir konu yok mu idi?" "Yalnız matematik." Bu cevap beni bir hayli şaşırtmıştı. "Matematik mi?" diye sordum.

Megan'ın gözleri parlamıştı. "Matematiğe bayıldım," dedi. "Ama bu konuyu da gereği gibi öğretmiyorlardı.

Matematiği bana iyice öğretmelerini arzulardım. Sayı ve rakamların son derece şahane birer yönü var. Öyle değil mi?" Megan'a, "Bugüne kadar bunu fark etmemiştim" diyerek gerçeği ifade etmiş oldum.

Ana yola girmek üzereydik. Megan telaşla; "İşte Miss Griffith!" dedi ve "Allah'ın cezası!" diye ilave etti.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" "Hoşlanmak mı? Nefret ediyorum! Beni o berbat izci topluluğuna girmeye zorluyor. Ben ise izcilik ve izcilerden nefret ediyorum.

Üniformalarını giyip küme küme dolaşmalarının ne nedeni var ki! Daha doğru dürüst başarmayı öğrenemedikleri işler için, madalyalar takmıyorlar, ne kadar saçma şeyler bunlar!" Aslında bu konuda Megan'ın fikrini paylaşıyordum ama ona haklı olduğunu söylemek fırsatını elde edemedim. Miss Griffith o anda üzerimize atlamıştı bile.

Doktorun ablasının ufak adı Aimee idi. "Sevilen" anlamına gelen bu isim ona hiç mi hiç yaraşmıyordu. Kardeşinin aksine kesin fikirli ve güvenli tavırlara sahipti. Güneşten yanmış siması, kalın ve neşe dolu sesi ve erkeksi davranışlarına rağmen, gene de hoş bir kadın sayılırdı.

Bize doğru "Merhaba" diye bağırıp devam etti: "İkinize de merhabalar.

Ne nefis bir sabah değil mi? Megan, tam aradığım kimsesin. Muhafazakar Parti adına gönderilecek zarfların üzerlerine adresleri yazacak birini arıyordum." Megan anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Bisikletini kaldırımın kenarına dayadıktan sonra, kararlı adımlarla Uluslararası Acentenin bulunduğu mağazaya daldı.

Arkasından baka kalan Bayan Griffith söyleniyordu: "Çok garip bir çocuk Megan! Üstelik son derece tembel. Zamanını etrafta avare avare dolaşarak harcıyor. Bu durumdan zavallı Bayan Symmington'un son derece üzüldüğünden hiç kuşkum yok. Kadıncağız defalarca, bir şeye karşı ilgisini çekmeye uğraştı. Stenografi, daktilo, postacılık.. Hatta Ankara tavşanları yetiştirmeye teşvik etti. Bu kızın muhakkak bir şeye karşı ilgi duyması gerekiyor." Bu konuda Bayan Griffith'in haklı olduğuna inanıyor ancak Megan'ın yerinde olsam doktorun ablasının tavsiyelerine de kesinlikle karşıt olacağımı düşünüyordum. Çünkü kadının saldırgan davranışları insanı inatçılığa sürmekten başka bir şeye yarayamazdı.

Kadın konuşmasına devam ediyordu: "Ben boş oturmaktan hoşlanmam. Hele gençlerin avareliklerinde asla.

Üstelik Megan ne güzel, ne de çekici bir kız! Çok kereler geri zekalı olmasından dahi şüphe ediyordum.

Annesini sonsuz bir hayal kırıklığına uğratmış olduğu da bir gerçek. Sizin anlayacağınız babası ahlaksızın biri idi. Her halde kız da ona çekmiş olacak. Dünyada her türlü insanın bulunduğunu söylerler. Kadın bu son cümleleri sesini alçaltarak söylüyordu.

"Çok şükür ki!" diye cevap verecek oldum.

Aimee Griffith şuh bir kahkaha salıverdi: "Evet, hepimiz aynı olsaydık, dünya muhakkak ki çok sevimsiz bir yer olurdu!" dedi ve devam etti: "Fakat gene de hayattan gereği kadar zevk alamayan birini gördüğüm zaman onun hesabına üzülmekten kendimi alamıyorum. Herkesin aynı şeyi yapmasını arzuluyorum. Tanıdığım çok kimseler yılımı burada, kırlar arasında geçirdiğim için can sıkıntısından patlamam gerektiğini söylüyor. Oysa ben "hiç de öyle değil" diye cevap veriyorum. Çalışmaktan büyük haz duyarım. Zamanlarım o kadar kısıtlı ki... Kız izciler, enstitü, çeşitli örgüt komiteleri.. Kardeşime bakmak da çabası." O anda Bayan Griffith, yolun karşı tarafından geçen bir tanıdığına rastladı ve birden kükredi. Ben de kadının karşıya doğru fırlamasını fırsat bilip bankaya gidebilmek olanağını buldum.

Kadını son derece mütehakkim ve can sıkıcı bulmakla beraber, canlılığı ve enerjisine hayranlık duyduğumu da ifade etmek isterim. Onun hayatından memnunluk duymuş olmasını görmek, muhakkak ki çok iç açıcı bir şeydi. Kadınların çoğunun şikayet dolu dırdırları ile, olumlu bir tezat teşkil ediyordu.

Bankadaki işimi tamamlayıp Galbraith, Galbraith ve Symmington'ların bürolarına daldım.

Galbraith'lerin hayatta olup olmadıklarını bilmiyordum. O güne kadar onlardan hiç biri ile karşılaşmış değildim. Beni Richard Symmington'un bürosuna aldılar. Uzun yıllar önce kurulmuş tüm İngiliz avukatlık bürolarına has, küf kokan eski bir büro..

Beraberimde getirdiğim belgeleri incelemeye koyulan Bay Symmington'u izlerken, Belki de Bayan Symmington ilk evliliğinde bir felaket geçirmiş, fakat ikinci evliliğinde muhakkak ki ihtiyatı elden bırakmamış" diye düşünüyordum. Richard Symmington, karısını hiçbir zaman endişeye sürüklemeyecek tipte bir erkeği andırıyordu. Yüzü bir kadavra yüzünü yansıtıyordu. Boynu uzunca, gırtlak kemiği ise bir hayli çıkıktı. İpince, sipsivri bir burnu vardı. İyi bir insan olabilirdi, fakat muhakkak ki bir kadının kalbini çarptırabilecek tipte bir erkek güzeli sayılamazdı.

İncelemelerini bitiren Bay Symmington; ağır ağır konuşmaya başladı. Her kelimenin hakkımı verircesine anlatıyor ve zeki ve mantıklı, işini bilen bir iş adamı niteliğini ortaya koyuyordu. Meselemizi hallettikten sonra, dışarı çıkmak üzere kapıya ilerlerken kendisine; "Tepeden üvey kızınızla birlikte indik," dedim.

Bir an avukat, üvey kızını hatırlamamış gibi bana baktı ve sonra gülümseyerek; "Ah, Megan değil mi?" diye cevap verdi. "Okulu terk edeli bir hayli oldu. Ona bir meşgale bulmaya çalışıyoruz.

Ancak o henüz çok genç bir kız. Söylediklerine göre yaşına göre zekası da biraz geriymiş. Böyle söylüyorlar." Bürodan ayrıldım. Dışarıda burundan gözlük takan yaşlı bir kadın telaşlı telaşlı daktilo makinesinde bir şeyler yazıyordu.

"Eğer bu kadın Bayan Ginch ise," diye düşündüm.

"O takdirde ben de Dr. Owen Griffith'in görüşünü paylaşırım. Bu kadınla patronu arasında gönül bağlarının kurulması olanak dışı." Firma girerek kekleri hakkındaki düşüncemi sakınmadan söyleyince, fırıncı beni hayretle fakat uysallıkla karşıladı. Diğer kekin yerine yeni bir kek vermekte ısrar ettiler. "Şimdi fırından çıktı," denilerek uzatılan kekin sıcaklığı, bu sözleri doğruluyordu.

Fırından ayrılıp yolun aşağı ve yukarı yönlerine bir göz attım.

Joanna'nın arabası ile beni almaya gelmiş olmasını umuyordum. Aslında bir hayli yorulmuştum. Elimdeki kek yüzünden koltuk değneklerini dilediğim şekilde kullanamıyordum. Maalesef Joanna henüz görünürlerde yoktu.

Tanı o sırada göz bebeklerim, inanılmaz fakat insana mutluluk aşılayan bir hayretle irileşti.

Kaldırımdan bana doğru süzüle süzüle bir tanrıça geliyordu sanki.

Bu yaratığı başka türlü tarif edemezdim.

Uzun boylu, şahane vücuda sahip bir kadındı bu.

Kusursuz güzellik taşıyan bir yüz ve altın renkli bukleli saçlar..

Bana doğru sanki yüzer gibi hareketlerle ilerliyordu. Şahane, her erkeğin nefesini kesecek güzellikte nefis bir kadındı bu. Hissettiğim o büyük heyecan içerisinde bir şeyler meydana gelmesi mukadderdi ve olanlar elimdeki keke oldu. Kek elimden kayıp yere düştü. Keki almak için değneklerden birini bırakmak zorunda kaldım.

Değnek takırdayarak kaldırıma düşerken ayağım kayar gibi oldu. Az kalsın yuvarlanacaktım. Çok şükür, sanıldığından çok kuvvetli olan tanrıçanın kolu beni tuttu. Kekelemeye başlamıştım. "Ç...

çok... ç. ook teşekkür ederim.

A... affedersiniz." "Rica ederim. Ben bir şey yapmış değilim. Bundan emin olabilirsiniz." Bu ifadeden yoksun, becerikli yaratığın sesi karşısında tılsım bozuluverdi.

Karşımda hoş, sıhhatli ve gelişmiş bir genç kız duruyordu; işte o kadar. "Tanrılar, Truvalı Helena'ya da bu derece kuru ve ifadesiz bir ses bahşetmiş olsalardı acaba efsane ne olacaktı?" diye düşündüm. Ne kadar garip bir şeydi bu! Ağzını açmadığı sürece insanın ruhunu en derin köşesine kadar titreten bir kız, ağzını açar açmaz bu etkinin tamamen yok olmasına nasıl sebep olabiliyordu!...

Ancak bunun tam tersi bir olayı da hatırlıyordum... Yüzü derlitoplu bir maymunu andıran bir kadınla tanışmıştım.

Kimse onun yüzüne dönüp bakmazdı bile. Ama aynı kadın konuşmaya başlar başlamaz adeta sihirli bir hale bürünür ve herkesi büyülemeye başlardı.

Ben farkına bile varmadan Joanna gelip arabayı kaldırımın kenarına park etmişti: "Bir şey mi var?" diye sordu.

Kendimi toparlayıp cevap verdim. "Yooo, hiç bir şey yok. Sadece Truvalı Helena ve diğerlerini düşünüyordum." Joanna, gülerek: "Bunun için tam da yerini bulmuşsun!" dedi.

Herhalde çok garip bir halim vardı. Yerden aldığım keki sıkı sıkı göğsüme bastırmış, donakalmıştım adeta.

"Bir şok geçirdim galiba" diye kekeledim.

"Truva'ya, sanki gidip geldim." Karşıda süzülerek uzaklaşan genç kadını işaret ederek sordum: "Onun kim olduğunu biliyor musun?" Kızın arkasından bakan Joanna, "Symmington'ların dadısı" diye cevap verip devam etti: "Seni bu derece sersemleten o kız mıydı? Dadı bir hayli güzel ama, çok yavan bir kız." "Biliyorum, biliyorum. Sadece iyi bir kızcağız, oysa ilk bakışta onu bir Afrodit sanmıştım." Kız kardeşim cevap verdi: "Ne kadar da garip bu dünya! Bazı kızlar şahane güzelliğe sahip olmalarına rağmen, çekicilik denilen nesneden nasiplerini alamıyorlar. Çok üzücü bir şey." "Kız madem ki dadı, böyle olması belki de herkes için daha hayırlı." diye kendi kendime mırıldandım.

Üçüncü Bölüm

O gün Bay Pye'ın evine ikindi çayına gittik.

Mr. Pye, toparlak yüzlü, kendi halinde ufak tefek, pembe yüzlü bir adamdı. Antika oda takımlarına, Alman biblolarına ve ufak heykellerden oluşan koleksiyonlara çok meraklıydı Bay Pye. Tarihi manastırın harabelerinin bulunduğu mahalle yakın bir yerde bir ufak villada ikamet ediyordu. Manastır villası adını taşıyordu bu ev.

Villa cidden çok cana yakın bir yerdi. Bay Pye'ın ince zevki ve titizliği sayesinde muhakkak ki çok daha güzelleşmişti. Çok pahalı olduğu belli ipekli kumaşlardan yapılmış perde ve yastıkların renk tonları, çok itina ile seçilmişti.

Bir bakıma burası tek başına yaşayan bir erkeğe yaraşacak bir yer değildi. Ev daha ziyade bir müzeyi andırıyordu.

Bay Pye'ın en çok hoşlandığı şey, evine gelen herkese bütün odaları gezdirmekti. Bundan kimse kendini kurtaramıyordu.

Titizlikle koruduğu hazineleri hakkında bilgi verirken elleri heyecandan adeta titriyor, İtalyan yapısı karyolasının Verona'dan nasıl taşındığını anlatırken sesinin tonu yükseliyordu.

Antika eşyalardan hoşlandığımız için Bay Pye kız kardeşimle beni çok takdir ediyordu. Bu hissini de şu cümlelerle ifade etti: "Bu ufacık topluma sizin gibi zevk sahibi insanların katılmış olması beni haddinden fazla memnun ediyor. Burada ömürlerini tüketen iyi kalpli insanlar taşralı olmaktan bir türlü kendilerini kurtaramıyor.

Güzellikten anlamadıkları gibi evlerini son derece zevksiz bir sekide uygunsuz eşyalarla dolduruyorlar.

Evlerinin hali içler acısı. Belki de Matmazel siz de aynı görüştesiniz. Hatta

ağlayabilirsiniz!" Joanna, o kadar şiddetli bir etki altında kalmadığını ifade ederek fazla fikir beyan etmekten kaçındı. Ancak Bay Pye görüşlerinde ısrar ediyordu: "Herhalde ne kastettiğimi anlıyorsunuz, değil mi? Eşyaları son derece zevksiz, hatta iğrenç bir şekilde birbirleri ile karıştırıyorlar. Mesela bir Sheraton koltuğu, rahatlıkla Viktorya devrinden kalma bir masanın yanına yerleştirmekten hiç kaçınmıyorlar. On dördüncü Lui koltuğu, modern döner bir meşe kitaplık yanına ne kadar da yaraşır! İnsanların bu derece kör olabileceklerini aklım almıyor! Dünyada uğrunda yaşanmaya değer tek şey güzelliktir. Yalnız, insan güzelliğini kastetmediğimi herhalde anlamışsınızdır.. Bana hak vereceğinizden hiç şüphem yok." Bay Pye susmak bilmiyordu, sesinin tonu gittikçe yükseliyordu: "Allahım, insanlar etraflarını çirkinleştirmekten nasıl zevk alabiliyorlar, anlayamıyorum!" Joanna, bu monologun bir an evvel sona ermesi için, insanların bu tür davranışlarını garip bulduğunu söylediği zaman Bay Pye adeta isyan etti: "Garip mi dediniz? Aslında bu bir cinayet. Evet benim için bunlar korkunç birer cinayet.." Bay Pye içini döktükten sonra biraz sakinleşmişti ama gene de susmak bilmiyordu. Kiraladığımız evi methediyor, ev sahibemiz Emily Barton'un bazı güzel eşyalara sahip olduğunu ve kendisinin zevkli bir kadın olduğundan söz ediyordu. Bir ara durakladı ve devanı etti: "Ama, şimdi bundan eskisi kadar emin değilim.

Bazen hayatta çok şeyin arkasında romantik mizacın yaşadığını sanıyorum. Her şeyi eski yerinde tutmak istiyor. Neticenin ortaya ahenkli bir hava çıkarıp çıkarmayacağına aldırmıyor bile. Tek arzusu eşyalarının annesinin sağlığındaki düzenini koruması." Biraz duraklayıp bana döndü. Artık karşımda bir sanatsever değil, bir dedikoducu kadın vardı. Doğma büyüme bir dedikoducu. "O halde hakkında hiç mi bilginiz yok? Anladım, evi emlakçı kanalı ile kiraladınız...

Ah çocuklar, o aileyi tanımanızı isterdim! Ben buraya taşındığım zamanlar anneleri hayattaydı. Hayatınızda rastlayabileceğinizi hiç sanmadığım bir kadındı o. Tam anlamı ile bir canavar..

Çocuklarını çiğnemeye ihtiyaç duymadan yutarak yiyen, Viktorya devrinden kalma geri kafalı bir canavardı o... Dev gibi, yüz kilo çeken bir kadın. Beş kızı, etrafında pervane gibi dönüp dolaşırdı. O canavar, kızlarından sık sık; "O budala kızlar!" diye söz ederdi.

Ne var ki, o budala diye nitelenen kızlar aslında Washington öncesi Amerika'daki zenci esirelerden farksız bir hayat sürerlerdi. Her gün aynı saatte kalkmak zorunda kalırlar, yatak odalarında soba veya şömine yakmalarına izin verilmezdi. Arkadaş veya tanıdıklarını eve davet etmeleri olanak dışı bir şeydi. Oysa işin garip tarafı, yaşlı canavar, evlenemedikleri için kızlarını hakir görürdü. Hiçbir zaman, kızlarının evlenebilecekleri erkeklerle tanışmalarına olanak tanımadığını düşünmezdi bile. Hatırımda kaldığına göre, ya Emily yahut da Agnes bir genç rahibe aşık olmuştu. Ne var ki rahibin ailesi, kadının arzuladığı kadar iyi değildi ve bu nedenle kısa süre içinde kızının ilişkisini kesiverdi." O anda Joanna; "Anlattıklarınız sanki bir roman!" deyince, Bay Pye makineli tüfek ateşi gibi cümlelerini sıralamaya devam etti: "Gerçekten de bir roman. Hem de gerçek bir roman. Canavar kadın gözlerini hayata yumunca, beş, evde kalmış kız, hayatlarını aynı tempoda; "Annemiz böyle isterdi" diyerek sürdürmeye devam ettiler. Buna rağmen, kasabada bir hayli tatlı hayat da sürmediler değil. Ne var ki hepsi de çelimsiz kimselerdi. Teker teker öbür dünyaya göç ettiler. Edith İspanyol gribinden, Minnie ameliyat masasında ölürken, zavallı Mavel'e felç geldi. Emily ona gerçek ve içten bir sevgi ve ihtimamla baktı. Zavallı kadıncağız hayatının on yılını hastabakıcılık yaparak sürdürdü. Bir hayli sevimli bir kadıncağız, değil mi? Para sıkıntısına düşmüş olması çok üzücü bir şey.

Ancak günümüzde hisse senetlerinin değeri o kadar baş döndürücü bir hızla düşmeye başladı ki..." Joanna, "O eve bu nedenle yerleşmiş olduğumuz için o kadar üzgünüz.." deyince, Bay Pye atıldı: "Hayır Matmazel, hayır. Bu şekilde düşünmeyiniz.

Emily'nin sevgili, iyi dostu Florence'ı ona son derece düşkündür.

Geçenlerde bana, Bayan Emily gibi iyi bir pansiyoneri yanında barındırmaktan son derece mutlu olduğunu, hatta haddinden fazla şanslı olduğunu söyledi.

Bay Pye'a evin havasını çok beğendiğimi söylediğim zaman, adam bir süre duraklayıp konuştu: "Gerçek mi? Bu çok ilgi çekici bir şey... Bunu ben de zaten merak ediyordum." Joanna, Bay Pye'ın sözünü keserek sordu: "Neyi kastediyorsunuz, Bay Pye?" Adam tombul ellerini havaya kaldırdı ve "Hiiiç" dedi, hiiç. İnsanlarda bazen merak hissi uyanır. O kadar basit. Ben şahsen hava denilen nesneye çok inanırım. İnsanları his ve görüşleri, çok kereler bir evin duvarları ve eşyalarını andırır." Bir süre sesimi çıkarmadım. Manastır

villasının bende yarattığı havayı nasıl tarif edebileceğimi düşündüm.

Aslında evin kendini yansıttıracak bir havadan yoksun olduğu kanısındaydım. Çok ilgi çekici bir görüştü bu. Bu düşünceye o kadar kendimi vermiştim ki, kardeşimle ev sahibi arasındaki konuşmaya kulak misafiri dahi olamadım. Ancak Joanna'nın ayrılmak için klasik sözleri kullanmaya başladığını fark eder etmez, kendime geldim ve mutad veda cümlelerini ekledim.

Bay Pye bizi kapıya kadar geçirmek üzere, salon kapısını açtı ve birlikte hole çıktık. Sokak kapısının önündeki paspas üze rinde bir mektup duruyordu. Postacı mektubu kapıdaki yarıktan atmıştı.

Mektubu yerden alan Bay Pye, "akşam postası" diye mırıldanıp bize döndü: "Gene beklerim aziz çocuklar" dedi. "Görüş açıları geniş, sanat sevgileri derin kimselerle konuşmak o derece zevk verici bir şey ki..

Kasabadaki insancıklarla bale'den söz etmeye kalkarsanız, akıllarına 19'uncu yüz yılın sonlarında Avrupayı kasıp kavuran Fransızların ünlü "Kankan" dansı, localardan kızların bacaklarını dürbünle seyreden yaşlı zamparalar geliyor, Onlar bizlerden yarım yüz yıl daha geri.. Benim görüşlerim ise apayrı. İngiltere şahane bir ülke. Bu ülkede bazı sakin, kuytu köşeler var. Lymstock'ta bu köşelerden biri. Bir koleksiyon meraklısının düşüncesine göre, bu çok ilginç bir şey. Son derece sakin, hiç bir olayın meydana gelmesi olanaksız olan bir köşe".

Ellerimizi hararetle tekrar tekrar sıkan Bay Pye, otomobilimize binmeye yardım etti. Hareketleri bir hayli mübalağalı idi.

Joanna direksiyona geçti. Yemyeşil bir halıyı andıran evin bahçesindeki göbeğin etrafını dolaşıp, caddeye çıkmak üzere iken, Bay Pye'a eli sallamak üzere Joanna ile başımızı arkaya çevirdiğimiz zaman, adam bizi görmedi bile. Akşam postası ile gelen mektubu açmış, şaşkın şaşkın parmakları arasındaki kağıt parçasına bakıyordu. Bir süre önce Joanna, Bay Pye'ı "pembecik, tombul bir ufak melek" diye tarif etmişti. Oysa bu hali ile adam, hiç de bir meleği andırmıyordu.

Tombulluğunu elan muhafaza etmekle beraber melekliğinden eser kalmamıştı.

Yüzündeki pembelikte kaybolmuş, öfkeden mosmor kesilmişti.

Aynı anda gelen mektupta, benimle ilgili bazı şeylerin bulunduğu hisse kapıldım.

Joanna, "Allah Allah" dedi "adamcağıza acaba ne oldu?" Mırıldanır gibi cevap verdim: "Yanılmıyorsam, bu mektup o esrarengiz yaratığın bir işi".

Birden şaşıran Joanna, neredeyse direksiyona olan hakimiyetini kaybedecekti. Kendini toparladı. Kaşları çatılmıştı.

"Bay Pye'a da mı o imzasız mektuplardan birinin gönderildiğini kastediyorsun?" diye sordu.

"Bana kalırsa öyle" diye cevap verdim.

"Ne garip bir yer burası; Görünüşte İngiltere'nin en sakin en huzurlu köşesi." Sözünü kestim: "Bay Pye'ın dediği gibi, burada hiç bir olay olmaz.

Adamcağız galiba bu sözleri sarf etmek için yanlış bir gün geçti. Olay gerçekten meydana geliyor." "O mektupları yazan acaba kim, Jerry?" Omzumu silktim. "Ben nereden bileyim a kızım! Kasabadan ya bir sapık, ya da geri zekalı biri." "Fakat neden? Bu kadar aptalca bir şey yapılır mı?" İşi şakaya almak istedim: "Aslını öğrenebilmek için Freud, Jung ve meslektaşlarını okuman veya, şu bizim Dr. Owen'e sorman gerekecek." Joanna başını salladı: "Dr. Owen benden haz etmiyor ki..." "Neden? O seni hemen hemen tanımış bile sayılmaz." "Yanılıyorsun. Beni yeteri kadar tanımış olsa gerek, çünkü ana yoldan benim geldiğimi görünce kaldırım değiştiriyor." İmalı bir şekilde cevap verdim: "Çok acayip bir davranış bu.

Bilhassa senin için... Hiç seni yolda gören bir erkek kaldırım değiştirebilir mi? Hiç de alışık olmadığın bir şey!" Joanna'nın kaşları yeniden çatıldı, hışımla bana döndü ve "Rica ederim Jerry, alayın sırası değil. Cidden insanlar imzasız mektup yazmaya ne gerek duyarlar, bilmem ki!" "Demin de dediğim gibi akıllarından noksanlıkları olduğu için. Bu şekilde davranış herhalde hislerini tatmin ediyor. Sana hakarette bulunmaları veya seni umursamamaları birer neden olabilir. Hayal kırıklığına uğramış, hayattan nasibini almamışsan, hayatın zevkini çıkaran insanları kıskanıyorsan, onları mutsuz kılmak için de bu

yolu seçebilirsin." Joanna'nın ürperdiğini hissettim. "Hiç de hoş bir şey değil bu!" diye mırıldandı.

"Muhakkak ki öyle. Belki de taşra kasabalarında aile içi evlenmeler sık sık yapıldığından sapıkların adedi de artıyor." "Muhakkak ki bu mektupları gönderen kimse, ya iyi eğitilmemiş, ya da derdini gerekli şekilde anlatabilmekten yoksun. Daha iyi bir eğitim sayesinde..." Joanna cümlesini tamamlayamadı.

Ben de lafi uzatmadım. Her hastalığın eğitim sayesinde tedavi edilebileceği görüşünü hiçbir zaman benimsemiş değildim.

Tepeye giden yola koyulmadan önce kasabadan geçtik. Ana yolda yürüyen insanlara dikkatle baktım. Acaba karşıda yürüyen güçlü kuvvetli taşralı kadının yüzü, korkunç bir kin ve öc alma maskesi ile mi örtülüydü? Şu anda zehrini dökmek için yeni planlar mı kurmakla meşguldü? Fakat gene de ben konuyu o kadar fazla ciddiye almıyordum.

iki gün sonra Symmington'larda briç partisi vardı. Günlerden cumartesi idi. Symmingtonlar briç oynamak için cumartesi gününü benimsemişlerdi. Bunun bir nedeni de, büronun o gün kapalı olmasıydı.

Salonda iki masa kurulmuştu. Symmington'lar, kız kardeşimle ben, ev sahibemiz Emily Barton ve on kilometre kadar uzakta, Combe Acre köyünde oturan Bay Appleton, oyuncuları oluşturuyordu. O gün Appleton ile ilk kez tanıştık. Altmış yaşlarında, briç oyununda hiçbir zaman cesareti elden bırakmadığını iddia eden bir adamdı Appleton. Bu hasletinin, her zaman oyunda karşısındakine kazanma şansı yarattığını da belirtmek yerinde olacaktır.

Joanna, yaşlı adamı o derece cezbetti ki, akşama kadar gözlerini adeta kız kardeşimden ayırmadı.

Bir ara, Joanna'nın yıllardan beri Lymstock'un tanık olduğu en çekici yaratık olduğunu kendi kendime itiraf zorunda kalmıştım, Salona girdiğimiz zaman çocukların dadısı Elsie Holland rokoko üslûbunda bir yazı masasının önünde briç kağıtlarını aramakla meşguldü.

Biraz sonra, elinde kağıtlarla, tıpkı ana yoldaki gibi şahane şekilde süzülerek

ilerledi. Ne var ki insanın ikinci kez büyülenmesi olanaksızdı.

Şimdi kızı daha yakından izlemek imkanını bulduğum için, çok iri bembeyaz dişlerini birer mezar taşına benzettim.

Üstelik güldüğü zaman diş etleri de görünüyordu. Hem de Elsie Holland durmadan konuşan bir kız tipindeydi.

"İstediğiniz kağıtlar bunlar mı Bay Simmington? Yerlerini hatırlayamamıştım. Maalesef suç benim. Son kez kağıtları kaldırmak üzere elime aldığım zaman Brian seslenmişti. Ben de koşarak dışarı çıkmıştım.

Tabii ondan sonra işe daldım. Kağıtları bir yere sıkıştırmışım. Agnes'e çayı saat beşte mi hazırlamasını söyleyeyim? Gürültü edip misafirleri rahatsız etmemeleri için çocukları sokağa çıkaracağım.

V.s., v.s." iyi, insancıl, neşeli bir kıza benziyordu.

Joanna ile göz göze geldik.

Kız kardeşim kıkır kıkır gülüyordu. Ona haşin bir tavırla baktım. Fettan kız, her zaman aklımdan geçenleri sanki okur.

Kısa bir hoşbeşten sonra briçe başladık.

Bir müddet sonra tüm oyuncuların briç konusundaki ustalık dereceleri hakkında tam bir bilgi edinecektim.

Briçe son derece meraklı olan Bayan Symmington kelimenin tam anlamı ile iyi bir briç oyuncusuydu.

Entellektüel olabilmekten nasibini alamamış tüm kadınlar gibi kurnaz bir yaratıktı. Kocası ise oldukça sağlam, fakat aşırı derecede ihtiyatlı bir briç severdi. Bay Pye için, "şahane oyuncu" deyimi bile yeteri kadar onun ustalığını dile getiremezdi. Bu seferki briç partisi bizim için tertiplendiğinden, kız kardeşimle ben. Bayan Symmington ve Bay Pye’ın masasına oturtulmuştuk. Bay Symmington'un görevi, diplomatik yollardan diğer masada bulunan üç oyuncu arasında huzuru sağlamaktı. Bay Appleton'un oyunu daha önce de belirttiğim gibi cesarete dayanıyor. Bizim Bayan Emily'ye gelince, bugüne dek rastladığım

en kötü briç oyuncusuydu.

Ne var ki bu oyundan büyük zevk alıyordu. Aimee Griffith kendi oyun tarzını, yerinde olarak şu şekilde özetlemekteydi: "Saçma sapan törelere bağlı kalmayan iyi bir briç partisini severim. Eninde sonunda bu da bir oyun değil mi?" Bu durum karşısında evinde briç partisi tertipleyen bir ev sahibinin görevi hiç de kolay olmasa gerek.

Ne var ki oyun, ahenkli bir şekilde sürüp gitti.

Bir de her an gözlerini Joanna'dan ayırmayan Bay Appleton'un unutkanlıkları olmasa! ...

Çay için yemek odasına geçilecekti. Oyun bitmek üzere iken yüzleri ala al mora mor, kan-ter içinde iki ufak erkek çocuk odaya girdi ve bize tanıştırıldılar. Bayan Symmington, her anne gibi onları gururla izleyip gülümsüyordu. Babaları da bu davranıştan geri kalmıyordu.

Çay faslı sona ererken, pasta tabağıma, bir gölge düştü. Arkama döndüm. Cam kapının önünde Megan duruyordu.

Annesi, o anda "Ah!" dedi, "Megan da. geldi." Şaşırmış bir hali vardı.

Sanki Megan'ın varlığını unutmuş gibiydi.

Salona giren Symmington'un üvey kızı, misafirlerle el sıkışırken, beceriksiz tavırlar" takmıyordu.

Bayan Symmington hafif bir sesle: "Maalesef Megan, sanırım senin çayını unuttum, şekerim" dedi. "Bayan Holland ile çocuklar kahvaltılarım dışarda ettiklerinden ötürü, onların odasında da bir şey bulamayacaksın.

Ben, senin onlarla birlikte dışarı çıkmış olmadığını unuttum." Başını sallayan Megan, "Fark etmez. Ben mutfakta çayımı içerim" diyerek kamburunu çıkararak kapıya doğru yürüdü.

Topuklarında her zaman olduğu gibi delikler vardı.

Bayan Symmington, etraftan özür dilermiş gibi gülümsemeye yeltendi, ve

"Zavallı Megan'ım!" dedi ve devam etti: "Megan, genç kızlığın en biçimsiz yaşında. Tüm kızlar okul çağından sonra böyle olurlar. Yani tam anlamı ile olgunluk yaşlarına ulaşamadıkları devrede." O anda Joanna'nın sarı saçlarını arkaya attığını fark ettim. Bu hareketi, çok yakından bildiğim gibi, tartışmaya hazırlandığının bir işaretiydi. "Fakat Megan yirmisine bastı, değil mi?" diye sordu.

Baya Symmington, şaşkın bir tavırla cevap verdi: "Evet, doğru.. Ama ne var ki Megan yirmi yaşına göre hala çocukluğunu koruyor.. Pek gelişmedi. Kızların erkeklerden daha önce olgunlaşmaları bence çok güzel bir şey." Bayan Symmington tekrar güldü.

"Galiba her anne çocuğunun bebek kalmasını arzuluyor!" Joanna geri kalmak istemiyordu, derhal cevap verdi: "Bunun nedenini bir türlü anlayamıyorum. Bir çocuğun vücudu gelişirken, kafasının hala altı yaşında kalması garip bir şey olmaz mı?" "Her sözü bu kadar ciddiye almayın Bayan Burton." O anda Megan'ın annesinden pek hazetmediğimi anlamıştım. O anlamsız, geçmiş soluk güzelliğinde bencil ve arsız bir yaratık gizliydi sanki.

Kadın: Benim zavallı Megan'ın!" diye bir kez daha konuşmaya başlayınca, ona karşı duyduğum nefret hissi bir kat daha arttı sanki.

"Maalesef çok huysuz bir kız. Onun ilgisini çekebilecek bir meşgale arayıp duruyorum. Sanırım mektuplaşma yolu ile öğrenilebilecek birçok konu mevcut. Mesela dikiş, şapkacılık. Ayrıca Megan istediği taktirde daktilo ve stenografi de öğrenebilir." Joanna'ya baktım. Gözlerindeki öfke fışkıran parıltı henüz kaybolmamıştı.

Yeniden briç masalarındaki yerlerimizi alırken, "Megan yirmi yaşına bastığına göre, artık partilere katılmaya başlayacaktır... Umarım, gelenek gereğince onun şerefine danslı bir tanıtma partisi tertipleyeceksinizdir." "Danslı bir parti mi?" diye sorarken Bayan Symmington'un hem şaşırmış hem de bu soruyu pek komik bulmuş bir hali vardı.. "Ahh. Hayır" dedi, "buralarda bizim bu tür adetlerimiz yok.." "Anladım. Herhalde yalnız tenis partileri türünde toplantılar tertipleyeceksiniz. " "Bizim kortta yıllardan beri tenis oynanmadı. Ne Richard, ne de ben tenise meraklı değiliz. Herhalde gelecekte, çocuk büyüdüğü zaman.. O zamanlar, Megan kendine bir hayli meşgale bulabilecektir. Şimdilik sakin sakin etrafta dolaşmaktan kendini çok mutlu hissediyor." Sözü değiştirdi:

"Durun bir dakika, ben kağıt aldım mı?" Arabamıza binip eve dönerken, Joanna'nın öfkesi hala geçmemişti.

"O kıza çok acıyorum," diye söze başladı.

"Megan'a mı?" "Evet, annesi onu hiç seviyora benzemiyor." "Öyle deme kızım, durum sandığın kadar kötü değil." "Tam tersi. Tahmininden de kötü. Günümüzde çocuğuna sevmeyen anne o kadar çok ki.. Kanımca Megan, Symmington'ların evindeki rahatı kaçırıyor. Symmington'lar bir bütün teşkil eden bir aile. Tabii Megan'sız olmak şartı ile. Hassas bir insan için bu durum mutsuzluk yaratan bir olay olsa gerek. Oysa bana göre Megan çok hassas bir kız." "Evet, öyle.. Sanırım öyle." Bir süre ağzımı açmadım.

Konuyu değiştirmek ister gibi, Joanna bir kahkaha atarak bana döndü: "Dadı konusunda galiba şansın pek yaver gitmedi!" Ciddiyetimi takınarak: "Ne demek istediğini pek anlayamadım Joanna" dedim.

"Saçmalama Jerry, kıza her bakışında yüzünde erkeklere has üzüntü beliriyordu. Endişelenme, ben de seninle aynı fikirdeyim." "Neden söz ettiğini hala anlayamadım." "Boş ver. Emin ol durumdan çok memnunum. Yeniden hayata kavuştuğunun ilk emaresi bu. Hastahanede yatarken senin için tahmininden fazla endişe duyuyordum. Sana bakan, herkesin ağzını sulandıracak kadar güzel olan hemşire ile bile pek ilgilenmiyordun. Oysa son derece arzu çekici ve işveli bir kızdı o hemşire. Anlayacağın, Tanrının hasta erkeklere verebileceği en büyük armağan türünden bir kız." "Konuşmalarını pek adi buluyorum, Joanna." Kız kardeşim sözlerime aldırış dahi etmeden sözlerine devam ediyordu: "Can alıcı bir kıza karşı ilgilendiğini fark edince, inan bana, çok ferahladım. Dadı, cidden nefis bir yaratık.

Cinsel yönden çekicilikten yoksun olması ise çok garip. Bazı kadınların havası, başkalarında bulunmuyor. Örneğin; "Aman bugün hava ne kadar kötü" derken dahi etrafta sihirli bir hava yaratabilirler. O anda her erkek yanına koşup o havadan nasiplerini almaya çalışır. Bana kalırsa Allah, dünyaya bir paket yollarken, arada sırada hata yapıyor. Afrodit siması ile bu simaya uygun bir mizaç.. Ne var ki arada sırada bir karışıklık meydana çıkıyor ve Afrodit'e layık mizaç, çirkin suratlı bir yaratığa kaçıyor, işte o zaman, bu karışıklık diğer kadınları çileden çıkarıyor adeta. Her biri isyan edercesine, "Doğrusu erkeklerin o kadında ne bulduklarını anlamak olanaksız. Güzellikten nasibinin

ucunu dahi almamış bir kadın." diye yakmıyorlar." "Tamam mı Joanna?" "Yani... Sen de benimle aynı fikri paylaşmıyor musun, Jerry?" Güldüm: "Hayal kırıklığına uğradığımı inkar edecek değilim" dedim.

"Burada sana göre zaten kimse yok. Aimee Griffith ile ilgilenmekten başka çaren kalmıyor sanırım." "Allah yazdıysa bozsun!" "Ama, o, hiç de fena değil. Oldukça da güzel!" "Bana göre daha ziyade bir amazonu andırıyor." "O kadının hayatının tadını çıkarmakta olduğu apaşikar. İnsanı tiksindirecek kadar canlı ve o derece hareketli.

Değil mi? Her sabah soğuk su ile banyo aldığını söylerlerse hiç de şaşmayacağım." "Ya peki sen ne yapacaksın?" "Ben mi?" "Ben kız kardeşimi çok iyi tanırım. Sen burada da biraz gönül eğlendirmek isteyeceksin." "Söyle bakalım şimdi kim adice konuşuyor? Sonra.. Paul'u unuttun galiba.." Joanna derin derin içini çekerken, beni hiç de kandıramamıştı.

"Herhalde Paul'u ben senin kadar çabuk unutacak değilim. Ama daha aradan on gün geçmeden, 'Paul de kim? Bu isimde kimseyi tanımıyorum' diyen sen olacaksın." "Sen beni çok uçarı bir kız olarak tanıyorsun." "Paul gibi yaratıklara karşı uçan olman, emin ol beni ziyadesiyle memnun ediyor." "Biliyorum, sen hiçbir zaman ondan hoşlanmadın.

Oysa, Paul gerçek bir deha.." "Olabilir, ama hiç sanmıyorum. Ancak kulağıma gelenlerden anladığıma göre dehalar kendilerine karşı nefret duyulması gereken yaratıklardır. Neyse, çok şükür ki burada dahilerle tanışabilme fırsatın pek zayıf olacak." Joanna başını eğip biraz düşündükten sonra cevap verdi: "Maalesef haklısın galiba." Kendisine, "Owen Griffith ile ilgilenmek zorunda kalacaksın eninde sonunda, çünkü Lymmington'da tek bekar erkek o.

Tabii, bizim sevimli Bay Appleton'u da sayacak olursan, işler değişir.

Symmington'larda, ayrılıncaya kadar seni aç bir kurt gibi süzüp durdu." dedim.

Joanna bir kahkaha attı ve: "Hakikaten öyle. Çok utandığımı itiraf etmek isterim." "Hadi hadi, hiç olmazsa bana numara .yapma, sen kolay kolay utanmazsın." Joanna bu sözlerime karşılık vermedi, otomobili bahçeye sokup garaja doğru götürdü ve, "Bu fikrin hiç de geçersiz değil.." "dedi.

"Hangi fikrim?" "Bir erkek benimle karşılaşmamak için niçin kaldırım değiştirsin?" diye cevap verdi. "En azından bu, son derece kaba bir davranış." "Anladım" dedim, "adamcağızı kendine has soğukkanlılığınla kovalayacaksın, değil mi?" "Görülmemezlikten gelmem, bilirsin böyle bir durum hiç de hoşuma gitmez. " Adımlarımı dikkatli bir şekilde atarak otomobilden indim. Koltuk değneklerine dayanarak Joanna'ya bir tavsiyede bulunmak istedim. "Sana şu kadarını söylemekle yetineceğim kızım. Unutma ki Owen Griffith, o senin tanıdığın ve sızıldanıp her an şikayette "bulunan iradesiz sanatkarlardan değil. Ayaklarını denk almazsan, bir çuval inciri berbat edebilirsin. Adam bir hayli tehlikeli olabilir." Bu olasılık sanki Joanna’ yı sevindirmişti.

"Yaa.. Bunu gerçekten mi söylüyorsun?" Haşin bir tonla, "O zavallıya dokunma" dedim.

"Peki beni görünce niçin kaldırım değiştiriyor?" "Ah, siz kadınlar hiç değişmezsiniz. Hepiniz birbirinize benzersiniz.

Bir şeye el attınız mı, bırakmak bilmezsiniz! Eğer yanılmıyorsam, böyle bir şeye başladığın zaman, Aimee de sana gerçek bir düşman olacaktır." "O, zaten benden hazetmiyor ki!" dedi. Bu sözleri oldukça düşünceli, fakat memnun bir eda ile söylemişti.

Bu sefer sert konuşmak istedim: "Biz buraya sakin ve huzurlu bir hayat sürmek için geldik" diye hatırlatıp, devam ettim, "ve bu tür hayatı da sağlamak için her türlü gayreti göstereceğim." Ama ne var ki, arzuladığımız sessiz ve huzurlu hayat, hiçbir zaman erişemeyeceğimiz bir hedef olmaktan ileri gidemeyecekti.

Dördüncü Bölüm

Hatırladığım kadarı ile bir hafta kadar sonra hizmetçimiz Partridge, Bayan Baker adında bir kadının benimle bir-iki dakika konuşmak istediğini haber verdi. Bayan Baker adında kimseyi tanımıyordum. "Kim bu bayan?" diye sordum, "Joanna ile konuşsa daha iyi olmaz mıydı?" Ancak kadının şahsen benimle konuşmak istediği belli idi. Üstelik Bayan Baker'in Beatrice'in annesi olduğunu da öğrenmiştim. Oysa ben Beatrice'i çoktan unutmuştum bile. Bir süreden beri evde kır saçlı, orta yaşlı bir kadınla mutfakta veya merdiven başlarında karşılaşıyordum.

Kadının yeni gündelikçi olduğunu sanmıştım. Ne var ki Beatrice'in annesi ile konuşmaktan kaçınamazdım. Bilhassa Joanna'nın dışarı çıktığını öğrendiğim zaman, içeri girmesini söyledim. O anda imzasız mektupları yazan kimseye ne kadar küfür ettiğimi herhalde tahmin edersiniz.

Bir süre sonra odaya, ablak yüzlü, acele konuşan bir kadın girdi.

Bakışlarında ve davranışlarında, beni suçlarmış gibi bir görünüş bulunmadığını görünce rahatladım.

Hizmetçi Partridge dışarı çıkıp kapıyı kapadıktan sonra Bayan Baker konuştu: "Sizinle görüşmek isteğinde bulunmak cüretinde bulunduğum için beni mazur görünüz. Ancak en doğru hareketin sizinle konuşmak olacağını düşündüm. İçinde bulunduğumuz durum karşısında izleyeceğimiz hareket şeklini bize bildirmeniz beni ziyadesi ile minnettar kılacaktır. Çünkü kanımca yapılması gereken bazı şeylerin olduğu muhakkak. Üstelik ben her zaman 'Bugün yapabileceğin bir işi yarma bırakma' prensibine inanan insanlardanım.

Harekete geçmekten hoşlanırım.

" "Bir hayli şaşırmıştım, adeta kekeleyerek: "Bayan Baker, tabii size, şey..yani mümkün olduğu kadar yardımcı olmak hoşuma gidecektir.." dedim ve kadının cevabını bekledim.

"Çok teşekkür ederim, efendim." Bayan Baker, ikazım üzerine bir koltuğun kenarına ilişerek, "Size gelebilmek cesaretini kendimde bulabildiğim için adeta seviniyorum" dedi ve devam etti: "Beatrice'e bu gibi konularda Bay Burton, ne yapılması gerektiğini bilir, dedim. O, yatağına uzanmış inleyip duruyordu. 'Bay Burton, Londralı gerçek bir centilmen', dedim. Ve 'yapılması gereken her şeyi yapar', diye ilave etim. Tabii ki bazı şeylerin yapılması gerek. Zira yeni neslin delikanlıları adlarına uygun olarak delişmen oluyor ve laftan da anlamıyorlar.

Kızların görüşlerine ise hiç de aldırmıyorlar. Beatrice'e, 'Ben senin yerinde olsaydım, ona ağzının payını verirdim' dedim. Peki değirmendeki kız ne olacak?" Şaşkın şaşkın sordum: "Özür dilerim ancak konuyu pek iyi anlayamadım. Neler oldu ki?..." "Mektuplar, beyefendi.. Şu iğrenç mektuplar..

Üstelik o kadar adi ki! Ne kötü kelimeleri ihtiva etmiyor ki!..." "Kızınıza başka mektuplar da mı geldi?" diye sordum.

"Ona gelmedi, beyefendi. Beatrice'e bir mektup yolladılar. Yanınızdan ayrılmasına sebep olan o mahut mektubu..." O mektuptaki suçlamanın hiçbir aslı olmadığını izah etmek isterken Bayan Baker saygılı fakat kesin bir tavırla sözümü kesti: "Bu mektupların A'dan Z'ye kadar yalan olduğunu söylemenize gerek yok Bay Burton. Bayan Partridge de bunun için yemin etti. Benim de bundan en ufak bir şüphem yok. Siz, hiçbir zaman bu tür beylere benzemiyorsunuz. Üstelik hastahaneden daha yeni ayrıldınız. Mektuptaki suçlamaların iğrenç birer yalan olduğunu bilmeme rağmen, gene de Beatrice'in buradan ayrılmasının doğru olacağına inandım. Dedikodunun ne demek olduğunu bilirsiniz. 'Ateş olmayan yerden duman çıkmaz' sözüne inananların adedi pek fazladır ve bu nedenle Beatrice'in burada çalışmamasını istedim. O da aynı fikirdeydi, kendisine sizden ayrılmasının yerinde bir davranış olacağını söyledim. Tabiatı ile ikimiz de bu şekilde sizi zor durumda bırakacağımızdan üzülüyorduk... Bu suretle çirkin dedikoduların son bulacağını umuyorduk. Ama şimdi de garajda görevli George'a da aynı mealde bir mektup gönderilmiş.

Mektupta kızım Beatrice hakkında akla hayale gelmeyecek korkunç suçlamalar var. Mektupta kızımın Fred Ledbetter'in oğlu Tom'la gezip tozduğundan söz ediliyor. Emin olun efendim, kızımın o gençle 'merhaba'dan başka bir ilişkisi yok." Bay Ledbetter'in oğlu Tom aklımı daha da karıştırmıştı. "Bir saniye

Bayan Baker... Durumu iyice anlayalım.

Beatrice'in erkek arkadaşına, kendisinin başka bir delikanlı ile ilgisi olduğuna dair bir mektup mu gönderilmiş? " diye sordum.

"Maalesef öyle. Üstelik son derece çirkin kelimelerle dolu bir mektup.

George beklenilebileceği gibi son derece öfkelendi ve böyle şeylere göz yummayacağını, ateş olmayan yerden duman çıkmayacağını söyleyerek çıkıp gitti. Beatrice ağlamaya başladı. Zavallı. Ben de 'hemen şapkamı giyip Bay Burton'a gideyim' dedim." Bayan Baker susup bana baktı. Sanki tepkimi öğrenmek istiyordu.

Tıpkı zeki bir fino köpeği gibi.

"Fakat, bana niçin geldiğinizi anlayamıyorum!" dedim.

"Öğrendiğime göre ö iğrenç mektuplardan biri size de gelmiş.

Londralı bir centilmen olarak bu gibi hallerde ne yapılması gerektiğini öğrenmek üzere size koştum." "Ben sizin yerinizde olsam, bana geleceğinize, polise giderdim." dedim. "Bu tür işlerin önlenmesi gerekir." Bu sözlerim karşısında Bayan Baker irkilerek, "Ah, olmaz efendim, polise gidemem" diye cevap verdi.

"Neden peki?" "Çünkü bugüne dek polisle, ne benim ne de hiçbirimizin en ufak bir ilişkisi olmadı.." "Olabilir, fakat bu olayı ancak polis halleder.

Bu görev onlara verilmiş." "Yani Bert Rundle'a mı müracaat edelim?" Bert Rundle'in polis memuru olduğunu biliyordum.

"Herhalde merkezde bir polis komiseri veya polis müfettişi vardır" diye cevap verdim.

"Ben mi polis merkezine gideceğim?" Bu sözleri söylerken Bayan Baker'in ses tonun da hem hayret hem de bir tür sitem vardı.

"Size tavsiye edebileceğim başka bir şey düşünemiyorum." Bayan Baker sesini çıkarmadı. Pek tatmin olmuşa benzemiyordu.

Israrla: "Bu mektuplara bir son verilmesi gerekiyor, beyefendi" dedi, "aksi halde kötü olayların meydana geleceğinden korkuyorum!" "Bu mektupları gönderen yeteri kadar kötülük yapmıyor mu?" "Ben Bay Burton, daha ziyade şiddet hareketlerini kastediyorum.

Delikanlılar gibi, olgun erkeklerin de duyguları çok şiddetli oluyor." "Bu mektuplardan alan çok mu?" diye sordum.

Bayan Baker başını salladı: "Ne yazık ki durum her geçen gün kötüye gidiyor. Mesela 'Mavi Domuz' hanının sahipleri Bay ve Bayan Beadle'i ele alalım. Onlar son derece mutlu ve iyi geçinen bir çiftti.

Mektuplar gelmeye başladıktan sonra adamcağız adeta kudurdu. Akla sığmayacak şeyler düşünmeye başladı." Bayan Baker'e doğru eğilerek konuştum; "O iğrenç mektupları kimin yazdığı hakkında bir fikrin var mı?" Kadının cevabı beni bir hayli şaşırttı.

"Muhakkak ki bir fikrimiz var. Aslında hepimizin bu konuda kesin bir yargısı var." Şaşkın şaşkın: "Kim ki o?" diye sordum.

Bayan Baker'in bu soruyu cevaplandırmaktan kaçınacağını sanmıştım, oysa derhal tereddüt etmeden cevabını verdi: "Bunun sorumlusu Bayan Cleat, beyefendi.

Hepimizin de görüşü bu.

Suçlunun Bayan Cleat olduğundan kimsenin şüphesi yok." O sabah o kadar yeni isim duymuştum ki, Bayan Cleat'in kim olduğunu sormak mecburiyetinde kaldım.

Bayan Cleat, gündelikçi bir bahçıvanın karısıydı. Kasabanın değirmenine inen patika yol üzerinde oturuyordu.

Ancak daha sonraki sorularımın cevapları hiç de beni tatmin edemedi. Bu mektupları o kadının yazması için ne gibi bir sebep olabileceğini sorduğum zaman, Bayan Baker'den aldığım cevap: "Bu tam onun yapabileceği tür işlerdendir." şeklinde oldu.

Konuşma sona erdiği zaman, Bayan Baker'e bir kez daha polise başvurmasını önerdim. Kadının benim sözümü dinlemeyeceğinden emin olduğum gibi, benimle konuştuktan sonra hayal kırıklığına uğramış olduğunu da fark ettim.

Kadıncağız gittikten sonra kendi kendime düşündüm. Bayan Cleat'ı suçlayan deliller yetersizdi ama, kasaba halkının kadını suçlu bulduğu da bir gerçekti. Dr. Griffith'in görüşünü almam gerekecekti. Herhalde o, kadını tanırdı. İkimizden biri polise gidip, kasabayı birbirine katan mektupların sahibinin Bayan Cleat olmasından kasaba halkının kuşkulandığını söyleyebilirdik.

Doktorun muayene saatinden sonra evine gittim ve Beatrice'in annesi ile yaptığım konuşmayı özetledim.

Griffith'in tepkisi beni hayal kırıklığına uğrattı adeta.

"Mesele o kadar basit değil, Burton!" dedi.

"Bu işlerin failinin Bayan Cleat olduğuna inanmıyor musunuz?" "Olabilir, ancak ben hiçbir şekilde buna inanmıyorum." "Peki kasaba halkının onu suçlu bulmasının sebebi ne?" Doktor Griffith gülümsedi ve: "Ah, cidden bilmiyor muydunuz? Bayan Cleat kasabamızın büyücüsü!" dedi.

Hayretten küçük dilimi yutacaktım. "Olmaz öyle şey!" diye haykırdım.

"Hiç şaşma, Burton. Bu modern devirde bu gibi şeyler gerçekten insanın garibine gider. Ancak durumu şöyle izah edebiliriz. Bazı insanları, daha doğrusu eski ailelerin hışmına uğramamak için gelenekler sürer gider.

Bayan Cleat'in ailesinde de cadı ve büyücülerin adedi bir hayli kabarık.

Maalesef kadın da geleneği sürdürmek için elinden geleni ardına koymuyor.

Çok katı, esprisi bol, garip bir kadın Bayan Cleat. Bir çocuk kaza eseri parmağını kesse veya ağaçtan düşüp başı yarılıp hastahaneye kaldırılsa, o kadın gayet sakin şekilde; "Biliyorum, o çocuk geçen gün bahçemden elma çalmıştı" veya "Kedimin kuyruğunu çeker mi, oh olsun!" diyebilmektedir.

Kadının bu davranışları sürüp giderken, kasaba kadınların çocuklarını Bayan Cleat'in yanma yaklaştırmaz oldular.

Bazıları ise onun hışmına uğramamak ve gözüne girmek için ne yapacaklarını bilemiyorlar. Gülünç bir inanç ama, ne var ki sürüp giden bir inanç. İşte mektuplardan da Bayan Cleat'in sorumlu tutulmasının nedeni de budur." Fakat, o suçlu değil mi demek istiyorsunuz?" "Yoo, öyle bir şey demedim. O öyle bir kadın değil. Mesele keşke bu kadar basit olsaydı." "Herhalde bu olay hakkında şahsi bir düşünceniz vardır!" Başını salladı, fakat gözlerindeki dalgın ifade çok anlam taşıyordu.

Ağır ağır konuştu: "Hayır, hiçbir fikrim yok ama, durum hiç de hoşuma gitmiyor Burton. Çok kötü sonuçlara yol açabilecek bir durum bu!." Eve döndüğüm zaman Megan'ı verandanın basamaklarına oturmuş buldum. Çenesini dizlerine dayamıştı.

Kız, her zamanki resmi davranışlarını bırakmıştı. Bana "Merhaba" dedi, "acaba öğle yemeğini sizde yiyebilir miyim?" "Tabii" dedim.

Partridge'e yemekte bir misafirimiz olacağını haber vermeye giderken, Megan arkamdan; "Eğer pirzola veya benzeri paylaşılması güç bir yemek varsa, lütfen bana söylemekten çekinmeyin" diye seslendi.

Hizmetçi kadın, durumdan memnun olmadığını gizlemedi ve bana açıkça Megan denilen kızdan hiç hoşlanmadığını söyledi.

Verandaya döndüğüm zaman, genç kız, kalmasında bir mahzur olup olmadığını, endişeli bir tavırla sordu.

"Yok dedim, "öğle yemeğinde Partridge İrlanda yahnisi pişirmiş." "Ah, neyse, o yahni de köpek mamasından farksız bir yemektir. İçine bolca patates ile baharat konur sanırım." "Doğru" diyerek cebimden çıkardığım tabakayı ona uzattım.

Kızcağızın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ne iyi insansınız" dedi.

"Sigara içer misin?" "Hayır. İçmek isteyeceğimi de hiç zannetmiyorum.

Fakat bana sigara ikram edişiniz, çok iyi bir insan oluşunuzun bir delili... Beni bir insan yerine koymanız.." Gülerek: "Sen insan değil misin Megan?" dedim.

Genç kız, "hayır" gibilerden başını salladı.

Sonra da, konuyu değiştirmek istercesine, uzun tozlu bacağını bana doğru uzatarak, gururlu bir tavırla, "Çoraplarımı yamadım" dedi.

Çorap dikişinden pek anlamam ama, çorabın rengine uymayan yün iplikle yapılmış büzükler, yamalama işleminin pek başarılı olmadığı hissini verdi.

Fikrimi açıklamama zaman bırakmadan Megan: "Ama" dedi, "bunlar canımı acıtıyor. Deliklerle çok daha rahat ediyordum." "Tahmin ederim." "Kız kardeşiniz çorap yamalama işini becerebiliyor mu?" Bir an düşündükten sonra, "Pek tahmin etmiyorum" demek zorunda kaldım.

"Peki, çorabı yırtıldığı zaman ne yapar?" İsteksiz bir şekilde cevap verdim: "Her halde kaldırıp atar, yenisini alır." "Çok normal bir şey. Ancak ben bunu yapamam. Bana artık cep harçlığı veriyorlar. Yılda 47 Sterlin. Bu para ile herhalde fazla bir şey yapılamaz." Kız doğru söylüyordu.

Megan'ın yüzünü bir üzüntü ifadesi kaplamıştı: "Siyah çorap giyebilseydim, işler kolaylaşırdı. Okul günlerindeki gibi çorap deliklerinden bacağımı siyah mürekkeple boyardım. Dikiş öğretmenimiz Bayan Batsworthy'nin gözleri pek iyi görmezdi. Bu nedenle durumu fark etmezdi." Pipomu doldurduğum sürece konuşmadık. Dostluk dolu bir sessizlik..

Megan'ın ses tonu birden keskinleşti ve: "Herhalde beni korkunç bir yaratık olarak kabul ediyorsunuz, değil mi?" diye bağırdı, "yani herkes gibi.." Şaşkınlıktan ağzımdaki pipoyu düşürdüm. Lüle taşından yapılmış pipo, tam istediğim koyu kahverengine dönüşmekteydi. Yere düşer düşmez kırıldı.

Kızgın bir tavırla Megan'a çıkıştım: "Yaptığını gördün mü, şimdi?" Anlaşılması çok zor olan yaratık, üzüleceği yerde kahkaha ile güldü.

"Sizden ziyadesi ile hoşlanıyorum" dedi.

Her insanı çok mutlu edebilecek bir sözdü bu.

İnsanın en iyi dostu olan köpeği, konuşma olanağına sahip olsaydı, muhakkak ki sahibine aynı şeyleri söylerdi. Megan bir ata benzemesine rağmen, o anda

karakterinin daha fazla bir köpeğinkini andırdığını fark ettim. Bir bakıma tam bir insan mizacına sahip sayılamazdı, Megan.

Piponun parçalarını toplarken, kıza baktım ve: "Şu felaket meydana gelmeden önce neler söylüyordun?" diye sordum.

"Benim korkunç bir yaratık olduğuma inandığınızı.." Ne var ki bu kez Megan'ın ses tonu önceki gibi haşin değildi.

"Bunu da nereden çıkardın?" Megan yeniden ciddileşmişti: "Çünkü ben öyleyim de onun için" dedi.

Sert bir tonla cevap verdim: "Aptallık etme!" Genç kız, başını esefle salladı ve içini döktü: "Zaten mesele bunda ya.. Aslında ben budala değilim. Oysa herkes beni aptal zannediyor. İçimden gülüp, onların her birinin iç dünyalarını bildiğimi, onlardan nefret ettiğimi fark bile edemiyorlar." "Onlardan nefret mi ediyorsun?" "Evet" diye cevap verdi. Hiç de çocuksu olmayan hüzünlü bakışları ile gözlerini gözlerime dikerek, kirpiklerini dahi kırpıştırmadan devam etti: "Siz de benim gibi olsaydınız, insanlardan nefret ederdiniz.. Yani siz de kendinizin istenmedik bir yaratık olduğunuzu anlamış olsaydınız.." Ağır ağır konuştum: "Bu biraz sakat bir görüş değil mi?" Megan, "Evet" dedi. "Gerçekleri dile getirdiğiniz zaman insana daima bunu kondururlar. Söylediğim ise bir gerçek.

Beni istemiyorlar. Bunun sebebi de belli. Annem beni hiç sevmiyor. Galiba ona babamı hatırlatıyorum.

Bana anlattıklarına göre babam son derece kötü bir insanmış ve anneme çok fena davranırmış. Ne var ki anneler, doğurdukları yaratıkları istemediklerini söyleyip atamazlar. Oysa kediler, istemedikleri yavruları yerler. Bence en mantıklı bir yol da bu. Bu şekilde ortada patırtı gürültü kalmaz. Fakat kadınların çocuklarını bağırlarına basıp onlara bakmak, görevleridir. Okul günlerimde daha mutluydum. Yatılı okuyordum: Sizin anlayacağınız, öz annem, yeni kocası ve iki çocuğu ile yalnız bir hayat sürmek istiyor." "Kızım, bunların da çoğu sakat düşünceler. Bir kısmının gerçek olduğunu kabul edelim. Öyle ise neden onlardan ayrılıp kendine yeni bir hayat kurma yolunu seçmiyorsun?" Gülümsedi. Hüzünlü bir gülümseme idi bu. "Yani bir meslek sahibi mi olmamı istiyorsunuz? İş hayatına atılmamı filan!..." "Evet, öyle." "Peki ne iş

yapacağım?" "Bir kursa gidip daktilo, steno, sekreterlik öğrenebilirsin." "Bunu başarabileceğimi ummuyorum. Bu konularda çok beceriksizimdir. Üstelik..." "Evet, üstelik.." Genç kız başını arkaya çevirmişti. Biraz sonra bana döndü. Yüzü kızarmış, gözleri dolu dolu olmuştu. Yeniden konuşmaya başladığı zaman çocuksu hali geri dönmüştü: "Neden onlardan ayrılayım? Niçin onların beni ayırmaya mecbur etmelerine rıza göstereyim? Beni istemiyorlar ama ben, buradan bir adım dahi atmayacağım. Kalıp herkesi pişman edeceğim.

Aşağılık köpekler!...

Lymstock'luların tümünden nefret ediyorum.

Onlara göre ben çirkin ve aptal bir kızım. Onlara göstereceğim. Göreceksiniz...

Ben..." Köşeden ayak sesleri duyuldu. Biri çakıllar üzerinde bize doğru ilerliyordu.

Hiddet dolu bir sesle: "Kalk" dedim, "camlı kapıdan salona gir ve birinci kattaki banyoya gidip yüzünü yıka.

Durma, çabuk." Megan o beceriksiz hali ile ayağa kalktı. Joanna evin köşesini dönerken kız salona daldı.

"Öff, hava çok sıcak!" diyen kardeşim, yanımdaki koltuğa adeta yığıldı ve başındaki eşarbı çıkarıp yelpazelenmeye başladı. "Çok şükür, şu Allah'ın gazabı spor ayakkabılar artık tımar edilmeye başladı. Kilometrelerce yol yürüdüm ve bu süre içinde öğrendiğim bir tek şey; spor ayakkabılarında süslü püslü deliklerin yeri olmadığı. Katır tırnakları o deliklerden girip insanın ayağına batıyor. Jerry, kanımca bir köpek almamız gerekiyor.." "Haklısın, ben de bir köpek istiyorum." diye cevap verip acele ile ekledim: "Haa, unutmadan söyleyeyim; Megan öğle yemeğini bizimle yiyecek." "Yaa! Çok iyi." "O kızdan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

"Bana göre Megan çocuk iken bulunmuş ve sonra işe periler de karışmış. Periler hakiki kızı alıp yerine Megan'ı bırakmışlar... Böyle bir kıza rastlamak muhakkak ki çok ilginç bir şey. Gidip elimi yüzümü yıkayayım." "Hemen gitme, Megan banyoda yüzünü yıkıyor." "Yaa! O da mı yürüyüşe çıkmış?" Çantasından aynasını çıkarıp yüzüne uzun uzun baktıktan sonra; "Bu ruju hiç de

sevmedim" dedi.

O anda Megan salonun camlı kapısından verandaya çıktı. Oldukça temizlenmiş ve sakinleşmişti. Çekingen bir tavırla Joanna'ya baktı.

Kız kardeşim hala dudakları ile meşguldü. "Hoş geldin" dedi, "öğle yemeğine kalacağına memnun oldum. Eyvah, burnumda bir çil peyda olmuş! Derhal icabına bakmalı. Çiller en çok İskoçyalı kadınlara yaraşır. İnsanın yüzüne saf bir ifade verir bu çiller." Yanımıza gelen Partridge, aksi ve soğuk bir tavırla, yemeğin hazır olduğunu bildirdi.

Ayağa kalkan Joanna: "Haydi gelin çocuklar" dedi, "açlıktan neredeyse öleceğim." Megan'ın koluna girdi ve birlikte yemek odasına doğru yürüdüler.

Beşinci Bölüm

Sizlere anlattığını hikayede, bazı hususları atlamış olduğumu fark ediyorum. Bu ana kadar Bayan Dane Cathrop ve Rahip Calem Dane Caltroph'u sizlere tanıştırmamıştım.

Oysa, gerek rahip gerekse eşi kendilerine özgü kişiliklere sahip kişilerdir. Rahip Calthrop'un, günlük yaşantı ile hemen hemen hiç ilişkisi yok gibiydi. O, zamanını, kütüphanesindeki kitapları arasına gömülerek geçiriyordu. Buna karşılık, eşi Dane Calthrop, insanı hayret içinde bırakacak şekilde her yerde hazır ve nazırdı.

Aslında kadınla tanıştığım günden itibaren ondan çekinmeye başlamıştım.

Kendine has kişiliğe sahip, bilgi dolu bir kadındı. Hiçbir kimsenin işine burnunu sokmamakla beraber, herşeyi öğrenebilme bakımından insanüstü bir güce sahip ti sanki. Kısa süre içinde, kasaba sakinlerinin tümünün rahibin eşinden korktuğunu anladım. İşin garip tarafı, Bayan Calthrop'un kasabada yaşayanlara hiçbir zaman nasihatte dahi bulunmaması idi.

Maddi konulara, onun kadar alaka duymayan bir kadın belki de hayatımda görmedim. Yazın sıcak günlerinde kalın yün ceketle dolaşıyor, yağmurlu, hatta lapa lapa kar yağdığı günler, yolda ona çiçekli bir basma elbise giymiş olduğu halde hızlı hızlı yürürken görmüştüm. Son derece kibar bir simaya sahip olan Dane Calthrope, karşısındakileri sarsacak derecede açık sözlü idi.

Meganın bize öğle yemeğine geldiğinden bir gün sonra, Bayan Calthrope beni ana yolda durdurdu. Şaşırmıştım.

Çünkü Bayan Calthrope yollarda sanki yürümez kayardı. Dimdik başı daima uzaklara bakardı. O hali ile gerçek amacının birkaç kilometre ötede olduğu hissini yaratırdı.

"Ah Bay Burton" dedi. Bu üç kelimeyi söylerken, yüzünde çok çeftefil bir

bilmeceyi çözmüş bir insanın ifadesi belirmişti. "Hmmm.

Acaba size ne söyleyecektim?" Bu sorununu çözümleyebilecek durumda değildim.

Bayan Calthrop, kaşlarını çattı ve "kötü bir konudan söz edecektim galiba".

İrkilerek "Buna çok üzüldüm" dedim.

Kadın, "Ha., buldum" diye bağırdı. "İmzasız mektuplar! Londra'dan buraya getirdiğiniz o imzasız mektuplar hikayesi nedir?" "Bu hikayeyi getiren ben değilim ki! Biz daha buraya gelmeden haber kasabaya çoktan yayılmıştı." Rahibin karısı beni suçlar bir tavırla: "Siz buraya gelinceye kadar kimseye o mektuplardan gönderilmiyordu." "Tam tersine Bayan Calthrop" dedim.

"Gönderiliyordu. O kötü olay biz gelmeden çok önce başlamıştı." Bayan Calthrop içini çekerek: "Yarabbim!" dedi..

Bu mesele hiç, ama hiç hoşuma gitmiyor. Bütün olup bitenler bana çok ters geliyor. Oysa biz kasabalılar hiçte böyle mizaca sahip değiliz. Kin, garaz, kıskançlık..

Ne var ki Lymstock'ta bu karakterde insanların bulunabileceği aklımın köşesinden dahi geçmezdi. Evet inanın, gerçekten sanmazdım. Ve çok üzülüyorum. Çünkü benim bilmem gerekmektedir." Bir ara gözgöze geldik. Bakışlarında endişe okunuyordu. Bu güzel gözlerde çocuklara has, içten gelen hayret ifadesi de vardı. "Nasıl bilebilirdiniz ki!" "Çocuklukla ben bilirim. Her zaman bunu kişisel görevim olarak kabul ettim. Kocam ayinleri yönetip vaazlar verir. Hem de köklü doktrinleri yansıtan vaazlardır bunlar.

Bir din adamının evlenmesi fikrini benimsiyorsanız, o zaman bir rahibin karısının görevinin de, toplumun düşünce ve hislerini bilmesi gerektiği görüşüne de katılmanız gerekir. Hatta bu yolda elinden bir şey gelmese dahi. Ve ben kötü olayı kimin başının altından çıktığını... "Kadın bir an durakladı ve dalgın bir tavırla devam etti: "Üstelik gönderilen mektuplar çok da gülünç." Adeta korka korka sordum. "Yani., onlardan size de geldi mi hiç?" Bayan Calthrop, bu soruyu son derece normal karşılayarak umursamaz şekilde cevap verdi: "Hmm, evet. İki tane, yoo üç." İri gözlerini aralayarak devam etti:

"İçindekileri şimdi tamamen hatırlayamıyorum. Ama kocamın genç bir öğretmenle ilişki kurduğu gibi gülünç bir iddia ileri sürülüyordu bu mektuplarda. Ne kadar da saçma.

Üstelik Calem sevişmeye düşkün değildir. Mesleği yönünden bu konuda şanslı sayılır." "Ah, tabii" dedim "tabii".

"Calep entellektüel bir insan olmasaydı, gerçek bir evliya olabilirdi." Bayan Calthrop, güncel konulardan söz eder gibi, mektuplardan bahsetmeye devam ediyordu: "Oysa o mektupları yazan kimsenin ortaya atabileceği çok şey var.

Ama o noktalara değinmiyor bile. İşin garip olan tarafı da bu ya zaten." "Üstelik yazanın hiç bir şeyden haberi olmadığı da anlaşılıyor. Yani gerçeklerden!" "Ne demek istiyorsunuz?" Dalgın bakışlı güzel gözlerini bir kez daha bana dikerek: "Gerçeği söylüyorum.. Kasabada bol bol zinalar işleniyor…diğer günlerin dışında.

Lymstock'ta utanılması gereken birçok olaylar geçiyor. Mektup yazarı niçin bunlardan istifade etmiyor acaba?" Bir an durdu ve sordu. "Size gelen mektupta neler yazılıydı?" "Gerçekte, Joanna'nın, kız kardeşim olmadığı!" "Joanna hakikaten kız kardeşiniz mi?.." Kadın bu soruyu çekinmeden fakat samimi bir şekilde sormuştu.

"Tabii.. Joanna ile gerçekten kardeşiz." dedim.

Bayan Calthrop başını salladı ve: "Şimdi anladınız mı?" dedi. "Ben de bunu izaha çalışıyordum. Yani muhakkak ki hayatınızda başka şeyler de var.." Kadın beni gözleri ile süzmekte devam ediyordu.

O anda Lymstock'luların bu kadından niçin bu derece korktuklarını anlamıştım. Dünyada herkesin hayatında, hemcinslerin hiçbir zaman öğrenemeyeceklerini tahmin ettiği bazı noktalar vardır. Sanki Bayan Calthrop bu noktaları görüyormuş gibi geldi bana.

Ve o güne kadar ilk kez, Aimee Griffith' in neşe dolu sesi, kulaklarımda çınladığı zaman çok sevindim.

"Merhaba Maud! Seni bulabildiğime ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin.

Sana kermes gününün değiştirilmesini teklif etmek istiyordum..

Bonjur Bay Burton. Önce bakkala gidip alışveriş yapacak, sonra da Enstitüye uğrayacağım. Senin için uygun mu?" Bayan Calthrop, "Evet, evet" dedi, "çok münasip." Aimee Griffith bakkala gitti.

Kadının arkasından bakan Dane Calthrop, "Zavallıcık!" diye mırıldandı.

Şaşırdım. Muhakkak ki rahibin karısı Aimee Griffith'e acımıyordu.

Yeniden gözlerini bana çeviren rahibin karısı, "Biliyor musunuz, Bay Burton" dedi., "gerçekten korkuyorum.." "Şu mahut mektuplar yüzünden mi?" "Evet, evet.. Kanımca bu mektuplar şu anlama geliyor.." O anda durakladı ve derin bir düşünceye daldı. Ve sonra ağır bir şekilde, son derece çetin bir problemi çözümlemiş bir insan tavrı ile devam etti: "Kör bir nefret..", "Kör bir nefret. Unutmamak gerekir ki, bir ama dahi hançerini karşısındakinin kalbine saplayabilir... Bir tesadüf eseri olarak tabii. O zaman ne olur Bay Burton?" Daha gün sona ermeden bu sorunun cevabını öğrenmiş olacaktık.

Felaket habercisi Partridge, gerçekten kötülüklerden hoşlanan bir kadın. Ne zaman kötü bir haber getirse, sevincinden adeta burnunun ucu titriyor.

Hizmetçi kadın kız kardeşimin odasından içeri adımını attığı zaman, burnu her zamankinden de hareketliydi. Oysa dudakları sahte bir üzüntü ifadesi taşıyordu. Perdeleri açarken, "Bu sabahki haber cidden korkunç Bayan Burton, cidden tüyler ürpertici!" diye söze başlamıştı.

Londra hayatına alışık olan Joanna, ancak uyandırıldıktan birkaç dakika sonra kendine gelir. Bir süre gerindikten sonra, Partridge'in sözleri ile "Ya.." diyerek ilgilendi.

Partridge sabah çayını komodinin üzerine bırakarak bir makineli tüfeğin yaylım ateşi gibi kelimeleri sıralamaya başladı: "Bu sabahki haber cidden korkunç Bayan. İnsanı sarsan bir olay.

Duyduğum zaman kulaklarıma inanamadım." Gözlerini ışığa alıştırmaya çalışan Joanna, "Bu korkunç, tüyler ürpertici olay nedir?" diye sordu.

"Zavallı Bayan Symmington!" Partridge sahnede rol yapan bir trajedi artisti gibi bir an susup devam etti: "Öldü o." Haber karşısında gözlerini dört açan kız kardeşim yatağında doğrulup haykırdı: Öldü mü?" "Maalesef Bayan. Dün akşam üzeri, işin kötü tarafı intihar etmiş olması!" "Öyle şey olamaz Partridge!" Joanna sanki şok geçirmişti. "Bayan Symmington, felaketle ilişki kuracak yaradılışta bir kadın değildi." "Maalesef Bayan, haber doğru. Zavallı kadın, canına kastetmiş. Bu harekete onu sürüklemişler. .zavallı." "Sürüklemişler mi?" Joanna hakikati fark etmeye başlamış, gözleri ile Partridge'i sanki sorguya çekiyordu.

"Yani.." Hizmetçi kadın başını sallayarak cevap verdi: "Evet Bayan, o iğrenç mektuplardan biri.." "Ne yazılıymış o mektupta?" Partridge'in de zaten en büyük üzüntüsü, bu sorunun cevabını öğrenememiş olmasıydı..

Joanna şaşkın bir ifade ile konuşuyordu: "Çok iğrenç şeyler bunlar..

Ama bir mektubun insanı intihara sürükleyeceğini aklım almıyor.." Burnunu her zamandan fazla sesli şekilde çeken Partridge, bilgiç bir tavırla cevap verdi: "Belki de mektupta yazılı olan şeyler gerçeği yansıtıyordu Bayan Burton!" "Ah..." Partridge odadan çıktıktan sonra Joanna üzerine bir sabahlık geçirip haberi duyurmak için odama geldi.

Haberi aldığım an Dr. Griffith'in sözleri kulaklarımda çınladı: "Karanlıkta fırlatılan ok, er geç hedefine ulaşacaktır". Bu, Bayan Symmington yönünden gerçekleşen bir sözdü. İnanılması zor bir durumdu bu, ancak kadının bir sırrı olduğu da anlaşılıyordu...

"Doğru" diye düşünüyordum, "kadın kurnaz, ancak dayanıklı değildi. En ufak bir olayda kendini bırakan, cansız, başkalarına güvenerek yaşayan tip kadınlardandı Bayan Symmington." Joanna, beni dürterek düşüncelerimden ayırıp, olay hakkındaki fikrimi sordu. Kız-kardeşime; Dr. Griffith'in bana anlattıklarını tekrarladım.

Joanna, kin dolu bir ifade ile: "Ah, tabii" dedi, "Owen Griffith bunu bilir. O adamın dünyada bilmediği ne var ki!" "Kızım, o adam çok zeki!" diye cevap verdim.

Joanna hışımla, "O kendini beğenmişin biri" dedi ve ekledi: "İnsanda tiksinti

uyandıracak kadar kendini beğenmişin biri!" Bir an durakladı..

"Kadının kocası için çok feci bir durum. Kızı için de öyle. Acaba olay karşısında Megan ne hissediyor?" Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Joanna'ya bunu söyledim. Ne var ki bir insanın Megan'ın his veya düşüncelerini tahmin edebilmesi olanak dışı idi.

Joanna başını salladı: Hayır. Kimse periler tarafından getirilmiş bir çocuğun hislerini anlayamaz." Bir an sustu ve devam etti: "Acaba Megan birkaç gün bizde kalmak ister mi? Bu onun hoşuna gider mi? Muhakkak ki intihar olayı o yaştaki bir kız üzerinde büyük bir şok etkisi yaratmıştır." "Onlara gidip bunu teklif edebiliriz" diye mırıldandım.

Joanna, "Üvey kardeşlerinin durumları daha iyi.

Başlarında o dadı var. Ama o da herhalde Megan tipinde bir kızı deli edecek yaratılışta bir kadın olmalı." Bunun olanaksız olduğunu düşünüyordum. Muhakkak ki Elsie Holland, klişeleşmiş laf dizilerini tekrarlayıp durmadan kıza çay içirmeye kalkışacağımdan şüphem yoktu... İyi bir insandı dadı. Ama hassas bir kızın tahammül edebileceği bir kadın değildi. Megan'ı yanımıza almayı ben de düşünmüştüm. Joanna'nın ben söylemeden önce bu fikri ortaya atmış olması beni memnun etmişti.

Kahvaltıdan sonra Symmington'ların evine başsağlığına gittik.

İkimiz de bir hayli endişeliydik. Gidişimiz çirkin bir merak olarak nitelenebilirdi. Çok şükür ki tam evin kapısına vardığımızda Owen Griffith bahçe kapısından çıkmak üzereydi. Bir hayli endişeli ve dalgın görünüyordu. Fakat gene de bizi samimi bir şekilde selamladı.

"Ah, merhaba Burton. Sizleri gördüğüme çok sevindim. Eninde sonunda meydana geleceğinden endişelendiğimiz olay gerçekleşti. Korkunç bir şey bu!" "Günaydın Dr. Griffith." Joanna ancak bir hayli sağır olan yaşlı halamıza hitap ederken bu şekilde bağırarak konuşurdu.

Griffith irkilerek kızardı: "Bonjur Bayan Burton" diye kekeledi.

"Beni görmediğinizi sanmıştım." Bu sözler karşısında doktorun yüzü daha da

kızardı: "Şey..çok özür dilerim..dalmışım, farkına varmadım." Joanna insafsızca, adamı hırpalıyordu: "Herhalde boyum normal bir insanın-kinden kısa değil!" Öfke ile kardeşimi usulca, Adamı iğnelemekten vazgeç" diye azarlayıp sözlerime devam ettim: "Griffith, kardeşimle ben, kızın birkaç gün bizde kalmasının doğru bir şey olup olmayacağını düşünüyorduk... Ne dersiniz? İşe burnumu pek sokmak niyetinde değilim ama, olayın çocuk için ağır bir darbe olduğu kanısındayım. Acaba Bay Symmington bu fikre ne der?" Bir an bu teklifi düşünen Dr. Griffith cevap verdi: "Bana kalırsa son derece mükemmel bir fikir bu. Bu evden uzaklaşması yerinde bir şey olacaktır. Bayan Holland insanüstü çaba sarf ediyor. Çok zeki bir kız o. Ama dadı da ancak iki çocuk ve Symmington'a yetişebilir. Adam çok sarsılmış.

Olaya bir türlü aklı ermiyor." "Bu.." bir an durakladım, "gerçekten bir intihar mı?" Griffith başını esefle salladı: "Evet, olayın bir kaza olmasına imkan yok. Kadıncağız bir kağıt parçasına 'Artık daha fazla tahammül edemeyeceğim diye yazmış. O iğrenç mektup herhalde dün akşamki postadan çıkmış. Zarf zavallı kadının sandalyesinin yanında, yerde duruyordu.

Mektup ise iyice buruşturulup şömineye atılmıştı." "O mektupta neler..." Durakladım.

Griffith acı acı gülümsedi. "Bu soruyu sormaktan ötürü üzülmenize gerek çok. Mektup resmi soruşturma sırasında okunacak... Maalesef bunu önlemeye olanak yok. Tıpkı diğerleri gibi bir mektup. Aynı iğrenç lisan kullanılmış. Bu mektuptaki suçlama Symmington'un ikinci ufak oğlu ile ilgili, yani Colin ile. Mektubu yazan, Colin'in aslında Richard Symmington'un oğlu olmadığını ileri sürüyor." Küçük dilimi yutacaktım adeta: "Bu doğru olabilir mi?" diye haykırdım.

Griffith omuzlarım silkerek cevap verdi: "Bu konuda fikir yürütmem olanaksız... Ben buraya geleli henüz beş yıl oldu. Gördüğüm kadarı ile Symmington'lar birbirlerine çok bağlı bir çift.

Colin'in, annesine de, babasına da benzemediği bir gerçek. Pırıl pırıl saçları var. Ama, çocuklar bazen büyükanneleri veya büyükbabalarına da benzeyebilir." "Mektubu yazan, herhalde çocuğun ana ve babasına benzemeyişinden faydalanmış olsa gerek." Öyle olsa gerek. Bugüne kadar gelen imzasız mektuplardan hiçbiri kesin bir iddiaya dayanmıyordu. Hepsi de

hudutsuz bir kin ve garez kusuyordu." Söze atılan Joanna: "Ama, bu kez galiba mektubu gönderen boşa atıp doluya vurmuş" dedi, "aksi halde kadın kendini niçin öldürsün? Doğru değil mi?" Biraz duraklayan Griffith cevap verdi: "Pek emin değilim. Bir süreden beri kadının sağlık durumu hiç de parlak değildi. Sinirlerini tedavi ediyordum. Bu tür bir mektup kadının paniğe kapılmasına sebep olmuş olabilir. Bu da canına kastetmesine yol açmıştır.

Kocasının bu ihbarı gerçek olarak kabul edip kendisine inanmayacağından da endişe duymuş olabilir. O anda duyduğu utanç ve tiksinti, geçici olarak kadının cinnet getirmesine sebep olması da mümkündür.

" Joann, "Öyle ise cinnet getirdiği bir anda intihar etmiş olmalı" dedi.

"Evet, öyle. Nitekim resmi soruşturma sırasında ben de bu görüşü ileri süreceğim. Bunda da haklı olduğumu sanıyorum." Joanna, "Anlıyorum," demekle yetindi.

Kardeşimin ses tonu, Owen Griffith'in öfkeli bir şekilde, "Haklı olduğumu sanıyorum!" diye görüşünü tekrarlamasına sebep oldu. Doktor bir süre duraklayıp; "Siz de aynı fikirde değil misiniz, Bayan Burton?" diye sordu.

"Evet, aynı görüşü paylaşıyorum. Sizin yerinizde olsam ben de aynı şekilde hareket ederdim." Şüpheli bir şekilde Joanna'nın yüzüne bakan Dr.

Griffith, yanımızdan uzaklaştı. Joanna ile beraber eve gittik. Sokak kapısı açıktı, zil çalmadan içeri girmek bize daha kolay gelmişti.

Üstelik Elsie Holland'ın sesini duyuyorduk.

Dadı, Bay Symmington ile konuşuyordu. Bir hayli şaşkın durumda görünen avukat, bir koltuğa büzülmüştü.

"Olmaz!" diyordu dadı. "Olmaz Bay Symmington, bir şeyler yemeniz gerekiyor. Sabah kahvaltısı da almadınız. Dün gece de ağzınıza bir lokma ekmek dahi atmadınız.. Bu şok sizi hasta edebilir. Oysa sizin tüm gücünüzü toplamanız gerek. Doktor da aynı şeyi söylemedi mi size?" Symmington'un ses tonunda hiçbir ifade yoktu: "Çok iyi bir insansınız Bayan Holland" diyordu, "fakat..." Bayan Holland adama bir fincan uzatarak: "Şöyle sıcak bir çay size çok iyi

gelir." demekle yetindi.

Bana kalsa zavallı adama çay yerine dolu bir bardak viski verirdim, hem de soda ve susuz bir bardak. Muhakkak ki buna ihtiyacı vardı.

Symmington fincanı eline aldı ve başını kaldırıp Elsie Holland'a baktı ve: "Bugüne kadar yapmış olduğunuz ve devam ettiğiniz iyilikler için size ne kadar teşekkür etsem, azdır." dedi.

Kız kızardı ama bu kelimelerin çok hoşuna da gittiği besbelliydi: "Çok naziksiniz Bay Symmington." diye cevap verdi. "Ancak, elimden gelen yardımı yapabilmem için bana yardımcı olmalısınız Çocuklar için hiçbir şekilde sakın endişe duymayınız. Ben onlarla her zamanki gibi yakından ilgilenirim. Hizmetçileri yola getirdim. Yazacak mektuplarınız veya edilecek telefonlarınız varsa size yardımcı olabilirim." Symmington bir kez daha, "Çok iyi bir insansınız" demekle yetindi.

O anda Elsie Holland dönüp bizi gördü. Telaşlı adımlarla hole çıktı ve bize fısıldar gibi bir sesle: "Ne feci, değil mi?" dedi.

Dadıya bakarken onun gerçekten iyi bir insan olabileceğini düşündüm. Müşfik, becerikli, beklenmedik durumlarda kendisine güvenilebilinecek bir kıza benziyordu. Şahane menekşe renkli gözleri kızarmıştı ki, bu da, evin hanımının arkasından ağlayacak kadar merhametli oluşunun bir delili idi.

Joanna: "Sizinle bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Bay Symmington'u rahatsız etmek istemiyoruz." Elsie Holland anlayışlı bir tavırla bizi yemek odasına götürdü. "Bu olay Bay Symmington'u feci şekilde sarstı" diyordu... "Müthiş bir şoktu bu.

Böyle bir durumun meydana geleceğini kim düşünebilirdi? Ancak şimdi düşünüyorum ve bir süreden beri Bayan Symmington'un durumunda acayiplik olduğunu fark ediyorum. Sinirleri çok bozuktu ve sık sık ağlama krizleri geçiriyordu. Sağlığının bozukluğunun buna sebep olduğunu sanıyordum. Fakat Dr. Griffith sağlık durumunda endişelenecek bir şey olmadığını söylüyordu. Bayan Symmington sık sık öfkeleniyor ve aksi bir hal alıyordu. Bazı günler ona karşı ne şekilde davranmak gerektiğini kestiremiyordum.." Joanna, kızın sözünü keserek: "Biz aslında Megan'ı birkaç gün için yanımızda misafir edip

edemeyeceğimizi sormak için gelmiştik." dedi. "Tabii kendisi bize gelmek isterse." Elsie Holland şaşırmıştı: "Megan mı?.. Bilemem ki.. Demek istiyorum ki, çok iyi kimselersiniz ama, Megan öyle acayip bir kız ki onun hislerini ve düşüncelerini anlayabilmek son derece zor." Joanna, mırıldanır gibi: "Bunun fayda sağlayacağını düşünmüştük de..." dedi.

"Muhakkak ki öyle. Son derece faydalı olur.

Anlayacağınız, benim çocuklara bakmam gerekiyor. Onlar şimdi aşçının yanındalar. Üstelik zavallı Bay Symmington da var.. Onun da bakıma çok ihtiyacı var. Bu nedenle maalesef Megan ile gereği kadar ilgilenemedim.

Sanırım üst katta, çocukların eski odasında.. Herkesten kaçmak ister gibi bir hali var. Bilmem ki ne diyeyim?..." Joanna bana göz attı. Odadan çarçabuk çıkıp merdivenleri ikişer ikişer atlayıp üst kattaki eski çocuk odasına daldım. Oda, sokak tarafına baktığı için perdeler kapalı idi. O kurşuni renkteki loş odada Megan'ı gördüm. Odanın dibindeki bir divana büzülmüş, oturuyordu.. Korkudan bir köşeye saklanan bir hayvan gözümün önüne geldi.

"Megan!" diye çağırarak ona doğru ilerledim. Hiç farkına varmadan, korkudan bir köşeye sığman bir hayvanı uysallaştırmaya çalışır gibi konuşmaya başlamıştım.. Nerede ise kıza bir parça havuç veya bir avuç şeker uzatacaktım.

Megan bana baktı fakat yerinden kımıldamadı.

Yüzündeki ifade de değişmemişti.

Bir kez daha "Megan!" diye seslendim. "Joanna ile sana birkaç gün için bizde kalmak isteyip istemeyeceğini sormaya geldik." "Sizinle kalmak mi? Sizin evinizde mi?" "Evet." "Yani, beni buradan alıp götürmek mi istiyorsunuz?" "Evet yavrucuğum." Megan aniden titremeye başladı. İnsanda son derece büyük bir dehşet uyandıran bir titreme idi bu. "Ne olur beni alıp götürün buradan! Yalvarırım size! Burada oturmak çok kötü bir şey.

Bir insanın kendini kötü ruhlu görmesi de çok feci!" Ona yaklaştım. Kolumu sıkıca kavradı. "Gerçekten korkakmışım. Bu kadar korkak bir yaratık olabileceğimi hiç düşünmemiştim." "Üzülme maskara kız." dedim. "Böyle olaylar muhakkak ki herkesi biraz sarsar. Hadi gel.." "Hemen gidebilir miyiz?

Bir an dahi beklemeden!..." Evet ama yanma bir iki parça bir şey alman gerekecek!" "Nasıl şeyler, ne gereği var ki?" "Bana bak kızım!" dedim. "Sana bir yatak ve banyo sağlayabiliriz.

Benzeri olan şeyleri de.. Ama diş fırçamı da vereceğimi sanıyorsan, çok aldanmış olursun." Hafif bir kahkaha attı ve, "Anlıyorum" dedi, "bugün galiba aptallığım üzerimde... Bana aldırmayın lütfen! Gidip bir çantaya eşyalarımı koyayım.

Kaçmayacaksınız, beni bekleyeceksiniz, değil mi?" "Hayır, tam kapının önünde bekleyeceğim." "Çok teşekkür ederim, hem de pek çok.

Sersemliğime fazla önem vermeyiniz, insanın annesi ölünce, muhakkak ki çok sarsılıyor." "Anlıyorum" diyerek, omzuna samimi bir şekilde vurdum, Megan, minnet dolu bir bakışla bana baktıktan sonra, yatak odasına girdi. Ben de aşağıya inerek: "Megan'ı buldum. Bizimle gelmeyi kabul etti!" diyerek müjdeyi verdim.

Genç dadı: "Bu, cidden çok iyi!" diye haykırdı.

"Hiç olmazsa bu şekilde avunur biraz. Bu kadar işim arasında onu da merak etmeyeceğim için memnun olurum. Siz çok iyi bir kadınsınız Bayan Burton. O hayli asabi ve anlaşılması zor bir kız. Umarım Megan size fazla bir rahatsızlık vermez...

Aa.. telefon çalıyor!" deyip yanımızdan uzaklaştı.

Joanna, "Koruyucu bir melek" diye söylenirken, kendisine; "Bu sözleri hiç de hoşa gitmeyecek bir tonla söyledin" dedim. "Holland iyi ve müşfik bir kız. Çok becerikli olması da caba.." "Çoook! Bunu kendisi de biliyor." "Bu davranış sana hiç mi hiç yakışmıyor Joanna!" "Kızın görevini yapmasını mı istemiyorsun acaba?" "Evet." "Kendi kendilerini takdir eden insanlara hiçbir şekilde tahammül edemem. Bu da en kötü yönlerinin meydana çıkmasına yol açar. Megan'ı nerede buldun?" "Karanlık bir köşede, yaralı bir ceylana benziyordu." "Gerçekten bizimle gelmek istedi mi?" "Teklifimi hemen kabul etti, Joanna." Hol tarafından gelen bir patırdı, Megan’ın merdivenlerden inmekte olduğunu bildiriyordu. Hemen çıkıp kızın elinden çantasını aldım.

Dışarı çıktık. Arabanın yanında çantayı içeri Joanna'nın atması beni adeta sinirlendirmişti. Çünkü artık tek bir koltuk değneği ile dolaşmama rağmen bu derece çevik hareketler yapamamaktaydım.

Megan'a, "Atla" dedim.

Önce Megan, arkasından ben arabaya bindik.

Joanna motoru çalıştırdı ve oradan uzaklaştık.

"Ufak Katır Tırnağı" na gelip, salona açılan camlı kapıdan içeri girdik.

Megan bir koltuğa ilişip hüngür hüngür ağlamaya başladı. Çocuksu bir şekilde ağlıyor, benim deyimimle, zırlıyordu.

Ben odadan çıktım, Joanna ise ne yapacağını bilemiyor, çaresizlik içinde yanında oturuyordu.

Bir süre sonra Megan'ın, boğuk bir sesle: "Bu şekildeki davranışlarım için çok özür dilerim, çok aptalca bir tutum bu..." dediğini duydum.

Joanna ise sevgi dolu bir sesle: "Ne münasebet" dedi, "al şu mendili." Kız kardeşimin gerekli yardımı sağlamış olduğunu anlayarak, salona girdim ve ağzına kadar dolu bir bardağı Megan'a uzattım.

"Nedir bu?" "Sadece bir kokteyl." "Gerçek mi? Gerçekten bir kokteyl mi?" Megan'ın gözyaşları "durmuştu artık. "Hayatımda hiç kokteyl tatmadım." "Her şeyin bir başlangıcı olur" diye mırıldandım.

Megan elindeki içkiyi yudumlayarak içmeye başladı. Bir süre sonra yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi ve bardağı diplemesine dikti. "Çok nefis, bir tane daha içebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır" dedim.

"Ne mahzuru var?" "On dakika kadar bekle, sebebini anlarsın." "Yaaa!" Megan bu sefer gözlerini Joanna'ya çevirdi: "Bu şekilde hüngür hüngür ağladığım için özür dilerim" dedi.

"içini sıktım. Ağlamamın nedenini ben de bilmiyorum. Buraya gelmiş olmaktan çok mutluyum. Bu nedenle ağlamam çok gülünç." Joanna: "Gereği yok" dedi, "seni misafir edeceğimiz için cidden mutluyuz." "Aslında bundan gerçekten memnun olduğunuzu sanmıyorum. İkiniz de çok iyi insanlar olduğunuz için yapıyorsunuz bunu... Fakat gene de size karşı minnet hisleri ile doluyum." Buna cevap veren Joanna oldu: "Ne olur, bize minnet hissi duymaktan vazgeç artık. Bu davranışından ben utanıyorum. Seni evimizde misafir edeceğimizden mutlu olduğumuzu söylerken, gerçeği ifade ettik. Jerry ile zaten artık konuşacak mevzuumuz kalmadı." "Ancak şimdi," diye söze katıldım, "çok ilgi çekici konuları tartışabileceğiz. Goneril, Regan ve benzer şeyleri.." Bu sözlerim karşısında Megan'ın gözleri parladı.

"Ben de bunu düşünüyordum. Artık arzuladığım cevabı buldum.

Kızların o duruma düşmelerinde en büyük nedenin o korkunç ihtiyar babaları olduğunu biliyorum.

Çünkü her zaman kızlarının zamanlarını kendisine dalkavukluk etmekle geçirmelerini isterdi. Bir insan devamlı olarak, 'Teşekkür ederim, ne kadar iyisiniz' gibi laflar sarf etmek zorunda kalırsa, sonunda içi, adeta çürür ve garip bir hal alır. Bir kez olsa dahi, kötü davranmak ister. Fırsat bulununca insan kendini daha da kaybeder ve belki de çok daha ileri gider.

Öyle değil mi? Yani, Cordelia'nın hakaretine layık değil miydi?" "Shakspeare konusunda bir hayli ilginç görüşler ileri sürmek üzere olduğunuzu sanıyorum" dedim.

Joanna lafa karıştı ve "İkinizin de ukalalık taslayacağınız belli. Ne yazık ki ben şahsen Shakspeare'i çok can sıkıcı bulurum. Sahnede rol alan herkesin sarhoş olduğu görüntüler. Sanki bu sahneler insanı fazla güldürüyor." Megan'a döndüm ve "sarhoş kelimesi aklıma getirdi, kendini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Çok iyi, teşekkür ederim." "Başın dönmüyor mu? veya Joanna'yı çift görmüyor musun?" "Yoo. Sadece bol bol konuşasım geliyor".

"Mükemmel" dedim "senin bizim içki kaldırabilen dostlarımızdan biri olduğun anlaşılıyor. Tabii gerçekte, bu içtiğin kokteyl, hayatında ağzına aldığın ilk

alkollü içki ise..." "Ah., gerçekten ilk kokteylimdi bu.." İçkiyi kaldırabilmenin çok iyi bir meziyet olduğunu kendisine hatırlattım. Joanna o sırada çantasındaki eşyaları yerleştirmesi için Megan'ı yukarı gönderdi.

Partridge o aksi suratı ile salona girip öğle yemeği için ancak iki fincan krem karamel hazırladığını, ve bu durumda şimdi ne yapacağını sordu.

Altıncı Bölüm

İntihar olayı ile ilgili kanuni soruşturma üç gün sonra yapıldı.

Mümkün mertebe ciddi bir hava içinde yapılmasına rağmen, salon bir sürü meraklı ile dolmuştu. Bu arada Bayan Symmington'un saat üç ile dört arası ölmüş olduğu açıklandı. O sırada evde tek başına idi. Kocası bürosundaydı.

Hizmetçiler izinli idi. Elsie Holland çocukları mutad gezintilerine çıkarmıştı.

Megan da bisikleti ile geziyordu. Mektup her halde akşam postasından çıkmış olacaktı. Bayan Symmington mektubu kutudan alarak okumuş ve şok geçirerek, dışarı çıkıp bahçıvanın kulübesine gitmişti. Orada, eşek anlarını yok etmek için kullanılan siyanürden bir miktar almış, bunu su ile karıştırdıktan sonra, bir kağıda "Artık dayanamayacağım" kelimelerini karalayıp, zehri içmişti.

Owen Griffith, ölen kadının doktoru sıfatı ile tanıklık edip bize daha önce açıkladığı görüşleri tekrarladı. Bayan Symmington'un sinirleri bozuk olduğu gibi, cesur bir kadın da değildi. Savcı acı bir dille, o aşağılık mektup ve yazarlarını eleştirip, gerçek katillerin onların olduğunu söyledi.

Savcının tavsiyesi üzerine, jüri beklenen kararını ilan etti. Bayan Symmington akli dengesini geçici olarak kaybettiği bir anda intihar etmişti.

Yargıç ve savcı ellerinden geleni yapmış durumdaydılar. Owen Griffith de öyle. Ancak bir süre sonra salonu dolduran meraklı kadınlar arasında sıkışıp kaldığım zaman, benim için hiç de yabancı olmayan fısıltı gazetesindeki haberleri duydum. "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Suçlamada bir gerçek payının olması muhakkak, yoksa kadın canına kıymazdı." Bir an için Lymstock'tan, dar sınırlarından ve fısıldayarak dedikodu yapan kadınlardan nefret ettim.

Geçen olayları tarihlerine göre sıralamak muhakkak ki zor, hatta olanaksız.

Ancak intihardan sonra meydana gelen en önemli olay, Baş Polis Müfettişi Nash'ın kasabaya gelişiydi.

Fakat yanılmıyorsam, daha önce kasaba sakinlerinden bazı kimseler bizi ziyarete geldiler. Bu ziyaretlerin her biri oldukça ilginçti ve bu sayede onların karakter ve kişilikleri hakkında bilgi edinmek mümkün olabiliyordu.

Soruşturma günü Aimee Griffith her zamanki canlı tavrı ile çıkageldi. Beni sinirlendirmekte de hiç vakit kaybetmedi. Joanna ile Megan evde olmadıkları için, kendisini benim karşılamam gerekti.

Miss Griffith, "Günaydın" dedi, "galiba Megan Hunter'i evinizde misafir ediyormuşsunuz!" "Evet, doğru." "Gerçekten sevap işliyorsunuz. Herhalde sizin için bir hayli can sıkıcı bir durum! Size, istediğiniz zaman Megan'ı bize gönderebileceğinizi bildirmek için geldim. Kızın bizde çok yararlı işler yapabileceğine kani bulunuyoruz." Aimee Griffith'e adeta tiksinerek baktım. "Ne kadar da iyi kalplisiniz." dedim. "Ne var ki Megan'ın burada kalması hoşumuza gidiyor.

Etrafta, son derece memnun bir şekilde geziyor." "Bundan şüphem yok. O çocuk aylak aylak ortalıklarda dolaşmaktan çok hoşlanır. Herhalde bu, davranıştan ayrılması onun ' elinde olan bir şey değil. Kızcağız kanımca bir hayli geri zekalı bir yaratık." "Bana göre Megan tahminlerden fazla zeki bir kız!" diye cevap verdim.

Aimee Griffith bana dik dik bakarak konuştu: "Bugüne kadar ilk kez Megan hakkında böyle bir şey duyuyorum.

Onunla konuşurken kızcağız, sanki hiç bir şey duymuyormuş gibi arkanızdaki bir noktaya gözlerini dikiyor." "Herhalde konuşulan sözler onu ilgilendirmiyor da ondan!" Aimee Griffith, hışımla, "O takdirde kız son derece kaba bir yaratık!" diye cevap verdi.

"Belki, ama hiçbir şekilde geri zekalı bir kız değil o." Bayan Griffith'in ses tonu daha da sertleşmişti: "Megan'ın ihtiyacı olan şey, sıkı bir çalışma disiplini. Hayata karşı ilgi duyabileceği bir konuyu benimsetmek. Benim genç kızlar konusunda geniş bilgim var. İzcilik dahi bir genç kızı etkileyebilir. Megan'ın avare avare dolaşacak yaşı çoktan geçti." "Ne var ki bugüne kadar

Megan’ın bir şey yapabilmesine olanak sağlanamadı. Üstelik annesi kızını hala on iki yaşında sanıyordu." Bayan Griffith burnunu kıvırdı ve asabi bir tavırla devam etti: "Biliyorum. Bayan Symmington'un bu davranışını zaten hiçbir zaman tasvip etmedim. Ne var ki zavallı kadın artık yaşamıyor ve bu nedenle arkasından konuşmak da istemiyorum. Bayan Symmington benim, 'aptal ev kadını' olarak nitelediğim kadın tipinin en mükemmel bir örneği idi. Tek düşüncesi briç, dedikodu ve çocukları idi.

Zaten, çocuklarına Elsie Holland denilen kız bakıyordu. Ne yazık ki ben, zavallı Bayan Symmington'u çok değersiz bir kadın olarak nitelerdim. Fakat böyle bir durumundan hiçbir zaman şüphelenmemiştim." Sert bir ifade ile, "Hangi durumdan?" diye sordum.

Bayan Griffith'in yüzü kıpkırmızı kesildi: "Richard Symmington'a gerçekten çok acıyorum. Yani soruşturma sırasında herşeyin açıklanmasının gerektiği için. Bu itham onun için çok ağır bir darbe idi." "Fakat Symmington'un bu suçlamaların tamamen gerçek dışı olduğunu söylediğini duydunuz. Adamcağız bundan en ufak bir şüphesi olmadığını kesinlikle belirtmedi mi?" "Richard Symmington başka türlü konuşabilir miydi ki? Her erkek, karısını savunmak zorundadır. Richard da zaten bu tür bir insandır." Bayan Griffith bir an durakladı ve devam etti: "Ben Bay Symmington’u uzun yıllar tanırım." Şaşırmıştım. "Sahi mi? Yanılmıyorsam kardeşiniz bana, bu kasabaya ancak birkaç yıl önce geldiğinizi söylemişti!" dedim.

"Evet, doğru, fakat Richard Symmington kuzeyde yaşadığımız kasabaya gelip, uzun süreler kalırdı. Onu yıllardır tanırım." Erkeklerin tersine, kadınlar bazı kelimelerden gizli manalar çıkarırlar. Ancak bu kez, Aimee Griffith'in ses tonunun birden yumuşaması, yaşlı teyzemin tabiri ile "içime bir kurt düşmesine sebep oldu". Bu nedenle Aimee'yi dikkatle süzdüm. O yumuşak ses tonu ile sözlerine devam etti: "Richard'ı çok iyi tanırım. Son derece gurur sahibi bir erkektir. içine kapanık olmakla beraber, kıskançlık krizleri geçirebilecek bir tiptir." "Bu sefer kasten; "Bu da Bayan Symmington'un kocasına mektubu göstermekten veya söz etmesinden kaçınmasının bir izahı olabilir" dedim.

"Bayan Symmington kocasının çok kıskanç bir erkek oluşundan, kendisine inanmayacağından korkmuş olabilir." Bayan Griffith bana öfke ve hakaret dolu bir ifade ile baktı. "Hay Allah!" dedi. "Siz suçlu olmayan bir kadının durup dururken potasyum siyanür içip intihar ettiğini duydunuz mu?" "Savcı bu

durumun mümkün olduğuna inandığı gibi, kardeşiniz de bu görüşü paylaşmadı mı?" Aimee sözümü bitirmeme müsaade etmeden konuştu: "Erkekler hiç değişmezler. Hep bu tür durumları kurtarmak için çaba sarf ederler. Fakat ben bunları yutar mıyım? Masum bir kadına bu tür iğrenç bir mektup gelirse, yapacağı tek şey gülmek ve mektubu ateşe atmak olacaktır. Nitekim ben de..." Ani olarak sustu ve kendini toparlayıp devam etti: "öyle yapardım." Ben, kadının duraklamasını fark etmiştim.

Aslında söylemek istediği "öyle yapardım" olmayıp "öyle yaptım" idi. Ben de savaşa o yönden devama karar verdim. Tebessüm ederek: "Anlıyorum, anlıyorum" dedim, "demek ki size de o mektuplardan geldi!" Aimee Griffith'in iyi bir tarafi yalan söylemekten hiçbir zaman hoşlanmaması idi. Bu nedenle yüzü kızardı, bir an durakladıktan sonra: "Şey...evet" diye söze başladı, "fakat ben buna aldırmadım bile." Aynı acıyı paylaşan bir dost gibi sordum: "Size gelen mektup da çok mu kötüydü?" "Muhakkak. Kötü olmayan imzasız mektup olur mu ki? Birkaç kelimesini okudum ve ne demek istediğini anlayarak hemen ateşe attım." Bu sefer ciddi bir şekilde, "ateş olmayan yerden duman çıkmaz" diye söze başlamak istedim. Fakat kendimi tutmayı başarabildim. Konuyu yeniden Megan'a çevirdim. "Megan'ın mali durumu konusunda bilginiz var mı? Bunu sırf merak ettiğim için sormuş değilim.

Megan'ın hayatını kazanmak durumunda olup olmadığını öğrenmek istiyorum." "Kızın gerçekten çalışmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Galiba babaannesi ona bir miktar para bırakmış ve kıza bu meblağdan bir gelir sağlanmış. Üstelik annesi ona bir şey bırakmamış olsa dahi, Richard Symmington onun geçimini temin eder. Esas olan prensip." "Hangi prensip?" "Çalışma prensibi Mr. Burton. Gerek erkekler, gerekse kadınlar için önemli olan şey çalışmaktır. Boşuna 'Avarelik dünyadaki bütün günahların anasıdır' dememişler." Gülümseyerek konuştum: "Hatırladığım kadarı ile İngiltere'nin ünlü Dışişleri Bakanlarından Sir Edward Grey'i, çok tembel olduğu ve bu huyundan vazgeçmediği için Oxford Üniversitesinden kovmuşlardı. Wellington Dükünün kitap okumaktan nefret ettiğini ve pek de zeki bir yaratık olmadığını duymuştum. Ya George Stevenson, sabahtan akşama kadar mutfakta annesinin yanında oturmakla vaktini geçirmeseydi, bunun yerine bir gençlik kuruluşuna katılmış olsaydı bugün Londra'ya gidebilmek için trene binebilir miydiniz? Bütün bunları hiç düşündünüz mü Bayan Griffith? Eğer sizin deyiminizle, aylak Stevenson tembel tembel mutfakta oturmasaydı, çaydanlık kapağının

acayip hareketleri dikkatini çekmeyecekti." Aimee bu sözlere karşı burun kıvırmakla yetindi.

Oysa ben gitgide konuya dalıyordum. "Ben dünyadaki tüm büyük buluşların ve dahilerin büyük başarılarının tembelliğe bağlı olduğu kanısındayım. Yani zoraki veya içtenlikten gelen tembelliğe.. İnsan dimağı, karşısındakilerin fikirleri ile yudum yudum beslenmek ister. Ancak bu besin tükendiği zaman, zoraki olarak kendi basma düşünmeye başlar." Aimee'nin bir kez daha burnunu kıvırmasına meydan bırakmadan devam ettim: "Üstelik bu davranışın artistik yönünü de dikkate almak gerekir." Kalkıp, her gittiğim yere beraberimde taşıdığım ufak yazı masasına gidip, Çin sergisinden satın aldığım bir fotoğrafi alıp gösterdim. Bu fotoğrafta el ve ayak parmaklarına geçirilmiş bir sicimle çeşitli şekiller görünüyordu.

"Çinlilerin sergisinde görüp ilgilendim ve çok hoşuma gitti" dedim, "tablonun adı 'Tembelliğin zevkini tadan ihtiyar adam'." O nefis resim Aimee Griffith'i hiç, ama hiç etkilemedi. "Öööf, Çinlilerin nasıl birer yaratık olduklarını bilmeyen var mı?" "Bu resim sizi hiç cezbetmiyor mu?" diye sordum.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır. Maalesef sanatla fazla ilgim de yok. Erkeklerin birçoğu sizin gibi düşünür Bay Burton. Kadınların çalışması, yani sizlerle rakip olmaları düşüncesi, hiç de hoşunuza gitmez.." Şaşırmıştım. O anda sanki kadın hakları savunucusu bir kadınla konuşuyordum.. Yanakları gitgide kızaran Bayan Griffith devam ediyordu: "Bir kadının meslek sahibi olmayı arzu etmesini aklınız nedense alamıyor.

Annem ve babam da aynı görüşteydiler. Oysa ben doktor olmayı arzuluyordum. Ne var ki okul ücretini ödemek için ellerini ceplerine sokamadılar. Fakat Owen için her türlü fedakarlığa katlandılar. Oysa ben gerçekten kardeşimden daha iyi bir doktor olabilirdim." "Buna üzüldüm" dedim. "Cidden çok kötü olmuş sizin için, insan bir şeyi arzuladığı zaman..." Sözümü tamamlamadan Aimee Griffith atıldı: "Yoo, o defteri ben çoktan kapadım. İradem bir hayli kuvvetlidir.

Çok hareketli bir hayat sürdürdüm. Lymstock'un en mesun sakinlerinden biriyim. O kadar yapacak işim var ki.. Fakat, kadının yerinin evi olduğuna dair köhne düşünce, beni adeta çıldırtır." "Sizi kızdırdıysam özür dilerim. Aslında benim demek istediğim bu değildi. Ben Megan'ı bir ev kadını olarak da

tahayyül edemiyorum." "Evet, bu çok doğru bir görüş. Zavallıcık, bana kalırsa, o kız nerede olursa olsun, bulunduğu çevreye ayak uyduramayacaktır. Bildiğiniz gibi babası..." Devam etmedi.

Ben sert bir ifade ile: "Bildiğim bir şey yok.

Burada herkes 'Megan'ın babası' diye söze başlayıp ses tonunu alçaltıyor. Hepsi bu kadar. Ne yaptı ki o adam? Şimdi hayatta mı?" "Maalesef bu konuda hiç bildiğim yok. Ancak çok kötü bir adammış.

Galiba hapse atılmış. Çok da anormalmiş. Zekası Megan'ınkine benziyorsa, buna hiç de şaşmam." "Megan'ın kafası tamamen yerinde" dedim. "Önce de söylediğim gibi çok zeki ve akıllı bir kız Megan. Kardeşim de aynı fikirde ve ondan fazlası ile hoşlanıyor." Bayan Griffith, "Kız kardeşinizin burada içi galiba sıkılıyor!" diye söylendi.

Bu son cümleyi sarf ederken yeni bir şey daha öğrenmiş oldum.

Aimee Griffith'in kız-kardeşimden nefret etmekte olması. Ses tonundan bu, rahatlıkla anlaşılıyordu.

"Her ikinizin de bu ıssız kasabada gömülmeye nasıl dayanabileceğinizi düşündük." Bu apaçık bir soruydu. Ben de cevabını verdim: "Doktorun emri. Sakin, asude ve hiçbir olayın cereyan edemeyeceği bir yerde oturmam gerekiyordu." Gülerek devam ettim... "Ancak bu son nitelik artık Lymstock için söylenemez herhalde!" "Doğru, hakkınız var." Kadının sesinde bir endişe tonu hissediliyordu artık. Gitmek için kalktı ve: "Biliyor musunuz" dedi, "bütün bu iğrenç durumlara bir son vermek gerekiyor. Bu böyle devam edemez, herhalde?" "Polis işe el koymuyor mu?" "Herhalde bir şey yapıyor. Ama bana kalırsa bu işi bizzat bizlerin çözümlemesi gerekiyor." "Bizim elimizde polisin olanakları yok ki!" "Ne münasebet!. Onlardan belki de daha zeki ve daha fazla mantık sahibiyiz. Ancak bir nebze azim ve cesarete ihtiyaç var." Bu sözlerden sonra ani olarak ayağa kalkan Aimee Griffith, "Allah'a ısmarladık" dedi ve dışarı çıktı.

Joanna ile birlikte yürüyüşe çıkan Megan döndüğü zaman Çin resmini ona gösterdim. Gözleri parladı ve "Ne mükemmel bir resim, değil mi?" dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim Megan." Kız, kaşlarını kaldırdı. Artık tüm davranışlarını öğrenmiştim. Bir soru soracaktı.

"Ama bunu yapmak zor olmaz mı?" "Tembellik mi?" "Hayır. Tembellik etmek değil, tembelliğin tadını çıkarmak. İnsanın bunun için bir hayli yaşlanması gerekmez mi?" "O resimdeki yaşlı bir adam" dedim.

"Ben bunu söylemek istemedim. Yaş söz konusu değil. Yani insan, insan.." Sözünü tamamladım: "Yani insanın tembelliği bu açıdan kıymetlendirmesi için medeniyetin zirvesine çıkmış olması gerekiyor. Bunu mu anlatmak istedin? Sana Çinceden çevrilmiş bir şiir okuyacağım..." Aynı gün kasabada Symmington ile karşılaştım.

"Megan'ın bir müddet yanımızda kalmasının sizce herhalde bir sakıncası yoktur!" dedim. "Joanna ile arkadaşlık ediyorlar. Kasabada eski arkadaşları olmadığı için bir hayli yalnızlık çekiyor." "Haa..yani...Megan? Evet çok naziksiniz." O anda Symmington'dan gerçekten nefret ettim ve bugüne dek bu hissimi değiştiremedim. Megan'ı tam anlamı ile unutmuş olduğu o kadar aşikardı ki.. Adam üvey kızından nefret etmiş olsaydı, buna aldırmayacaktım.

Bazı erkekler eşlerinin ilk kocalarından olan çocuklarını kıskanırlar. Ne var ki Symmington Megan'dan nefret etmiyordu. Varlığından dahi haberi yoktu. Köpek sevmeyen bir insanın, evindeki kaniş'e karşı duyduğu his gibi. Köpeğin varlığını ancak, ayağınıza takılıp tökezlenmenize sebep olduğu için küfrettiğiniz zaman fark edersiniz... Symmington'un üvey kızma olan lakaydisi beni fena halde kızdırmıştı.

"Megan konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Megan konusu mu?" Çok şaşırmış bir halde, "şey..tabii evde kalmaya devam edecek.. Tabii orası Megan'ın evi.." diye kekeledi.

Babaannemin, elinde gitarası, her zaman söylediği bir şarkıyı hatırladım: "Ah benim canım kızım, ben burada yoğum artık Ne yerim var ne de yurdum var Ne denizde ne sahilde bir yuvam var Tek yerim senin kalbinin bir köşesinde" Şarkıyı hafif hafif mırıldanarak evin yolunu tuttum. İkindi kahvaltısı sona erip sofra toplandığı zaman Emily Burton ziyarete geldi. Bahçe hakkında konuşmak istiyordu .Yarım saat kadar bu konuyu ele aldıktan sonra eve döndük. Yaşlı

kadın, sesini alçalttı ve "İnşallah çocukcağız o korkunç olaydan ötürü fazla sarsılmamıştır!" dedi.

"Annesinin ölümü yüzünden mi?" "Hem o sebepten, hem de.." durakladı; "ben aslında olayın ardındaki kötülüğü kastetmek istemiştim." Merakım uyandı. Bayan Emily Barton'un tepkisini merak ediyordum.

"O konuda siz ne düşünüyorsunuz? Yapılan suçlamada gerçek payı var mı dersiniz?" "Yooo, hayır.. Ne münasebet!.. Bayan Symmington'un hiçbir zaman..yani.." Emily' nin yüzü kızarmış, neler söyleyeceğini şaşırmıştı.

"Suçlama doğru değil. Ama bu herkes için bir ders olabilir.." diyebildi.

Hayretle ufak tefek kadına baktım ve sordum: "Bir ders mi?" Bayan Barton'un yüzü bu kez daha da kızarmıştı.

"O korkunç mektupların tümü, sebep oldukları üzüntü ve ıstıraplar.. Bu mektupların tek bir amacı olabilir." Hiddetle: "Bu mektuplar doğal bir maksatla gönderildi" dedim.

"Hayır, hayır. Benim söylemek istediğimi anlamadınız. Ben mektupları gönderen aşağılık yaratıktan söz etmedim. Kastetmek istediğim şu: Bütün bu olaylara Allah müsaade etmiş olabilir. Ancak bizlere hatalarımızı hatırlatmak gayesi ile.." "Fakat Allah, bunun için bu derece çirkin bir araca başvurmadan da maksadına ulaşabilirdi." "Allah'ın işine pek akıl ermez." "Hayır Bayan Barton" dedim. "İnsanların kendi istekleri ile işledikleri hataları Allah'a yükleme merakı her geçen gün daha fazla artıyor. Tanrı'nın bizi cezalandırmak için çaba sarf ettiğini sanmam. Çünkü O, bizim her geçen gün, kendi kendimizi cezalandırmakla meşgul olduğumuzu pek iyi biliyor." "Bir türlü şunu anlayamıyorum: Bir insan neden böyle bir şey yapmak istesin?" Başımı salladım. "O bir kaçık." "Çok üzücü bir durum bu." "Bana kalırsa bu iş üzülecek bir olay değil.

İğrenç ve tiksinti verici bir rezalet... Bu sözlerimden ötürü özür de dileyecek değilim. Bu benim kişisel kanım." Yaşlı kadının yüzündeki pembelik gitmiş, kağıt gibi bembeyaz kesilmişti. "Fakat neden bay Burton, neden? Bu tür mektupları göndermek bir insana zevk verebilir mi?" "Çok şükür ki ne siz ne de ben, bu sorunun cevabını verebilecek tipte insanlar değiliz." Ev sahibem

sesini alçaltarak: "Bu işin Bayan Cleat'ın başı altından çıktığını söylüyorlar ama, ben buna pek inanmam istemiyorum." Başımı salladım.

Kadın telaşlı telaşlı konuşmasını sürdürüyordu: "Bugüne kadar burada hiçbir olay cereyan etmemişti. Ben kendimi bildim bileli hiç bir şey olmamıştı. Burası o kadar mutlu, o kadar sakin, o kadar huzur dolu bir yerdi ki... Sevgili anneciğim bu olup bitenleri duymuş olsa kim bilir ne derdi? Her ne ise.. Hiç olmazsa onun bu günleri görmemiş olmasına sevinmemiz gerekir." İşittiğime göre, ana Barton, her türlü şoka mukavemet gösterecek kadar güçlü kuvvetli bir kadındı. Belki de bu yenilik onun için bir heyecan kaynağı olurdu.

Kadın devam etti: "Bu konu beni çok sarstı." "Yani..size de mi o mektuplardan geldi?" Yaşlı kadın birden kıpkırmızı kesildi. "Ah, hayır..ne münasebet.. Bu çok feci bir şey olurdu.." diye kekeledi.

Uzun uzun özür diledim, ama evden ayrılırken kadının pek üzgün bir hali olduğu gözümden kaçmamıştı.

Eve girdiğim zaman Joanna, şömineyi yeni yakmış, önünde ısınıyordu. Burada akşamlar, hala serinliğini muhafaza ediyor.. Kardeşimin elinde bir mektup vardı. Ayak seslerimi duyunca başını çevirdi.

"Jerry! Bunu mektup kutusunda buldum. Biri bırakmış. Mektup, 'Seni gidi sürtük, boyalı sokak fahişesi', diye başlıyor." "Daha neler yazmışlar?" Joanna yüzünü ekşitti: "Yine aynı pis, iğrenç sözler.." Kağıdı hiddetle ateşe attı.

Sırtıma bir sancının saplanmasına sebep olan bir hareketle eğilip, "Bunu yakmayalım, belki lazım olur" diye mektubu alev almadan şömineden kaptım.

"ihtiyacımız niçin olsun?" "Polise teslim etmek için." Ertesi sabah Baş Müfettiş Nash bize geldi İlk gördüğüm an kendisinden hoşlanmıştım. Uzun boylu, iri yapılı, dimdik açık sözlü, fazla iddia sahibi olmayan bir adamdı.

"Günaydın Bay Burton" diye beni selamladıktan sonra, "Sizi rahatsız edişimin nedenini herhalde biliyorsunuz?" dedi.

"Evet.. Zannederim. Şu mahut mektup' meselesi olsa gerek." "Evet" anlamında başını salladı ve, "Galiba o mektuplardan size de gönderilmiş" dedi.

"Evet, buraya taşındıktan kısa bir süre sonra," "Tam olarak mektupta neler yazılıydı?" Bir süre düşünüp mektubu kelimesi kelimesine tekrarlamağa gayret ettim.

Müfettiş beni dikkatle, yüzünde herhangi bir ifade belirmeden, dinliyordu. Duygusunu hiçbir şekilde belirtmiyordu. Konuşmam bittikten sonra: "Anladım Bay Burton" dedi, "mektubu sakladınız mı?" "Maalesef, hayır" dedim, "çünkü buraya yeni taşındığımız için bize içerleyen birinin bunu yaptığını sanmıştık..

Anlayacağınız, o zaman bu mektubun yalnız bize gönderilmiş olduğunu sanmıştık." Baş Müfettiş anlayışla başını sallayıp "Yazık" demekle yetindi.

"Fakat" diye sözünü kestim. "Dün kız-kardeşime de bir mektup geldi.

Joanna bunu ateşe atmak üzere iken kendisine mani oldum." "Teşekkür ederim Bay Burton. Çok düşünceli bir şekilde davranmışsınız." Yazı masasına gidip kilitli çekmeceden çıkardım.

Partridge'in görmesini istemediğim için saklamıştım. Kağıdı Bay Nash'a uzattım.

Müfettiş, mektubu sonuna kadar okuduktan sonra bana dönerek sordu: "Bu mektuptakiler, daha önceki mektupta yazılanlara benziyor mu?" "Hatırladığım kadarı ile, evet." "Zarf ile mektup yazıları aynı mıydı?" "Evet" dedim, "zarf makinede yazılmış, mektup ise gazeteden kesilen kelimelerin yapıştırılması sureti ile hazırlanmıştı." Nash, başını sallayıp mektubu cebine koydu ve "Acaba benimle merkeze kadar gelmenizde bir sakınca var mı?" diye sordu. Orada görüşür ve zaman kazanmış oluruz." "Memnuniyetle" dedim, "hemen çıkalım mı?" "Evet, mümkünse." Kapıda bekleyen polis arabasına binerek kasabaya indik.

"Bu olayı örten sır perdesini kaldırabilecek misiniz?" Müfettiş kendinden emin bir şekilde başını salladı: "Evet" dedi, "bu esrarı muhakkak çözeceğiz. Tabiatı ile bu bir programlama ve zaman konusudur. Bu yoldan olayların gelişmesi yavaş olur ama, sonuç kesindir.

Bütün mesele zanlıların listesini daraltabilmektir." "Adları teker teker silecek misiniz?" diye sordum.

"Tabii. Gerekli diğer işlemler de yapılacak." "Posta kutularını gözetleyecek, daktilo makinalarını inceleyecek, parmak izleri alacaksınız, değil mi?" Adam gülerek, "Evet, bunların hepsini yapacağız" dedi.

Polis merkezine gittiğim zaman, Symmington ile Griffith'in de orada olduklarını gördüm. Beni, uzun boylu, sivri çeneli, siviller giymiş bir şahısa takdim ettiler. Müfettiş Graves.

Nash: "Müfettiş Graves olayda bize yardımcı olmak için Londra'dan geldi. Kendisi imzasız mektuplar uzmanıdır." Müfettiş Graves acı acı gülümsüyordu. Ömür boyu bu tür mektuplarla uğraşmanın hiç de iç ferahlatıcı bir şey olmadığını düşündüm.

Ancak, üzüntü ile birlikte Bay Graves'in içini bir heyecan havası kapladığı da fark ediliyordu. Hüzün dolu bir sesle ağır ağır konuşmaya başladı: "Bu olayların hepsi de birbirini andırır. Bir bilseniz şaşarsınız. Kullandıkları kelimeler, seçtikleri galiz sözler.." Gönderilen mektuplardan bir kısmının masanın üzerine dizilmiş olduğunu fark ettim.

Graves'in her birini incelemek niyetinde olduğu belliydi.

Nash, işin asıl zor kısmının mektupları ele geçirmek olduğunu söyledi ve devam etti: "Bunları alanlar ya ateşe atıyor veya kendilerine bu tür mektup geldiğini inkar yoluna sapıyorlar. Büyük bir budalalık. Polisle ilişkileri bulunmasını istemiyorlar. Bu kasaba halkının çoğu cidden çok cahil." Graves meslektaşının sözünü keserek, "Ama gene de elimizde bir hayli örnek var" dedi. Nash cebinden kardeşime gönderilen mektubu çıkarıp Graves'e uzattı. Adam bunu da süratle inceleyip, diğerlerinin yanma yerleştirdikten sonra, takdir dolu bir ifade ile, "Çok güzel" dedi, "gerçekten çok güzel." Bana göre, bize gelen mektup bu derece önemli değildi. Uzmanların görüşünün farklı olması doğal idi. O kızgın, iğrenç kelimelerden oluşan bu belgenin, hiç olmazsa birisine zevk vermesi hoşuma gitti.

Londralı Müfettiş: "Araştırma için elimizde yeteri kadar örnek var bana kalırsa" diye söze başlayıp devam etti: "Baylar, başka mektup gelecek olursa lütfen geciktirmeden buraya getiriniz.

Başkalarına da mektup geldiğini öğrenecek olursanız karakola getirmeleri için

kendilerini ikna ediniz. Özellikle siz Doktor bey. Hastalarınız arasında bu tür mektup alanlar bulunabilir. Masa üzerinde...", usta parmakları ile mektupları ayırıp devam etti: "Bay Symmington'a bundan iki gün kadar önce gelen mektup var. Dr.

Griffith'e, Bayan Ginch'e, kasabın eşi Bayan Mudge'a, Üç Taç Lokantasında çalışan Jennifer Clark'a, Bayan Symmington ve son olarak Bayan Burton'a gönderilen mektuplar da elimde. Ah, unutuyordum.

Banka müdürüne gelen mektup da var." Kendi kendime söylendim: "İlginç bir kolleksiyon. Bu mektupları alanlar arasında her meslekten kişiler var." Graves devam etti: "Bütün mektuplar da, daha önce el koyduğum olaylarda gördüklerimden farksız... Örneğin şu mektubu ele alalım... O şapkacı kadının yazdığı mektuplara tıpatıp benziyor. Ya bu, Sheffield şehrinde dört bir bucağa gönderilen mektuplardan sanki örnek alınarak hazırlanmış. O mektupları bir okul öğrencisi yazmıştı. Bana inanın baylar, bazen hep bu eski olaylar yerine yeni yeni durumlarla karşılaşmayı arzuluyorum." Hafifçe, "Gökyüzünde parlayan güneşin altında hiç yeni bir şey yoktur," dedim.

"Çok doğru. Bizim meslekten olsaydınız, bu gerçeğe daha fazla inanırdınız." Nash da bu sözleri doğruladı.

Symmington mektupları kimin yazdığını kesinlikle tespit edip etmediğini Graves'e sorunca, Müfettiş odadakilere ufak bir konferans vermeye başladı: "Gönderilen tüm mektupların benzer tarafları var. Bunları size açıklamak istiyorum. Belki aklınıza fayda sağlayabilecek noktalar gelebilir. Bir kere mektuplar, bir kitaptan kesilen harflerle meydana getirilen cümlelerle hazırlanmış. Kitabın eski olduğu da besbelli. Bana göre 1870lerde basılmış bir kitap. Anlaşılacağı gibi mektubu gönderen, el yazısının tanınmaması için bu yola başvurmuş. Günümüzde herkes yazılarının çok kısa zamanda tanınacağını biliyor. Yazı tarzını değiştirmek en ufak bir fayda sağlamıyor. Uzmanlar için yazı sahibini bulmak artık bir an meselesi oldu.

Zarf ve kağıtlarda belirli parmak izlerine rastlanmıyor. Postahane memuru, postacı, mektubu alanların izleri birbirine karışmış durumda. Ayrı iki parmak izi bulunduysa da, bu iki parmak izi de birbirlerine uymamakta.

Bundan da mektubu hazırlayanın eldiven giymeyi ihmal etmediği anlaşılıyor.

Zarflar bir Winsor 7 tipi makine ile yazılmış.

Çok eski bir makine. Şimdi artık imal edilmiyor. 'A' ile 'T' harfleri hafifçe yukarıya doğru kalkıyor.

Mektupların çoğu buradaki postahaneden atılmış ve muhtemelen dağıtım kutusuna sokulmuş. Bu dm, failin bu kasabada yaşadığını ortaya koyuyor.

Mektupları yazan bence bir kadın. Orta yaşlı bir kadın, bekar olması ihtimali de çok kuvvetli." Bir an odayı bir sessizlik kapladı.

İlk konuşan ben oldum ve "Galiba eldeki en geçerli ipucu daktilo makinesi" dedim. "Öyle değil mi? Lymstock gibi ufak bir kasabada bu makine kolaylıkla bulunabilir." Graves, üzüntü ile başını salladı ve "Yanılıyorsunuz Bay Burton" dedi.

Nash söze atıldı: "Ne yazık ki bu makine konusun son derece basit" dedi. "Bu, bir" zamanlar Bay Symmington'un bürosunda kullanılmış olan bir makine. Kendisi bu daktiloyu daha sonra Kadınlar Enstitüsüne hediye etmiş. Orada isteyen herkes daktiloyu kullanabilir. Kasabada yaşayan hanımlara çoğu da sık sık Enstitüye uğrar." "Şeyy. .tuşlara vuruş şekli bir ipucu olamaz mı?" Başını sallayan Graves, "Evet, böyle bir yöntem var. Ne var ki, zarfı yazan yalnız tek parmağından faydalanmış." "Demek ki, zarfı yazan pek makine kullanmasını bilmiyor." "Hayır. Böyle bir sonuca varamayız. Daktilo yazmasını bildiği halde bunu fark etmemizi istemeyen biri de olabilir." Bu mektupların faili çok kurnaz biri olmalı!" Graves, "Gerçekten çok kurnaz" diye beni doğruladı. "Gerçekten öyle.

O her oyunu bilen biri." Mırıldanarak, "Bu kasaba kadınlarının t)u derece zekaya sahip olduklarını düşünemiyordum." dedim.

Graves hafifçe öksürdü: "Galiba ne demek istediğimi size anlatamadım. Bu mektuplar tahsil görmüş bir kimsenin elinden çıkmış." "Ne dediniz? Bir Leydi mi?" Bu cümle farkına varmadan ağzımdan çıkmıştı. Yıllardan beri Leydi deyimini kullanmamıştım. -Çok geçmiş bir mazinin yankısını duyar gibi oldum. Büyükannem, her zaman farkına varmadan gururlu bir eda ile, "Tabii canım, o bir Leydi değil ki!" deyip dururdu. Şu anda o sesi duyar gibi olmuştum.

Ne demek istediğimi Nash anlamıştı... "Leydi" sözünün bugün dahi bir anlamı vardı. "Bir Leydi olması şart değil, ama bir köylü kadın olmadığı da bir gerçek. Buradakilerin çoğunu cahil kadınlar oluşturuyor.

Doğru dürüst yazı yazmasını dahi bilmezler.

Görüşlerini bu şekilde açıklamaları da olanaksız." Sesimi çıkarmadan dinliyordum.. Zira bir tür şok geçirmiş gibiydim.

Burası o kadar ufak bir yerdi ki, mektupları yazanın Bayan Cleat veya onun tipinde biri olduğuna kendimi adeta inandırmıştım. Kalbi kin ve garez dolu, kurnaz fakat aptal bir yaratık...

Symmington düşüncelerimi kelimelerle ifade etti: "Ama o zaman zanlılar listesi bir hayli kısalmış oluyor.

Geriye kala kala sekiz on kişi kalıyor." "Evet, öyle." "Buna ben pek inanamam." Symmington kendini zorlayarak konuşuyordu adeta. Sanki kendi sözlerinden kendisi rahatsız oluyormuş gibi bir hali vardı. "Resmi soruşturma sırasındaki sözlerimi duydunuz. Belki o an karımın hatırasını korumak için o şekilde konuştuğumu düşünmüş olabilirsiniz. Onun için şurada, kanma gönderilen mektuptaki suçlamaların tamamen asılsız olduğunu tekrarlamak istiyorum.

Bundan eminim.

Suçlamanın yalan olduğunu biliyorum.

Ve..şey..bazı yönlerden karım bir hayli geri kafalıydı. Bu nedenle böyle bir mektup onun şok geçirmesine sebep teşkil etmiş olabilirdi. Üstelik sağlık durumu da pek iyi sayılmazdı." Graves hemen cevap verdi: Evet, efendim. Haklı olabilirsiniz. Bu arada mektup yazarının bazı sırlardan habersiz olduğu da bir gerçek.

Karşısındakini aklına geldiği şekilde suçlamakta. Şantaj yapmaya da kalkışmamış.

Kendisinin dindar bir fanatik oluşuna dair emare de mevcut değil.

Bazen bu tür insanlardan gelen imzasız mektuplara' da rastlamaktayız.

Kasabadaki mektuplar daha ziyade seks ve kıskançlık ile ilgili. Bu da faili bulmamız için önemli bir ipucu teşkil edecek." Symmington ayağa kalktı. Buz gibi soğuk, hislerini belli etmekten kaçman bir şahıstı, fakat buna rağmen dudaklarının titrediği belli oluyordu.

"Bu mektupları yollayan namussuzu yakın bir zamanda bulacağınızı umarım. Karımı o öldürdü, kalbine bir hançer saplarcasına.." Bir an durakladı ve "Acaba şimdi yazar ne düşünüyor?" diye sordu ve cevabını beklemeden çıkıp gitti.

"Griffith, o şimdi ne düşünüyor?" diye sordum.

Bir doktor olarak bu soruyu belki o cevaplandırabilirdi.

"Bunu Allah bilir. Belki pişmanlık duyuyor.

Belki de kudretini düşünerek sevinip övünüyordur. Bayan Symmington'un ölümü onun manyak tarafını kamçılamıştır." Hafifçe ürperdim. "Söylediğinin gerçek kınamasını temenni ederim..

Eğer öyle ise, o zaman bu kadın..." durakladım.

Nash benim yerime cümleyi tamamladı: "...yeniden harekete geçer. Bunu mu demek istediniz? Keşke öyle olsa. Bu bizim için çok iyi bir şey olur." Elimde olmayarak bağırdım: "Adamın veya kadının bu işe devam etmesi için cidden kaçık olması lazım!" Graves esefle başını salladı: "Maalesef devam edecek" dedi. "Bu daima böyledir. Bu işe başlayan tiryakisi olur adeta." iliklerime kadar ürperdim. Bana ihtiyaçları olup olmadığını sordum.

Dışarı çıkıp temiz hava almak istiyordum.

Kötülük sanki odanın havasını zehirlemişti.

Nash: "Teşekkür ederiz Bay Burton" dedi, "gidebilirsiniz. Ancak lütfen gözünüzü dört açıp, mektup alanların bize müracaatlarını sağlayınız." Başımı salladım ve: "Kanımca bugüne kadar kasabada herkese bu mektuplardan gönderildi" dedim.

Graves bana dönerek sordu: "Acaba, kasabada mektup almamış olduğundan kesinlikle emin olduğunuz bir kimse var mı Bay Burton?" "Bir hayli garip bir soru bu!" Bir an durdum ve "Fakat, evet var.." dedim ve Emily Barton ile yaptığım konuşmayı naklettim.

Graves'in yüzünde en ufak bir ifade belirmedi, ancak; "Bu yararlı olabilir. Not alayım." demekle yetindi.

Owen Griffith ile birlikte dışarıya, temiz havaya çıktık. Kendimi caddede bulur bulmaz küfretmeye başladım. "Ne biçim yer burası? Sözde güneşte yatacak ve yaralarımın iyileşmesini bekleyecektim.. Oysa burası gizli bir zehire bulaşmış. Fakat ilk bakışta cennetin bir köşesi gibi görünüyor insana." Dr. Griffith alay edercesine: "Orada bir yılan varmış" diye mırıldandı.

"Bana bak Owen, onlar bir şey biliyor mu acaba? Bir fikirleri var mı?" "Bilemeyeceğim. Polisin kullandığı teknik mükemmel. Sözde açık açık konuşuyorlar ama, aslında insana bir şey açıklamıyorlar." "Öyle! Nash iyi bir adama benziyor." "Üstelik işinin de ehli.." Griffith'i suçlarcasına: "Eğer burada bir deli varsa, onu sizden başka kimse bilemez" dedim.

Doktor umutsuz bir tavırla başını salladı.

Endişeli olduğu gözlerinden okunuyordu. Bir şeyler sezip sezmediğini düşündüm.

Anayolda ilerliyorduk. Emlakçının önünde durdum. "Yanılmıyorsam kiranın ikinci yarısını ödeme zamanı geldi.

Kiralar peşin ödeniyor. Bu parayı da verip, vakit kaybetmeden Joanna'yı buradan alıp götüreceğim. Kontratı feshederim." Dr. Griffith; "Lütfen ayrılmayın!" dedi.

"Neden?" Owen sorumu derhal cevaplandırmadı.. Sonra: "Herhalde siz haklısınız, bugünlerde Lymstock hiçbir şekilde emin bir yer değil." dedi.

"Size bir zarar gelebilir veya kız kardeşinize.." "Joanna'ya kimse kolay kolay zarar veremez" dedim. "O metindir.

Zayıf olan aslında benim. Bu olaylar beni adeta hasta ediyor." Owen: "Asıl beni," diye itiraf etti.

Emlakçının kapısını açtım. Owen'e, "Fakat ne olursa olsun gitmeyeceğim" dedim, "merak hissi, korkaklık hissinden de üstündür.

Sonucu öğrenmek istiyorum." İçeri girdim.

Daktilo makinesi ile haşır neşir olan bir kadın beni görünce kalkıp yanıma geldi. Kıvır kıvır saçları vardı. Nazlı bir tebessümü vardı.

Kadının siması hiç de yabancı gelmiyordu bana.

Kısa süre içinde toparlandım; Symmington'un yanında çalışan Bayan Ginch'ti bu kadın. "Siz daha önce Gambraith ve Symmington'da çalışmıyor muydunuz? "Evet, öyle Ancak oradan ayrılmanın yerinde bir hareket olacağını düşündüm. Buradan memnunum ama maaşım yetersiz.

Fakat dünyada paradan değerli başka şeyler de vardır, değil mi?" "Tabii." Bayan Ginch, nefes nefese: "O iğrenç mektuplar.." diye fısıldayarak konuşmaya başladı. "Bana da feci bir mektup geldi. Bay Symmington ile benim hakkımda iftiralarla dolu bir mektup. Ne kadar iğrenç şeyler yazılıydı bilseniz! Tabii mektubu derhal polise götürdüm.

Bunun benim için ne kadar zor bir şey olduğunu herhalde takdir edersiniz." "Tabii, muhakkak ki kötü bir şey olmalı." "Ama bana çok teşekkür ettiler ve doğru hareket ettiğimi söylediler.

Fakat bu olaydan sonra kendimi korumam gerektiğini düşündüm. Herkesin dedikodu yaptığı besbelliydi. Öyle olmasaydı mektubu yazan kimse bu konu üzerinde bu kadar ısrarla durur muydu? Bay Symmington ile aramda tabii ki en ufak bir ilişki olmadı, fakat gene de laf gelecek durumda kalmak istemedim." Bir hayli sıkılmıştım. "Tabii, tabii.." diyerek konuyu kesmek istedim.

Fakat Bayan Gynch devam ediyordu: "Ama insanlar o kadar fesat ki.. Bu kadar fesat ve kötü olmaları cidden çok acı." Kadınla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Fakat bunu başaramadım ve o an, hiç de hoşuma gitmeyen bir şey fark ettim.

Bayan Ginch meydana çıkan olaylardan bir hayli memnun görünüyor ve bunun adeta tadını çıkarıyordu.

Aynı gün, imzasız mektuplardan zevk alan başka biri ile daha karşılaşmıştım. Ne var ki Müfettiş Graves'in bu mektuplara karşı duyduğu heyecan kendi mesleği ile ilgiliydi. Oysa Gynch denilen kadınınkinden iğrenmiştim.

Darmadağınık kafamda bir fikir belirdi. O mektupları yazan acaba Bayan Gynch' in kendisi olmasın?...

Yedinci Bölüm

Döndüğüm zaman rahibin karısını evde buldum.

Oturmuş, Joanna ile yarenlik ediyordu.

Bana, "Bu benim için gerçek bir şok etkisi oldu" dedi.

"Zavallı..zavallı!" "Maalesef" dedim, "bir insanı intihara itmek çok feci bir şey. Sizin söz ettiğiniz olay, Bayan Symmington'un intiharı değil miydi?" Bayan Dane Calthrop başını sallayarak: "İnsan ona da acıyor tabii" dedi, "ancak bu er geç olacak bir şeydi. Öyle değil mi?" Joanna kuru bir sesle: "Yaa, öyle mi?.." diye cevap verdi. Rahibin karısı kardeşime döndü: "Evet; benim görüşüm bu merkezde. Eğer bir insanın dertlerinden kurtulması için tek çare canına kıymak ise, o zaman sorunun önem derecesinin önemi yoktur. Demek ki kadın hoşuna gitmeyecek herhangi bir durum karşısında aynı yola başvuracaktı... Yani aslında bu tür bir kadındı Bayan Symmington. Ne var ki önceden bunu tahmin edebilmek olanaksızdı. Ben şahsen, zavallının hayata sıkıca bağlı, bencil ve biraz da aptalca bir kadın olduğunu sanırdım. Onun bu şekilde bir paniğe kapılacağı aklıma gelmezdi. Artık, insanları sandığımdan da az tanıdığımı anlamaya başlıyorum." "Zavallı derken, kimi kastetmiş olduğunu hala merak ediyorum.." diye mırıldandım.

Hayretle bana baktı: "Mektupları yazan o kadını kastettim tabii." "Herhalde ona acıyacak değilim ben!." dedim.

Bana doğru eğilen Bayan Calthrop, elini dizime koydu ve bana acır gibi bakıp konuşmaya başladı: "Durumu anlayamıyor musunuz? Hiçbir şey hissetmiyor musunuz? Bir an için hayal gücünüzü harekete geçirin. O mektupları yazan kişinin ne müthiş, ne umutsuz bir mutsuzluk duyabileceğini tahayyül edin. Bütün benliği zehirlenmiş ve bu zehri ancak bu şeklide dışarı akıtabilen bir kimseyi gözünüzün önüne getiriniz. Zaten bu nedenle kendi kendime çok içerliyorum. Hatta kendimi suçlu buluyorum. Bu kasaba korkunç bir mutsuzluk içinde hayat sürdüren bir insan var.

Ve ben bunu fark edemedim hala!.. Oysa bunu benim sezmem gerekirdi. Bir insan meydana çıkan olaylara, hareketlere karışmaz. Ben hiçbir zaman böyle bir şeye kalkışmam.

Fakat o içe dönük, kapkaranlık, korkunç mutsuzluk, tıpkı şişip kangren olan bir uzva benzer. Bir kolu kestiğiniz zaman zehir dışarı akar ve zarar vermez. Evet..zavallı..çok zavallı.." Ayrılmak üzere ayağa kalktı.

Ben de onunla aynı fikirdeydim ama, o imzasız mektupları yazan yaratığa hiç acımıyordum. Gene de merakla sordum: "O kadının kim olabileceği konusunda bir görüşünüz var mı, Bayan Calthrop?" Menekşe rengi güzel gözlerinde şaşkın bir ifade belirerek bana döndü: "Bu hususta bir tahminde bulunabilirim.

Ama yanılmam ihtimali de var. Öyle değil mi?" Hızlı adımlarla kapıdan çıkarken döndü ve başını içeri uzatarak bana sordu: "Siz Bay Burton, bugüne kadar niçin evlenmediniz?" Başka bir kimse bunu sorsa, bu soruyu küstahlık olarak tanımlardım.. Ancak, bu konunun Bayan Calthrop'un aklına o anda gelmiş olacağı gibi bir hisse kapıldım. Üstelik bu sorunun cevabını rahibin eşinin gerçekten öğrenmek istediğini düşündüm ve; "Kendime uygun bir kadın bulamadım da ondan, Bayan Calthrop." diye soruya cevaplandırdım.

Bayan Calthrop bu cevaba pek inanmış görünmüyordu: "Evet bunun söyleyebiliriz. Ama bu çok yerinde bir cevap olmaz. Çünkü birçok erkeğin kendilerine uygun olmayan kadınlarla hayatlarını birleştirdiklerine tanık olmuyor muyuz?" Bu sefer, dönmeden çıkıp gitti. Kız kardeşim: "Bu kadın gerçek bir kaçık" dedi, "ama gene de ben kendisinden hoşlanıyorum. Kasabadakiler ise her nedense ondan korkuyorlar." "Ben de öyle..birazcık." diye itiraf ettim.

"Kadının sarf edeceği kelimeleri önceden kestiremediğin için mi?" "Evet. Üstelik, gelişi güzel olarak yürütmekte olduğu tahminler, aslında bir hayli zekice şeyler." Joanna düşünceli bir tonla sordu. "O mektupları yazan kişinin gerçekten çok mutsuz olduğuna inanıyor musun?" "O Allah'ın gazabı kadının ne düşündüğü ve ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Aldırdığım da yok. Beni asıl ilgilendiren o'nun kurbanları." Bugün düşünüyorum da.. İmzasız mektupların failinin his ve düşüncelerini tartışırken, apaşikar bir noktayı fark etmemiş olmamız çok garipti. Griffith o'nun, çok memnunluk duyabileceğini, ben ise pişmanlık krizleri geçirdiğine inanıyorduk. Kadın, mektuplarının

meydana getirdiği sonuç karşısında belki sarsılmıştı. Oysa Bayan Calthrop o'nun ıstırap içinde kıvrandığından adeta emindi.

Oysa üzerinde hiç durulmayan, daha doğrusu benim hiç durmadığım nokta; o belirli, kaçınılmaz korku hissi idi.

Çünkü Bayan Symmington'un hayatına kıyması ile mektuplar olayı çok daha ciddi bir safhaya bürünmüştü. Polis soruşturma yapmış, Scotland Yard'dan yardımcı müfettiş istenmişti, imzasız mektup yazan kişinin kimliğinin, adının gizli kalması gerekiyordu.

Korku açısı ön plana alındığı taktirde, bu olayı diğerlerinin izlemesi mukadderdi. Ben bu olasılıkların farkında dahi değildim. Oysa bunları derhal fark etmem gerekirdi.

O sabah kahvaltıya ben ve kardeşim biraz geç indik. Daha doğrusu Lymstock geleneklerine göre. Saat dokuz buçuktu.

O saatte Londra'da insanlar yeni uykuya dalarlardı. Bense hala uyurdum. Fakat daha ilk taşındığımızda Partridge bize, "Kahvaltınızı saat sekiz buçukta mı, yoksa dokuzda mı alırsınız?" diye sorduğu zaman, ne ben ne de Joanna daha geç bir saati teklif edebilme cesaretini gösterememiştik.

O anda Aimee Griffith'in kapının basamağında Megan'la konuşmakta olduğunu görünce bir hayli sinirlendim. Kadın Joanna ile beni görünce, her zamanki tiz ve canlı sesi ile bağırdı: "Günaydın tembeller! Ben kalkalı saatler oldu." Bu onun kendi bileceği bir şeydi. Bir doktorun sabahın erken saatlerinde kahvaltı etmesi olağandı. Abla olarak kardeşine sıcak bir fincan çay veya kahve vermek, görevi olmakla beraber, bu durum, kendisine uyku seven komşuların huzurunu kaçırma yetkisini vermezdi herhalde! Üstelik sabahın dokuz buçuğu, ziyaretler için uygun bir saat da değildi.

Megan, usulca eve girdi ve yemek odasına gitti.

Kadının, kızı kahvaltı masasından kaldırmış olduğunu anladım.

Aimee Griffith: "İçeri girmeyeceğimi söyledim" dedi. Sanki evde konuşmak yerine, sokak kapısı önünde dikilip konuşmak bir marifetti! "Bayan Burton'a,

evde lüzumundan fazla sebze olup olmayacağını soracaktım.

Anayoldaki Kızıl Haç için sebzeye ihtiyaç var da.. Eğer varsa, Owen gelip arabası ile alır." "Bir hayli erken yola dökülmüşsünüz.." dedim.

"Erken yola çıkan, menziline erken ulaşır Bay Burton!" diye cevap verdi. "Üstelik bir insanın bu erken saatlerde dost ve ahbaplarını bulması daha kolaydır. Sizden sonra Bay Pye'ı da ziyaret edeceğim. Öğleden sonra Bartonlada bulunmam gerekiyor. Malûm ya izciler toplantısı." "Sizin bu enerjik davranışlarınız, sizden fazla, galiba beni yoruyor!" dedim. O anda telefon çaldı ve hole doğru ilerledim.

Telefonun ahizesini kaldırıp; "Buyurun" dedim.

Ahizeden derin derin nefes sesleri geliyordu. O anda karşımda bir kız "Ah!" diye şaşkın şaşkın konuşmaya başlamak istedi.

Ben muhatabıma cesaret vermek ister gibi bir kez daha "Buyurun!" dediğim zaman, karşımdaki ses bir kez daha, "Ah!" diye mırıldandı ve sonra da boğuk bir sesle: "Orası Ufak Katır Tırnağı mı?" diye sordu.

"Evet burası Ufak Katır Tırnağı villası." "Ah." Kızın her cümleye bu deyimle başladığı belli olmuştu. Biraz duraklayıp çekinerek sordu: "Bayan Partridge ile bir dakika konuşabilir miyim?" "Tabii" dedim, "kim arıyor?" "Kendisine Agnes deyin, olur mu?" "Agnes mi?" "Evet, Agnes." Ahizeyi masanın üzerine koyarak merdivene doğru gidip seslendim: "Partridge, Partridge!" Elinde süpürgesi aşağıya indi. Saygılı davranışına rağmen, yüzünde "Gene ne istiyorsun?" der gibi bir ifade vardı.

"Buyurunuz efendim." "Agnes seninle telefonda konuşmak istiyor." "Efendim?" Sesimi yükselterek, "Agnes" diye tekrarladım.

"Agnes Wodell mi? Nesi var acaba?" Fena halde şaşırmış gibiydi.

Acele telefona koştu.

Usulca yemek odasına girdim. Megan iştahlı iştahlı önüne konan yumurtalı domuz sucuğunu yemekle meşguldü. Aimee Griffith'in aksine hiç de neşeli bir

görünüşü yoktu. "Merhaba" dediğim zaman asık bir çehre ile cevap verdi ve kahvaltısına devam etti....

Gazeteyi elime aldım. Birkaç dakika sonra Joanna odaya girdi. Feci şekilde sarsılmış bir hali vardı.

"Ööf, bıktım artık!" diye söze başladı.. "Galiba hangi sebzelerin hangi mevsimde yetiştikleri konusundaki cahilliğimi belli ettim. Kuzum, çalı fasulye bu ayda yetişmez mi?" Megan, "Ağustosta yetişir" diye soruyu cevaplandırdı.

Kız kardeşim sanki kendini savunmak istermişçesine: "Londra'da her mevsimde fasulye yenebiliyor!" diye mırıldandı.

"Benim küçük aptal kızım!" dedim. "Onlar konserve. Taze olanlar ise soğuk hava depolarında muhafaza edilip dünyanın dört bir bucağından getirtiliyor." Joanna sordu: "Yani fildişi, tavus kuşları ve maymunlar gibi mi?" "Ha şunu hileydin!" Joanna bir an düşündü ve "Ben şahsen tavus kuşlarını tercih ederim" dedi.

Megan ise, bir maymuna sahip olmak istiyordu.

Joanna eline aldığı portakalı soyarken düşünceli düşünceli sordu: "İnsan, Griffith gibi kanlı canlı, sağlıklı ve hayat dolu bir kadın olsa acaba neler hissederdi? Acaba o kadın yorulmanın ne demek olduğunu bilmez mi? Üzüntü veya keder gibi hislerden habersiz midir?" Aime'nin ömür boyunca üzgünlük duyamıyacağını beyan ederek Megan'ın arkasından verandaya çıktım. Oturmuş, pipomu doldurmaya başladığım anda Partridge'ın yemek odasına girdiğini gördüm. Öfkeli bir tavırla: "Sizinle bir dakika görüşebilir miyim, Bayan Burton?" dedi.

Kendi kendime "Eyvah!" dedim. "İnşallah Partridge'ın bizim yanımızdan ayrılmaya niyeti yoktur. Aksi halde Emily Barton bize gerçekten kızacaktır." Partridge konuşmasını sürdürüyordu... "Beni burada telefonla aramış olmalarından dolayı özür dilemem gerekiyor. Daha doğrusu bu münasebetsizliği yapan genç kızın hatalı davranışta bulunduğunu anlaması gerekirdi. Evdeki telefonu kullanmak hiç adetim olmamıştır.. Ahbaplarımın beni aramalarına da müsaade etmem. Üstelik telefona bizzat Bay Burton cevap verdi." Joanna, hizmetçi kadını teskin etmek istedi: "Zararı yok, Partridge.

Ahbapların madem ki seninle konuşmak gereğini duymuşlar, neden telefonla aramasınlar?" Kadının ses tonundan yüzündeki ifadenin daha da sertleşmiş olabileceğini tahmin ettim. "Bu evde böyle şeyler yapılmaz. Bayan Emily Barton böyle bir şeye asla müsaade etmezdi. Fakat telefon eden Agnes Wodell cidden bir şok geçirmiş. Üstelik o daha çok ufak bir kız. Bir centilmenin malikanesinde nelerin yapılıp nelerin yapılmaması gerektiğini bilmiyor daha." İçimden, "Bu sana iyi bir ders olsun Joanna!" dedim.

Partridge devam ediyordu: "Telefon eden Agnes daha önce burada benim yanımda çalışırdı. O zaman daha on altı yaşındaydı. Yetimhaneden gelmiş ve bu nedenle kendisine öğüt verecek bir ailesi veya yakınları yoktu.

Bu nedenle her başı sıkıştığında bana koşardı.

Çünkü doğru yolu ona gösteren ben olurdum." Joanna, "Eeh" diye kekeleyip bekledi.

Partridge'ın bazı şeyler daha söylemek niyetinde olduğu apaşikardı.

"Bu nedenle sizden izin istemek cüretinde bulunacağım Bayan Burton. Agnes bu akşam üzeri bana çay içmeye gelebilir mi? Mutfakta tabii..

O bugün izinli. Benimle konuşmak istediği son derece önemli bir konu varmış. Yoksa onu hiçbir zaman çağırmazdım." Joanna şaşırmıştı adeta: "Fakat ahbaplarının seninle birlikte çay içmelerinde ne gibi bir mahzur olabilir ki?" Kız kardeşim daha sonradan durumu anlatırken, kadının bu soru üzerine daha da dikleşip, adeta tehlikeli bir hal almış olduğunu söyledi.

"Bu evde bu tür adetlere yer yoktur Bayan Burton.

İhtiyar Bayan Barton mutfakta misafir kabulüne asla rıza göstermezdi. İzin günlerimiz tabii hariç. O günlerde dışarı gidip gezmek yerine arkadaşlarımızı buraya davet edebilirdik. Fakat sair günlerde asla.

Emily Barton da aynı geleneği sürdürüyor." Genellikle kendilerine karşı çok iyi davranan Joanna'yı hizmetçiler severlerdi. Ancak Partridge'in o'na ısınmaya hiç de niyeti yoktu.

Kadın yemek odasından çıktıktan sonra Joanna'nın yanma gidip: "Boşuna çaba sarf etme, kızım" dedim, "gösterdiğin yumuşak ve munis davranışların hiçbir zaman takdir edilmeyeceğinden emin olabilirsin.

Partridge'e karşı, eski günlerinde olduğu şekilde davranılacak. Üstelik bir centilmenin villasında her şey ananelere uygun bir şekilde tatbik edilmelidir." Üzüntülü bir şekilde içini çeken Joanna, "Bugün her yönden şanssız bir günüm" dedi, "Aimee sebze konusundaki bilgisizliğim nedeni ile beni küçük görüyor. İnsancıl davranışlarım yüzünden Partridge bana kızıyor.

Neredeyse bahçedeki çimler üzerine kendimi atıp hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım." "Megan zaten orada" dedim.

Kız birkaç dakika önce ağır adımlarla bahçeye çıkmış ve o anda çimlerin ortasında dalgın dalgın düşünüyordu.

Birden bize doğru koştu ve: "Bugün eve dönmem gerekiyor" dedi.

"Neden?" Hem şaşırmış, hem de üzülmüştüm.

Genç kızın yüzü kızardı. Gözlerini bize çevirmeden, endişeli fakat kararlı bir şekilde konuştu: "Beni misafir etmekle bana çok büyük iyilikte bulundunuz. Burada sizinle kalmaktan cidden büyük bir mutluluk duydum. Fakat artık eve dönmem gerekiyor. Nihayet orası benim kendi evim. İnsan muhakkak ki ebediyete kadar evinden kaçamaz. Bu nedenle eve döneceğim." Kız kardeşimle birlikte onu bu fikrinden caydırmak için bir hayli çaba harcadık, ama Megan'ın fikrinden caymasına olanak yoktu. Nihayet Joanna arabayı garajdan çıkardı. Megan yukarı çıkıp bavulunu hazırladı.

Bu işe tek sevinen Partridge oldu. Sanki aksi kadının yüzünden bir tebessüm belirmişti. Megan'dan hoşlanmadığı pek aşikardı zaten.

Joanna kızı evine bırakıp geri döndüğü zaman, ben çim göbek üzerinde duruyordum.

"Tıpkı bir güneş saatini andırıyorsun!" diye takıldı. "Neden?" "Göbeğin ortasında bir bahçe biblosu gibi dikilmiş duruyorsun da ondan. Ancak bu saatin altına, 'Bu saat yalnız parlak güneşli günlerde kullanılır' idaresini

maalesef yazamayacağız.

Zira kaşların çatık!" "Evvela keyfim yok. ilk kez Aimee Griffith..." "Aman, unuttum. O sebze konusunu konuşmalıyım." "Arkadan Megan çıkıp gitti. Oysa onu gezmeye götürecektim." "Tabii tasma ve kayışını takarak!" "Ne demek istedin?" Sebze bahçesine doğru giderken Joanna yüksek sesle: "Tabii ki tasma ve kayışla. Beyefendi köpeğini kaybetti.

Keyifsiz olmasının nedeni de bu.." diye seslendi.

Megan'ın bu şekilde alelacele yanımızdan ayrılmış olmasına kızmadım dersem, yalan söylemiş olurum. Kim bilir belki de canı sıkılmaya başlamıştı!. Aslında bizim yaşantımız bir genç kız için fazla eğlenceli bir nitelik de taşımıyordu. Kendi evinde hiç olmazsa üvey kardeşleri ve Elsie Holland vardı...

Dr. Griffith öğleye doğru uğradı. Bahçıvan sebzeleri koparıp istif etmiş onu bekliyordu. Bahçıvan sebzeleri otomobilin bagajına yerleştirirken ben doktoru bir kadeh içki içmek üzere eve davet ettim. Owen Griffith, birlikte öğle yemeği yememiz teklifini kabul etmemişti. İçeri gidip seri şişesini getirdiğim zaman, tahmin ettiğim gibi Joanna rolünü oynamaya başlamıştı. Ancak bu kez kardeşim, Owen'e karşı düşmanca davranmıyordu.

Bir kedi yavrusu gibi kanepenin bir köşesine kıvrılıp oturmuştu. Owen'e mesleği hakkında sorular soruyor, pratisyenlik-ten memnun olup olmadığını öğrenmek istiyor, dünyanın en ilginç mesleklerinden birinin doktorluk olduğuna işaret ediyordu.

Onu bunu bilmem ama, kız kardeşim dünyada dinlemesini bilen ender insanlar iridir. Nitekim takdir edilmeyen dahilerin yakınmalarını az mı dinlemişti ki? Bu nedenle Owen'in anlattıklarını dinlemek çok kolaydı onun için. Üçüncü kadehten sonra Griffith, Joanna'ya ancak bir doktorun anlayabileceği bir olaydan söz etmeye başladı. Kız kardeşim çok ilgileniyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Bir ara üzüldüm, çünkü Owen kendisi ile oyun oynanılmayacak kadar iyi bir gençti. Şu kadınlar gerçekten birer iblis! Bir an genç doktorun erkeksi yüzüne, inatçılığını yansıtan dudaklarına gözüm ilişti. O an, Joanna'nın arzusuna o kadar kolayca nail olamayacağını anladım.

O anda Joanna; "Hadi Dr: Griffith" dedi, "fikrinizi değiştirin de yemeğe kalın."

Doktor hafifçe kızarmıştı: "Çok isterdim ama, ablam beni bekliyor" deyip beklemeden hole çıktı.

Griffith'in, bana kalırsa, biraz endişeli bir hali vardı. Ablasından çekinmekte olması da ihtimal dahilindeydi.

Joanna mütebessim bir tavırla geri dönerek, "Meseleyi hallettim" dedi ve Owen Griffith yemeğe bizde kaldı. Hayatından bir hayli memnun görünüyordu. Kendisi ile kitaplardan, oyunlardan, dünya siyasetinden, müzikten, resim ve modern mimari ekollerinden söz ettik.

Ele almadığımız tek konu Lymstock oldu: İmzasız mektuplar ve Bayan Symmington'un intihar olayı da sohbetimizin dışında kaldı. Sanki o meseleleri unutmuş gibiydik. Owen de bir hayli mutlu görünüyordu. Kederli yüzü, sanki aydınlanmıştı. Kullandığı sözler bir hayli kafalı olduğunu da belli ediyordu.

Doktor veda edip ayrıldıktan sonra, kız-kardeşime: "Bana bak Joanna!" dedim. "O çok iyi bir insan. Sakın ona oyun oynamaya kalkışma!" "Böyle konuşacağından emindim. Siz erkekler daima birbirinizi korursunuz." "Ona neden bu kadar kızıyordun Joanna? Davranışlarında gururunu kıracak bir şey mi vardı?" Kardeşim, "Olabilir, belki" demekle yetindi.

Öğleden sonra Emily Barton'a çaya davetliydik.

Ancak kalmakta olduğu pansiyona gittiğimiz zaman, erken davrandığımızı fark ettik. Bize kapıyı açan, uzun boylu, kaba yapılı, aksi suratlı bir kadın; Emily Barton'un henüz eve dönmediğini bildirdi. "Ancak geleceğinizi bize bildirmişti.

Şöyle buyurunuz." Kadını takip edip üst katta rahat bir oturma odasına girdik. Odadaki eşyanın bir kısmının, "Ufak Katır Tırnağı"ndan getirilmiş olduğu anlaşılıyordu.

Emily Barton'un sadık Florence'ı olduğu anlaşılan kadın, pansiyonu ile gururlanıyordu. Odayı gösterip: Nasıl, şirin değil mi?" diye sorması ile bunu belli ediyordu.

Joanna içtenlikle: Çok güzel" dedi.

"O'nu, elimden gelen gayreti sarf edip rahat ettirmeye çalışıyorum ama anlayacağınız gibi her istediğimi yapamıyorum. O şimdi bir pansiyon odasında değil, köşkünde yaşamalıydı. Sanki kabahat bizdeymiş gibi, öfke ile bakıp odadan çıktı. Belki de bize öyle gelmişti.

"Galiba bizden hoşlanan kimse yok!" dedim.

"Megan bizden sanki bıktı. Partridge sana durmadan sinirleniyor.

Sadık Florence ise ikimize birden içerliyor..." Joanna: "Acaba Megan niye alelacele gitti?" diye mırıldandı.

"Canı sıkıldığı için olsa gerek!" "Hiç zannetmiyorum Jerry. Sıkıldığına kani değilim. Acaba Aimee Griffith kıza bir şeyler fısıldamış olmasın?" "Bu sabah kapı önündeki konuşma sırasında mı?" "Evet. Kadın pek fazla zaman bulamadı ama gene de bir şeyler söyleyebilmiştir.. Belki de... " Kardeşimin cümlesini tamamladım: "Belki de kadın patavatsızın biri. Belki de..." Kapı açıldı ve Emily Barton içeri girdi.

Yanakları kızarmış, soluk soluğa idi. Tavrında bir heyecan havası vardı.

Mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Telaşlı bir şekilde konuşmaya başladı: "Çok affedersiniz. Geç kaldım. Kasabaya alışverişe çıkmıştım. Mavi köşedeki pasta ve kekler bana pek taze görünmedi.

Ben de Bayan Lygon'a gittim. Genellikle pastayı en son alırım.

Fırından taze taze çıkma olanağı daha fazla oluyor. Ama sizi bu kadar beklettiğim için kendimi affedemiyorum. Fakat..." Joanna kadının sözünü kesti: "Kabahat bizde Bayan Barton. Vaktinden önce geldik. Tepeden yürüyerek aşağı indik. Artık Jerry d kadar uzun adımlar atıyor ki, çabucak buraya inebildik." "Vaktinden önce geldik diye bir şey yok, kızım.

Böyle konuşmayın.

İnsan güzel şeylere hiçbir zaman doyamaz." Yaşlı kadın sevgi dolu bir hareketle Joanna’nın omuzunu okşadı.

Kardeşimin keyfi yerine gelmişti. Hiç olmazsa kendisinden hoşlanan biri

vardı.

Ev sahibem bana da gülümsedi, ama biraz çekingen bir tebessümdü bu. "Aslında çayı pek kadınsı bir şey sayarlar ama buraya kadar gelip zahmet ettiğiniz için çok teşekkür ederim Bay Burton." Bayan Barton'un, erkeklerin yalnız sabah akşam viski ve sigara içip, ara sıra dışarı çıkıp köy kızlarını baştan çıkardıkları ve evli kadınlarla ilişki kurduklarını zannettiği anlaşılıyordu.

Joanna ve ben, Emily Barton'un aşırı ısrarı üzerine alışageldiğimizden çok fazla pasta ve kek yedik.

Bu ziyaretten çok hoşlandığı, kadının her halinden belli oluyordu.

Tahmin edileceği gibi aradan çok geçmeden söz Lymstock'a getirildi.

Ev sahibemiz, Dr. Owen Griffith'in iyilik ve zekasını övüp, Mr.

Symmington'un da oldukça akıllı olduğunu belirtti. Nitekim kendisinin fazla, ödediği verginin bir kısmını geri almayı başarmıştı. Çocukları ve eşine tam anlamı ile bağlı bir erkekti. Bu sözlerden sonra kadın biraz durakladı ve, "Zavallı Bayan Symmington!" dedi. "Çok acı bir olay. O zavallı yetimler de annesiz kaldılar. Pek güçlü kuvvetli bir kadın olmadığı gibi son zamanlarda asabı da gereğinden fazla bozulmuştu." Joanna: "O imzasız mektup muhakkak ki kadını fazlasıyla sarstı" dedi.

Yaşlı kadın hafifçe kızardı ve sitemli bir ses tonu ile: "Bu hiç de konuşulması hoş bir konu değil" dedi. "Evet, bir sürü mektupların yollanmış olduğunu biliyorum ama onlardan söz etmeyeceğim.

Çok iğrenç şeyler.

Bunları bilmezlikten gelmek çok daha yerinde olacak." Kadının isteğine uyarak konuyu değiştirip sözü Aimee Griffith'e getirdik.

Bayan Barton, "Fevkalade bir insan o" dedi, "fevkalade. Enerjisine ve organizasyoncu yeteneklerine hayranım. Kızları da kanımca iyi idare ediyor.

Her anlamda becerikli ve çağdaş görüşlü, bir kadın. Kardeşine de düşkün.

İki kardeşin birbirine bağlı olması ne kadar hoş bir şey!" Joanna sordu: "Acaba doktor, ablasının kendine biraz fazla baskı yaptığı kanısında değil mi?" Emily Barton Joanna'ya hayretle baktı: "Aimee kardeşi için o kadar büyük fedakarlıklara katlandı ki.." Sesinde vakar ve biraz da sitem okunuyordu.

Kardeşimin gözlerinde, "Yook canım!.." der gibi alaylı bir ifade kıvılcımını görünce derhal konuyu Bay Pye'a çevirdim.

Kadının Bay Pye hakkında bazı şüpheleri olduğu konuşmasından anlaşılıyordu... "Şeey.. O nazik.. Evet çok kibar bir adam. Zengin ve cömert.

Kendisine bazen acayip insanlar ziyarete geliyor. Tabii Bay Pye dünyayı dolaşmış bir insan." Seyahatlerin, insanın yalnız görüş açısını genişletmekle kalmayıp aynı zaman acayip ahbaplar edinmesine yol açtığını kendisine izah ettik, Ev sahibemiz; "Ben de bir toplu, geziye katılmak isterdim" dedi.

"İnsan gazetelerde bu turları okuyor. Herhalde çok eğlenceli olsa gerek." Esefle başını salladı.

Joanna sordu: "Neden bir geziye çıkmıyorsunuz?" Kafasındaki hayalin birden gerçeğe dönüşmesi Bayan Barton'un adeta korkutmuştu. "Ah! Hayır. Olamaz. Bu imkansız bir şey" dedi.

"Ama neden? Bu toplu seyahatler bir hayli ucuza da mal oluyor." "Bu yalnız bir para konusu değil. Yalnız yolculuğa çıkmak pek hoşuma gitmez. Tek başına bir kadın çevrede garip bir manzara teşkil etmez mi?" Joanna, "Ne münasebet!" dedi.

Emily Barton, kardeşime bir an tereddüt ederek baktı ve devam etti: "Üstelik bavullarıma sahip olamam. Yabancı limanlarda karaya ayak basmak.. Değişik paralar.." Bakışlarında adeta bir korku belirmişti.

Joanna, sözü bir süre yapılacak kermese çevirdi ve bunu Bayan Dane Calthrop'un, dedikodusu izledi.

Rahibin eşinden söz edilince Bayan Barton'un yüz hatları adeta gerildi. "Biliyor musunuz?" dedi. "Aslında o çok garip bir kadın. Bazen öyle kelimeler

sarf ediyor ki..." "Mesela ne gibi kelimeler?" diye sordum. "Bilmem ki nasıl izah edeyim? Beklenmedik şeyler söyleyiveriyor.. Ya size bakışları!..

Sanki siz orada mevcut değilmişsiniz gibi bir hisse kapılıyorsunuz, Düşüncelerimi sarih bir şekilde anlatma olanağını bulamıyorum. Ne var ki, söylemek istediklerimi anlatmak çok da zor.

Sonra.. Kimsenin işine de burnunu sokmuyor. Oysa çok durumlarda bir rahibin eşi insana fikirler verebilir. Hatta karşısındakini paylasa dahi hoş görülebilir. Bu sayede insanlar kendilerini frenleyip hatalarını düzeltme yolunu seçebilirler.

Herkesin Bayan Calthrop'un sözünü dinleyeceğinden eminim. Çünkü ondan bir hayli çekiniyorlar. Ne var ki bütün bunlar sanki onu hiç ilgilendirmiyor.

Sonra da hiç beklenmedik kimselere acıyor." Joanna ile göz göze geldik. "Bu çok ilgi çekici bir şey" dedim.

"Fakat son derece iyi yetiştirilmiş bir kadın Bayan Calthrop.

Belpath'lı Farrowey ailesinden. Ne var ki bu eski ailelerde bazen çok acayiplikler fark ediliyor. Dane Calthrop kocasına gerçekten bağlı bir kadın.

Rahibe gelince, o, çok akıllı ve kültürlü.

Kanımca taşra kasabalarında ziyan olup gidiyor. Rahip aynı zamanda çok iyi ve candan bir insan. Fakat sık sık atasözlerini Latince tekrarlaması, insanın aklını bir hayli karıştırıyor.." Heyecanla, "Ah, Ah!" diye haykırdım.

Joanna atıldı: "Jerry çok pahalı özel okullarda tahsil gördüğü için Latincenin "L"sini dahi bilmez." Bu da Bayan Barton'un sözünü başka bir konuya getirmesine neden oldu. Sesini alçalttı ve: "Buradaki öğretmen kız pek acayip bir mahlûk, pek acayip!." Barton'dan ayrılıp, tepeyi tırmanırken Joanna bana kadın hakkındaki fikrini; "Şipşirin bir ihtiyarcık" diye açıkladı.

Akşam yemeğine Joanna Partridge'e takılarak, "İnşallah çay partin başarılı geçmiştir" diyerek gülümsedi.

Kıpkırmızı kesilen hizmetçi kadın daha da dikleşerek cevap verdi: "Teşekkür

ederim Bayan Burton ama, Agnes gelmedi." "Ah, çok yazık!" "Benim için önemli değil, efendim." Neredeyse öfkesinden çıldıracaktı. Fakat gene de tenezzülen derdini anlattı: "Onu ben davet etmedim ki! Bana telefon eden kendisi. Bir derdi olduğundan söz etti. izin gününde buraya gelip gelemeyeceğini sordu. Ben de sizden izin isteyip peki dedim. Kızdan ne ses ne seda çıktı. Özür dilemek dahi aklına gelmedi. Ama yarın sabah bir kart göndermiş olacağından eminim. Ah, bu zamane kızları...

Hiç biri haddini bilmiyor. Normal davranmayı da.." Joanna, bir hayli kırgın görünen hizmetlisini; "Belki hastalanmıştır, telefon edip sordun mu?" diyerek teselli etmek istedi.

"Hayır efendim. Agnes'in kabalığı kendine ait.

Ama, onunla ilk karşılaştığımda ne yapacağımı ben pek iyi bilirim." Öfke ile odadan çıktı.

Kız kardeşim kıkır kıkır gülüyordu: "Kız herhalde sevgilisi ile kavga etti" dedim, "bu nedenle Partridge'e danışmak istiyordu. Fakat sonradan delikanlı ile arası düzeldi.." Joanna bu kez bir kahkaha atarak: "Öyle olsa gerek" dedi.

Kız kardeşimle imzasız mektuplardan söz etmeye başladık. Nash ile Londra'dan gelen müfettiş Graves, acaba araştırmalarında bir ilerleme kaydedebilmişler miydi? Joanna: "Bayan Symmington'un intihar olayından bugüne kadar aradan tam bir hafta geçti" dedi, "herhalde bu süre içinde bazı bilgiler edinmiştir. Parmak izlerini bulmuş olmaları da bir olasılık. El yazısı örneklerinden de faydalanmış olabilirler!" Dalgın dalgın cevap verdim: "Bugün tam bir hafta." Joanna'nın sözleri beni etkilemişti. Kafamın içinde bir kuşku belirmeye başlamıştı sanki.

Bunu daha önce düşünmüş olmam gerekirdi. Belki de şuuraltı bir his altındaydım. Ama şimdi duyduğum endişe, her geçen an daha fazla artıyordu.

O sırada Joanna, bana söylediği eğlenceli sözleri dinlemediğimi fark edip sordu: "Nen var, Jerry?" Cevap vermedim. Beynim bazı noktaları birleştirmeye çalışıyordu.

Bayan Symmington'un intihar olayı.. Kadın o gün öğleden sonra evde yalnızdı.

Çünkü hizmetçiler izindeydi. Tam bir hafta önce idi bu...

"Jerry, ne olu..." Kardeşimin sesini kestim. "Hizmetçiler haftada bir gün izin alırlar, değil mi?" "Evet, genellikle öyle." Joanna bana ilgi ile bakıyordu.

"İzinler hep aynı güne mi rastlar?" "Evet, daima." Ayağa kalkıp odama gidip zili çaldım. Partridge kapıda göründü.

"Söyle bana," dedim, "bu Agnes Wodell de hizmetçilik mi yapıyordu?" "Evet efendim. Bayan Symmington'un yanında..

Yani şimdi Bay Symmington.'un hizmetçisi olarak.." Derin bir nefes alıp saatime baktım. On buçuğa geliyordu. "Bu saatte Agnes eve döner mi?" "Evet efendim. Hizmetçilerin saat onda dönmeleri gereklidir. Bu yönden Symmington ailesi eski kurallara sadık kalmışlardır." "Onlara telefon edeceğim" dedim.

Telefon etmek üzere ole çıkarken Joanna ile Partridge beni takip ettiler. Hizmetçinin son derece kızgın olduğu belli idi. Joanna ise hayret içinde kalmıştı.

Ben ahizeyi kaldırıp numaraları çevirirken, Joanna merakla, "Ne yapmak istiyorsun, Jerry?" diye sordu.

"Kızın eve salimen dönüp dönmediğini öğrenmem gerekiyor kızım." dedim.

Partridge burnunu çekmekle yetindi. Ama artık bu burun çekmelere, burun kıvırmalara alışmış, hiçbir şekilde umursamıyordum.

Cevap veren Elsie Holland idi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedim. "Ben Jerry Burton. Hizmetçiniz Agnes eve döndü mü acaba?" Aynı anda aptallık ettiğimi anlamıştım. Ya kız evdeyse o zaman ne yapacaktım? Elsie Holland şaşırmış gibiydi. "Evet," dedi, "bu saate kadar eve dönmüş olması gerekir." Kendimi bir hayli gülünç bir durumda hissetmeme rağmen, ısrarla: "Lütfen gidip gelip gelmediğini öğrenmek zahmetine katlanır mısınız?" diye ricada bulundum.

Dadıların da iyi yönleri olsa gerek. Genellikle istenilenleri yaparlar.

Elsie Holland da tahmin ettiğim gibi, ahizeyi bıraktı ve, "Bir dakika" diyerek

dediğimi yapmaya gitti...

Bir iki dakika sonra güzel dadının sesini duydum: "Bay Burton?" "Evet!" "Agnes daha eve dönmemiş." O anda ön sezilerimin beni yanıltmadığını anlamıştım. Karşıdan hafif sesler geliyordu. Daha sonra Symmington'un sesini "duydum: "Alo Burton, bir şey mi var?" "Hizmetçiniz Agnes daha eve dönmemiş.." "Evet. Bayan Holland gidip baktı. Bir kaza filan mı oldu?" "Hayır" dedim, "kaza olmadı." "Yani kızın basma bir şey gelmiş olmasından mı endişe ediyorsunuz?" Ciddi bir tonla; "Böyle bir şey olmuşsa, buna hiç şaşmam!" diye cevap verdim.

Sekizinci Bölüm

O gece adeta gözüme uyku girmedi. Bilmecenin bazı noksan taraflarını çözümlemeye çalışıyordum. Eğer bütün gücüm ve beynimi bu işe hasretseydim, sorunu muhakkak ki çözümleyebilecektim sanki.

Yatağımda sağa sola dönüyor, dalmak üzere iken, bazı cümleler ve kelimeler kafamda adeta dans ediyordu.

"Ateş olmayan yerde duman çıkmaz... Duman olmadan ateş olur mu? Duman perdesi.. Sis perdesi.. Yoo bu daha ziyade savaş ile ilgili bir deyimdi.. Bir kağıt parçası.. Ancak ufak bir kağıt.. Belçika.. Almanya,." Dalmıştım. Rüya bu ya; rahibin karısı Dane Calthrop'u gezmeye götürmek üzere boynuna bir tasma takıyordum.

Telefon sesi ile uyandım. Telefon durmadan ısrarla çalıyordu.

Saat yedi buçuğa geliyordu. Daha çayımı bile getirmemişlerdi.

Telefon aşağıdaki holde zırlıyordu. Fırlayarak robdöşambrımı kaparak aşağı koştum. "Alo" dedim.

"Ah.." Rahatlatıcı bir olayı yansıtan bir hıçkırığı andırıyordu bu ses.

"Çok şükür..." Konuşan Megan'dan başka biri değildi. Kızın sesi izah edilemeyecek kadar korku ve üzüntü doluydu.

"Lütfen buraya geliniz. Derhal.

Bekletmeden.. .yalvarıyorum. Hemen geleceksiniz, değil mi?" "Hemen geliyorum" diye cevap verdim. "Duydun mu, derhal geliyorum!" Merdiven basamaklarını, içinde bulunduğum durumuma rağmen ikişer ikişer çıkmayı başarıp, Joanna’nın odasına daldım. "Bana bak Joanna" dedim, "ben Symmington'lara gidiyorum." Şaşırmış bir şekilde sarı bukleli saçlarla dolu başını yastıktan kaldırıp gözlerini oğuşturdu ve "Neden..ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum... O çocuk, yani Megan telefon etti.

Sesinden berbat bir halde olduğu belliydi." "Acaba ne oldu dersin?" "Bana kalırsa olay hizmetçi Agnes ile ilgili." Kapıdan çıkmak üzereyken Joanna arkamdan seslendi-. "Dur bir dakika, ben şimdi kalkar ve seni oraya otomobille götürürüm" diye seslendi.

"Buna lüzum yok Joanna, arabayı ben kullanırım." "Kullanamazsın!" "Tahmininden de iyi kullanırım!" Haklı çıkıp arabayı nefis bir şekilde kullandım.

Canım biraz acıdı ama, o kadar fazla değil. Yarım saat içinde duşumu alıp, traş olup giyindim, arabayı garajdan çıkarıp soluğu Symmington'larda aldım. Eh, fena bir rekor sayılmazdı bu sürat.

Megan'ın beni beklediği belli idi. Evden fırlayıp boynuma sarıldı.

Yüzü bembeyazdı. Şok geçirdiği belli idi. "Çok şükür geldin!" dedi.

"Kendine gel ufak maymuncuk" dedim, "evet geldim, buradayım.

Şimdi bana derdini söyle." Titremeye başladı. Teselli için kolumu omuzlarına attım. "C.onu buldum" diye fısıldadı.

"Agnes'i mi buldun? Nerede?" diye sordum.

Kız daha fazla titremeye başladı. "Merdivenin altında. Orada bir dolap var. Golf sopalarının bulunduğu dolap.

İçine olta, top vesaire diğer spor takımları da konuluyor. Kız oradaydı. Buz gibi, kaskatı. O...ölmüştü." Merakla sordum: "Peki dolaba bakman neden icap etti?" "Bil..bilmiyorum.. Dün gece telefon etmiştim.

Evde herkes Agnes'i merak etmeye başlamıştı. Bir hayli bekledik ama o ortalıklarda görünmedi.

Sonunda odalarımıza çekildik. Uyuyamamıştım. Ve erkenden kalk tim.

Ortalıklarda sadece ahçımız Rose vardı. Agnes dönmediği için ateş

püskürüyordu. Başka bir evde çalışırken de kızın aynı şekilde kaçtığını bana söyledi. Mutfakta bir fincan süt içip bir dilim tereyağlı ekmek yedim. Birden Rose içeri girdi. Yüzünde bir gariplik vardı.

Agnes'in izin günleri giydiği elbiselerin odasında bulunduğunu söyledi.

Üstelik yeni diktirmişti bu sokak kıyafetini. Ben de "belki de evden hiç ayrılmamıştır" diye düşünmeye başlayıp etrafı aramaya koyuldum. Merdivenin altındaki dolabı açtım ve...

Agnes oradaydı." "Polise telefon edildi herhalde, değil mi?" diye sordum.

"Tabii, biraz önce geldiler. Haberi polise üvey babam verdi. Ben de bu duruma dayanamayacağımı anlayıp, size telefon ettim. Kızmadınız ya?" "Ne münasebet!" dedim. Megan'ı dikkatle izliyordum. "O'nu, yani Agnes'i bulduktan sonra sana konyak, kahve veya çay gibi bir şey içiren oldu mu?" Megan başını salladı: "Hayır" diye cevap verdi.

Symmington'ların tümüne küfür ettim. O kendini beğenmiş Symmington, polisten başka bir şey düşünememişti. Elsie Holland ve ahçı da böyle korkunç bir durumun bu derece hassas bir çocuğu etkileyeceğini düşünememişlerdi bile..

"Hadi, gel beraberce mutfağa gidelim" dedim.

Yandan dolaşıp, arka kapıdan mutfağa girdik.

Kırk yaşlarında katı suratlı bir yaratık olan ahçı Rose, çayını demlemiş yudumluyordu. Megan durmadan konuşuyordu...

Ani olarak adeta fenalaştım. Kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Düşünün bir kere: Agnes'in yerinde, ben, herkes olabilir ve hepimizi yatağımızda uyurken öldürebilirdi.

"Megan’ın bardağına derhal koyu bir çay doldur bakayım" dedim.

"O bir şok geçirdi. Cesedi onun bulduğunu hiç akıl edemediniz mi?" Ceset kelimesi, neredeyse Rose'un yeni bir monologa başlamasına sebep olacaktı.

Ama sert bir bakışla onu sindirip, buna olanak vermedim. Kadın, fincana kopkoyu bir sıvı doldurdu.

Megan'a, "Buyurun küçük hanım" dedim. "Şunu hele bir içiver." Rose'a dönüp sordum: "Etrafta konyak var mı hiç?" Ahçı tereddüt edercesine, paskalya için hazırladığı tatlıdan arta kalan biraz konyak olduğunu söyledi.

"O kadarı da işe yarar." dedim ve Megan'ın çayının içine bolca konyak doldurdum.

Rose'un bakışları, bu hareketimi tasvip ettiğini gösteriyordu.

Megan'a ahçı kadının yanından ayrılmamasını tembih ettim. "Rose, siz Megana bakarsınız, değil mi?" dedim. "Onu size emanet ediyorum." Ahçı son derece memnun bir tavırla: "Ah, tabii beyefendi!" diye cevap verdi.

Mutfaktan çıktım. Rose türü insanları pek iyi tanırdım. Bir süre sonra kadın gücünü toplamak için yemek ihtiyacını duyacak ve bu vesile ile Megan'ın da karnım doyuracaktı. Öfke ile köpürürken Elsie Holland ile karşılaştım. Polis memuru Bert Rundle de ön kapıda bekliyordu.

Dadı bana bakarak: "Ah, Bay Burton, ne feci bir şey değil mi?" diye konuşmaya başladı. "Böyle korkunç bir işi kim yapmış olabilir ki?" "Demek kız bir cinayetin kurbanı olmuş?" "Ah, evet. Başının arkasına ağır bir cisimle vurmuşlar. Saçları kandan yapış yapış olmuş. Ne kadar korkunç bir şey! Sonra da kızı o dolaba sokmuşlar. Bu hunharca işi acaba kim yapmış olabilir ki? Sonra..sebebi ne olabilir? Zavallı Agnes'in kimseye bir zarar vermiş olamayacağından da eminim." "Evet" dedim, "birisi onu gerçekten zarar veremeyecek bir hale getirmiş." Bana hayret dolu bir ifade ile baktı. Pek zeki değildi ama, sinirlerinin çok sağlam olduğu belliydi. Yüzü her zamanki gibi pembeydi, galiba heyecan yanaklarının daha da kızarmasına neden olmuştu.

İyi kalpli olmasına rağmen bu trajedinin zevkini çıkarıyormuş gibi geldi bana.

Elsie Holland, özür dilercesine: "Çocukların yanına çıkmam gerekiyor" dedi, "Bay Symmington onların herhangi bir şekilde sarsıntı geçirmelerini istemiyor. Nitekim onları buraya yaklaştırmamamı bana sıkı sıkı tembih etti." "Galiba cesedi Megan bulmuş" dedim, "evde birinin kendisiyle ilgileneceğini umarım!"

Çok şükür Elsie vicdanlı bir kızdı. Fena halde utandı. Yüzünün daha da kızarması bunu belli ediyordu. "Allahım, ben Megan'ı unuttum" dedi, "inşallah kendini toparlamıştır. Telaş içinde oraya buraya koşuşmaktan onu tamamen unuttum. Polislerin de gelmesi ayrı bir olay. Zavallı kızcağız herhalde çok fena bir şok geçirmiştir. Hemen gidip onu bulayım." Yumuşamıştım; "Zahmet etmeyin Bayan Holland" dedim, "Megan kendisi topladı. Rose onunla ilgileniyor. Siz çocuklara gidin." Mezar taşlarını andıran beyaz dişlerini göstererek bana teşekkür etti ve telaşla merdivenlerden yukarı çıktı.

Aslında onun görevi iki çocuğa bakmaktan ibaretti. Megan, Holland'ın sorumluluğu altında değildi. Kız çıkarken bir kez daha nefesim kesilmişti. Sanki o çalışkan dadı gitmiş, yerini, o inanılmaz güzel tanrıça almıştı...

Biraz sonra kapı açıldı, arkada Symmington, Müfettiş Nash göründü.

Ah Bay Burton, ben de size telefon etmek üzereydim. Sizi burada bulmak beni çok memnun etti." Müfettiş bana eve niçin geldiğimi sormadı bile.

Nash, Symmington'a bakıp: "Bir mahzuru yoksa şu odaya girelim" dedi. Penceresi ön bahçeye bakan ufak bir salondu burası.

"Tabii, tabii." Symmington, her zamanki gibi nazik olmakla beraber, bitkin bir halde olduğu da gözden kaçmıyordu.

Baş Müfettiş Nash, Symmington'a dönüp hafif bir sesle: "Ben sizin yerinizde olsam biraz kahvaltı ederdim" dedi.

"Siz, Bayan Holland ve Megan yumurtalı birer jambon yiyip birer fincan kahve içerseniz kendinize gelmiş olursunuz. Cinayet boş mide ile karşılaşılamayacak kadar kötü ve iğrenç bir şeydir." Bir polis değil, bir aile doktoru tavrı ile konuşuyordu.

Kendini toparlamaya çalışan Symmington gülümsemek istedi. "Çok teşekkürler Bay Nash. Önerilerinizi yerine getirmeye çalışacağım." dedi.

Müfettişin arkasından ben de salona girdim. Nash kapıyı kapattı ve hemen sordu: "Buraya çok çabuk geldiniz, olayı nasıl öğrendiniz?" Kendisine, Megan’ın bana telefon ettiğini söyledim. Nash'a karşı çok içten hisler

beslemekteydim. Nihayet hiç olmazsa Nash, Megan'ın da kahvaltıya ihtiyacı olduğunu hatırlamıştı.

"Öğrendiğimize göre, dün gece buraya telefon edip kızı sormuşsunuz. Bunun sebebini izah eder misiniz?" Kendisine Agnes ve Partridge olayını anlattım.

Müfettiş, çenesini sıvazlayıp ağır ağır mırıldandı: .

"Evet anlıyorum." İçini çekti. "Bu seferki şüphe götürecek tarafı olmayan gerçek bir cinayet. Şimdi soru şu noktada düğümleniyor: Kız acaba neler biliyordu? O Partridge adlı kadına bir şey söyledi mi? Yani kesin bir ipucu filan..." "Pek sanmıyorum ama, bunu kendisine sorabilirsiniz." "Doğru. Buradaki işim biter bitmez size geleceğim." "Durum hakkında kesin bir fikriniz var mı?" diye sordum.

"Yeteri kadar bilgi edindik. Dün hizmetçilerin izin günüymüş..." "İkisinin de mi?" "Evet, yemek odasında sofra kurup soğuk yemekler yenilmiş ve Bayan Holland da çay hazırlamış." "Anlıyorum." "Durum bir noktaya kadar aşikar. Rose, yakın bir kasabadan gelmiş.

İzin gününde oraya yetişebilmek için saat iki otuzda kalkan otobüse yetişmek mecburiyetinde. Bu nedenle yemekten sonra sofrayı toplayıp bulaşık yıkamak Agnes'in görevi olurmuş. Buna karşılık akşam bulaşıklarını da Rose yıkarmış." "Dün de öyle olmuş. Rose, iki yirmi beş otobüsüne yetişmek üzere süratle evden çıkmış. Symmington da, saat üçe yirmi beş kala bürosuna gitmek üzere çıkmış. Beş dakika sonra Megan Hunter bisikletine binip her zamanki gibi geziye çıkmış. Agnes de evde tek başına kalmış. Öğrendiğim kadarı ile Agnes izin günlerinde saat üç ile üç buçuk arası evden ayrılırmış." "Peki evde kalan kimse olmaz mıymış?" "Haa..

Burada öyle şeylere aldıran olmaz. Kasaba sakinleri kapılarını kilitlemek zorunluluğunu bile duymaz. Cesedi bulduğumuz zaman kızın üzerinde hala beyaz önlüğü ve başında bonesi vardı." "Ölüm anını herhalde tespit ettiniz?" Dr. Owen Griffith kesin bir yargıda bulunmak istemiyor. Ancak ona göre ölüm olayı saat iki ile dört buçuk arasında meydana gelmiş." "Cinayet ne şekilde işlenmiş?" "Evvela kızın başının arkasına sert bir cisimle vurup bayıltmışlar. Daha sonra alelade bir mutfak şişini ensesine sokarak kızın anide ölümünü sağlamışlar." Tabakamdan bir sigara yakıp, bir tane de Nash'a uzattım.

Gözümün önünde canlanan sahne hiç de iç açıcı değildi. "Katil gerçekten çok hunhar ve soğukkanlıymış!" dedim.

"Ah, evet, bunda en ufak şüphe yok." Sigaramdan bir nefes çekip heyecanla sordum: "Bunu yapan kim?. Sebebi ne olabilir?" Nash, kendine has ağır tavrı ile bu soruyu cevaplandırdı: "Bana kalırsa gerçek sebebi kesinlikle hiç bir zaman öğrenemeyeceğiz ama, bunu tahmin edebiliriz." "Kızın bildiği bir şey mi vardı?" "Evet bir şeylerden haberi vardı." "Peki çevresindekilere, yani bu evde oturanlara bir imada filan bulunmamış mı?" "Bana anlatılanlara göre, bulunmamış. Ahçı Rose, Agnes'in Bayan Symmington'un intihar olayından bu yana çok üzüntülü olduğunu ifade etti. Endişesi artıyor, devamlı olarak ne yapacağını bilmediğini söylüyormuş.

"Öfke dolu bir şekilde başını salladı: "Zaten hep böyle olur. Bize gelmezler.

Polisle başlarının derde girmesini istemezler.

Bu gülünç bir davranış." "Peki ahçı kadına da bir şeyler söylememiş mi?" "Hayır. Belki de Rose açıklamak istemiyor. Ne var ki ben ahçı kadına inanıyorum. Eğer kız ona açılsaydı, Rose bülbül gibi konuşmaktan zevk alırdı. Hem de olayları süsleyerek." "Bilmemek, insanın neredeyse aklını kaçıracak" dedim.

"Fakat gene de tahminler ileri sürebiliriz, bay Burton.. Bir kere Agnes'in kesin bir şey bilebilmesi olanaksız. Bu bilgi, sık sık düşündüğümüz ve düşündükçe bizi endişelendirebilecek tür bir bilgi olsa gerek. Her halde ne kastettiğimi anlıyorsunuzdur." "Evet".

Aslında, ben şahsen bu bildiğinin ne olduğunu anladığımı sanıyorum." Nash'a saygı ile baktım ve "Tebrik ederim, konu üzerinde çok iyi çalışmışsınız."dedim.

"Aslında sizin de bildiğiniz bir şey öğrendim.

Bay Burton. Bayan Symmington'un intihar ettiği gün öğleden sonra her iki hizmetçinin de izin günüymüş. İkisi de dışarı çıkmışlar, ancak., kısa süre sonra Agnes eve dönmüş." "Bundan kesinlikle emin misiniz?" "Evet! Agnes'in bir sevgilisi varmış. Balıkçı dükkanında çalışan şu genç Rendeli. Çarşamba

günleri dükkan erken kapanıyor ve delikanlı buraya gelip Agnes ile buluşuyormuş. Hava güzelse kırlarda dolaşıyor, yağmurlu ve soğuksa sinemaya gidiyorlarmış.

Ancak o çarşamba buluştukları zaman kavga etmişler.

Bu kavgada da bizim o mahut imzasız mektuplar failinin rolü olmuş.

Mektup, Agnes'in başka bir sevgilisi olduğunu ima ediyormuş. Genç Rendeli buna, tahmin edileceği gibi, fena halde kızmış ve aralarında müthiş bir kavga geçmiş. Agnes eve kaçmış ve Fred özür dilemedikçe de dışarı çıkmayacağını söylemiş." "Ehh, sonra?" "Bay Burton. Düşünün bir kez. Mutfak arka tarafta, ne var ki kilerin penceresi var. Oradan görünen manzara buradan izlediğimizin aynı.

Bahçenin kapısı ise tek. Oradan çıkıp ya ön kapıya ulaşıyor veya yandan dolaşıp kendinizi arkada kapıda buluyorsunuz." Bir an sustu ve devam etti.

"Size söyleyeceğim bir şey daha var. Bayan Symmington'un o akşam eline geçen mektup postadan çıkmamıştı. Zarf üzerinde kullanılmış, başka bir zarftan çıkarılmış bir pul yapıştırılmıştı.

Damgası da sahte. Ustaca yapılmış bir damgaydı bu. Bu şekilde herkes, mektubun akşam postasından çıkan diğer zarflarla birlikte postacı tarafından getirildiğini sanacaktı. Bunun ne anlama geldiğini düşünüyor musunuz Bay Burton?" Ağır ağır konuşarak: "Mektubu biri getirdi" dedim. "Akşam postası dağıtımından önce kutuya attı. Diğer mektuplarla karışması için." "Evet, akşam postası üç kırk beşte gelir. Benim tahminim şu merkezde: O anda Agnes kilerin penceresinden sokağı izliyordu. Kız sevgilisinin gelip özür dilemesini bekliyordu." "Ve Agnes, mektubu getiren şahsı gördü" dedim.

"Bu sadece benim görüşüm, Bay Burton, ama yine de yanılmış olabilirim." "Yanılmış olacağınızı sanmıyorum Bay Nash," dedim "Bu son derece basit ve ikna edici bir şey. Bu suretle Agnes'in imzasız mektupların yazarını bildiği anlaşılmış oluyor." "Evet".

"Peki o halde kız neden?..." Nash acele ile, "bana kalırsa kız gördüklerinin ne anlam taşıdığını başlangıçta anlayamadı." dedi. "Bilhassa başlangıçta. Biri eve

gelip bir mektup bırakmıştı. Ama o kimse, Agnes'in imzasız mektupları yazabileceğim aklına dahi gelmeyen biriydi. Yani sizin anlayacağınız, bu konuda şüphelenilmesi olanaksız bir kişi." "Ancak kız olayı düşündükçe endişelendi. Aklına Partridge gelip ona sırrını açıklamak istedi." "Evet" diye kendi kendine söylendim." Tam manası ile yerinde bir teşhis.. Ve imzasız mektup yazarı bunu öğrendi..

Peki bu nasıl oldu? "Siz Bay Burton, taşra kasabalardaki hayata alışık değilsiniz. Bu tür yerlerde haberlerin etrafa yayılması bir mucizeyi andırır. Önce o telefon konuşması.. O anda yanınızda kimler vardı?" Bir an düşündüm. "Telefona ilk kez ben cevap verdim. Sonra merdiven başından yukarı katta çalışmakta olan Bayan Partridge'e seslendim." "Kızın adını ona söylemiş miydiniz?" "Evet, söyledim." "Bu konuşmanızı başka duymuş olanlar var mı?" "Kız kardeşim ve Bayan Griffith." "Ah.. Bayan Griffith. Onun sizde ne işi vardı?" Durumu anlattım.

"Bayan Griffith kasabaya mı dönüyordu?" "Daha önce Bay Pye'a uğrayacaktı." Nash, içini çekti ve: "İşte, dedi, haber bu iki yönden kasabaya ulaşmış olabilir.

Şaşırmıştım. Sordum. "Yani bu derece önemsiz bir olayı Bayan Griffith veya Bay Pye, başkalarına aktarırlar mı?" "Bay Burton, burası gibi ufak kasabalarsa her şey ilgi çekici bir haber niteliğini taşır. Bir şey daha var. Bayan Holland, ahçı Rose.da Agnes'in sözlerini duymuş olabilirler. Fred Rendell'i de unutmamak gerekir.

Agnes'in o akşam eve dönmüş olduğunu genç delikanlıdan da belki de öğrenmiştir.

Birden ürperdim. "Acaba ne oldu?" Nash yüzünü ekşiterek konuştu: "Bana kalırsa buraya bir kadın gelip kapıyı çaldı. Yüzünde sakin bir tebessüm vardı. Ziyarete gelmiş bir tavrı vardı. Belki Megan'ı, belki de Bayan Holland'ı sordu. Elinde bir de paket vardı. Her ne ise.. Agnes, kadının kart vizitini koyacağı bir tepsi getirmeye gitti. Ve bizim misafir hanımefendi, kız farkına varmadan ensesine sert bir cisimle vurdu." "Ne ile vurabilmiş olur ki?" "Gördüğüm kadarı ile bu kasaba kadınları büyük el çantalarına çok meraklı. İçinde neler konulamaz ki?" "Sonra da Agnes'i ensesinden şişleyip dolaba tıktı. Ama bu hareket bir kadın için zor bir şey değil mi?" Başmüfettiş Nash bana hayretle baktı: "Unutmayın ki biz normal bir kadının peşinde değiliz. Bu tür denge

bozuklukları insan vücuduna, insan üstü bir güç de verir. Üstelik Agnes çok ufak tefek yapılı bir kızdı.

"Biran durakladı ve bana sordu: "Acaba Megan dolaba bakmayı nereden akıl etti?" "Bana kalırsa şuuraltı bir histi bu! Acaba katil Agnes'i dolaba tıkmak ihtiyacını neden duymuş olabilir?" "Basit, ceset ne kadar genç bulunursa, öldüğü saatin tespit edilmesi o kadar zorlaşır. Örneğin Bayan Holland eve geldiği zaman cesetle karşılaşmış olsaydı, doktor, kızın ölüm saatini on dakikalık bir hata ile tespit edebilirdi. Bundan da bu hanım dostumuz hiç te memnun olmayacaktı." Kaşlarımı çatmıştım: "Peki ama, Agnes misafir kadından neden şüphelenmiş olsun?" Müfettiş sözümü tamamlamama vakit bırakmadı.

"Şüphesi filan yoktu ki! Şüpheleri henüz kabarmamıştı. Yalnız olayı biraz garip karşılamış olabilirdi. Cinayet işlemekten kaçınmayacak bir kadınla karşı karşıya olduğundan kesinlikle haberi yoktu." "Peki siz, böyle bir durumun meydana geleceğinden şüpheniz var mıydı?" Nash, "hayır" anlamında başını salladı. "Yoo.

Ancak şüphelenmiş olmam gerekirdi. Sizin anlayacağınız, intihar olayı, imzasız mektuplar yazarını bir hayli korkutmuştu. Telaşa kapıldı.

Korku, hiç bir zaman önceden hesaplanabilecek bir his değildir Bay Burton." "Doğru.. Korku.. Bunu gerçekten önceden anlamalıydık. Üstelik akli dengesi bozuk bir insanın korkusu.." Müfettiş ağır ağır düşünerek konuştu: "Karşımızdaki insan etrafta saygı ve takdir hissi uyandırmış bir kimse." dedi. "Hatta toplum içinde iyi bir mevkii olan bir kadın olduğundan şüphem yok." Nedense bu sözleri, bana göre, olayı daha korkunç bir şekle sokmuş oldu.

Nash, biraz sonra Rose ile bir kez daha konuşacağını söylediği zaman, çekine çekine: "Ben de beraber gelirsem bir mahzuru var mı?" diye sordum. Nash nazik bir tavırla: "Memnuniyetle" dedi ve ilave etti. "Bizimle işbirliği yaptığınız için cidden minnettarız." Gülerek cevap verdim: "Bu sözlerinizden şüphe duyuyorum. Romanlarda detektifler bir yabancının yardımını memnunlukla kabul ettikleri zaman, o yabancı katil olarak kabul edilir." O da güldü: "Siz pek imzasız mektupları kaleme alabilecek bir kimseye benzemiyorsunuz, Bay Burton" dedi.

"Kısacası bize cidden yardımınız olabilir." "Buna cidden memnun oldum ama, ne şekilde?" "Siz burada bir yabancısınız. Kasabalılar hakkında kesin bir önyargınız da yok... Üstelik herkesle iyi dostsunuz," "Benden, casusluk yapmamı mı istiyorsunuz?" "Buna bir sakınca duyuyor musunuz?" Şaşırmıştım.

"Yoo.." dedim, "ne sakıncası olabilir ki!.. Tehlike yaratan bir deli, kimseye fenalık etmeyen bir kadını intihara sürüklüyor, zavallı toy bir hizmetçi kızı öldürüyor.

Yakalanması için elimden gelen her yardımı yapmam gerekir zaten." "Mantığınız çok kuvvetli, Bay Burton." Gidip Rose ile konuştuk. Her ne kadar dramatik bir tavır takındıysa da, bildiği fazla bir şeyi olmadığı da çok belirliydi. Sıra tanrıça Elise Holland'a gelmişti. "Yooo" diyordu genç kız, "Agnes hiçbir zaman endişe duyduğuna dair bir şey söylemiş değil. Zaten bir hayli sessiz bir kızdı o. Fazla konuşmaktan haz etmezdi." "Peki dünkü olayları, olduğu gibi hatırlayabilecek misiniz? Yani öğleden sonrakileri. Lütfen aklınızda kalanlar kadarını bize söyleyin." "Her zamanki gibi öğle yemeğini yedik. Saat 13.00 idi. Bay Symmington bürosuna döndü. Ben Agnes'e akşam yemeği için sofrayı toplamaya yardım ettim. Daha sonra çocukları alıp, Collbearc'a uzanan yoldan kırlara gittim." Biraz düşünerek devam etti. "Ufaklıklar balık tutmak istiyorlardı. Yemleri unuttuğumu fark edip eve döndüm." "Saat kaç idi o zaman?" "Bir düşüneyim... Galiba saat üçe yirmi kala filan yola çıkmıştık.

Birkaç dakika aradan geçmemişti dahi.. Megan da bizimle gelecekti ama son anda vazgeçti. Bisikletle gezmeye karar verdi.

Bisiklet onun adeta hayatı." "Ben daha çok yemleri almak için saat kaçta eve döndüğünüzü öğrenmek istemiştim. Eve girdiniz mi?" "Hayır. Girmedim. Yemler arkadaki limonlukta kalmıştı. O sıralarda saatin kaç olduğunu kesinlikle bilemeyeceğim, ama üçe on kala filan olsa gerek." "Megan veya Agnes'i gördünüz mü?" "Zannedersem Megan gitmişti. Agnes'i de görmedim. Yolda kimseyle de karşılaşmadım." "Sonra da balık tutmaya gittiniz, öyle mi?" "Evet. Derenin kıyısına geldik, fakat çok yazık ki hiçbir balık yakalayamadık. Aslında hiçbir zaman balık avlayamıyoruz ama, gene de bu, çocukların hoşuna gidiyor." "Öğrendiğime göre, çarşamba günleri çay hazırlama görevi size düşüyormuş!" "Doğru. Bay Symmington'un çayı yemek odasına götürülüyor. O geldiği zaman çayı demlerim. Çocuklarla birlikte çayımızı çocukların çalışma

odasında içeriz. Megan da bizimle tabii.." "Eve saat kaçta döndünüz?" "Saat beşe on kala. Çocukları yukarı odalarına çıkarıp çayı demledim. Bay Symmington geldiği zaman saat beş idi. Kendisine çay götürmek istedim. Fakat kendisi çayı çocuklarla birlikte yukarıdaki odada içmek istediğini söyledi. Tabii çocuklar buna fazlası ile sevindiler. Ama şimdi düşünüyorum da. meğer o sıralarda zavallı Agnes'in cesedi dolapta duruyormuş!" "O dolap fazla kullanılıyor galiba?" "Yoo.. Hayır. Lüzumsuz eşyaların konulduğu dolaptı o. Şapka ve paltoları genellikle ön kapının sağında bulunan vestiyere koyarız. Dolap hemen hemen hiç açılmaz." "Peki eve dönüşünüzde gözünüze hiçbir gayri tabiilik çarpmadı mı?" Tanrıça iri mavi gözlerini daha da açtı: "Hayır Müfettiş bey." dedi.

"Her şey bıraktığım gibi idi. İşin kötü tarafı da bu ya..." "Peki, ya bir hafta önce?.." "Bayan Symmington'un..." "Evet." "Ah, o son derece feci ve korkunç bir olaydı!" "Biliyorum. Yanılmıyorsam, o gün de öğleden sonra dışarı çıkmıştınız!" "Tabii, her gün öğleden sonraları çocukları gezmeye çıkarının. Tabii hava iyi olursa.. Dersleri sabahlan yaparız. O günkü gezimiz uzun sürmüş, fundalıklara gitmiştik Hatta eve geç dönmüş olabileceğimizden korkmuştum. Çünkü tam bahçe kapısından girerken yolun ötesinde Bay Symmington'un işinden dönmekte olduğunu fark ettik. Oysa ben daha çaydanlığı ocağa dahi koymamıştım. Saate baktım.

Saat daha henüz beşe on vardı." "Peki, yukarı katta Bayan Symmington'un odasına çıkmadınız mı?" "Yoo. Ben hiçbir zaman onun odasına çıkmazdım.

Bayan Symmington öğle yemeklerinden sonra daima dinlenirdi. Sinirlerinden rahatsızdı. Ekseriyetle yemeklerden sonra sancılanırdı. Dr. Griffith kendisine bazı kaşeler vermişti. Bayan Symmington yatağına uzanıp uyumaya çalışırdı." Nash, umursamaz bir tavırla devam etti: "Yani, kimse akşam postasından çıkan mektupları Bayan Symmington'a götürmezdi, değil mi?" diye sordu.

"Akşam postasından çıkan mektupları mı? Hayır.

Ben genellikle eve girdiğim zamanlar mektup kutusuna bakar ve bulduğum zarfları holdeki ufak masanın üzerine bırakırdım. Çoğunlukla Bayan Symmington aşağı indiği zaman mektupları alıp okurdu. Ekseriyetle saat dörtte kalkardı." "Peki o gün, kalkmış olmadığını fark edince aklınıza kötü bir şey gelmedi mi?" "Yoo. Hiç bir şey aklıma gelmedi. Bay Symmington holde

paltosunu asmakla meşguldü. Kendisine çayın henüz hazır olmadığını söyledim. Başını sallayıp; "Mona, Mona" diye seslendi. Bayan Symmington'dan cevap alamayınca da, yukarı kata çıktı. Muhakkak ki karşılaştığı sahne karşısında şok geçirmişti. Bana seslendi. Acele ile yukarı çıktığım zaman, bana, çocuklan odaya sokmamamı tembih etti. Sonra da Dr. Griffith'e telefon etti.

O anda çaydanlığı unutmuştum. İçine su koyduğum için yanmıştı. Allahım!..

Ne kadar feci bir olaydı bu.. Oysa Bay Symmington öğle yemeği sırasında o kadar mutlu ve neşeli görünüyordu ki!" Müfettiş ani olarak sordu: "Bayan Symmington'a gelen mektup konusunda, sizin kişisel görüşünüz nedir, Bayan Holland?" Elsie Holland sinirlenmiş ve öfkeli bir tonla: "Çok kötü bir şey bu.

Ahlaksızlık, namussuzluk..." diye söze başlarken, Nash kuru bir sesle sözünü kesti: "Biliyoruz, ama ben bunu kastetmedim. Sizin fikrinize göre mektupta söz konusu edilen suçlamaların yerinde olup olmadığını sormak istedim." dedi.

Elsie Holland'ın cevabı ve ses tonu kesindi: "Hayır, kesinlikle hayır Bay Müfettiş" dedi. "Bayan Symmington çok hassas bir insandı. Fazlası ile hassas.. Bozuk sinirlerini yatıştırmak için devamlı ilaç da alıyordu... Üstelik çok, şey..yani çok titizdi." Elsie kızardı.

"Yani öyle bir şey..iğrenç ve müstehcen bir yazı onu çok sarsardı." Nash bir süre konuşmadı ve birden sordu: "O mektuplardan size de geldi mi Bayan Holland?" "Hayır, hayır, hiçbir zaman." "Emin misiniz? Lütfen..derhal cevap vermeyiniz.

Bu mektupların çok iğrenç şeyler olduğunu biliyorum. Çok kimseler bu tür mektup aldıklarını itiraf etmekten kaçınırlar. Bu olayın sorumlusunu bulabilmek için herşeyi bilmemiz gerekiyor. Suçlamaların hepsinin de yalan olduğundan şüphemiz yok. Onun için bu tür mektuptan utanmanız için herhangi bir gerek yok." "Fakat bana hiç gelmedi Bay Müfettiş. Gerçekten gelmedi." Kızcağız öfkesinden neredeyse ağlayacaktı. Bana kalırsa gerçeği ifade ediyordu.

Elsie çocukların yanma döndükten sonra, Nash pencerenin önüne dikilip bir süre konuşmadı ve ağır bir tavırla bana dönerek: "İşte böyle.. Elsie Holland

mektup almadığını söylüyor. Gerçekten de almadığını (Sanıyorum. Ancak şimdi beni kurcalayan muamma şu: Acaba niye ona da bir mektup gönderilmedi?" Kendisine hayretle baktım.

Nash devam etti: "O çok güzel bir kız, değil mi?" "Güzelin de üzerinde..." dedim "Doğru. Dadı nadir rastlanan güzel kadınlardan biri ve üstelik de çok genç. Yani Elsie Holland, imzasız mektupların yazarı için tam bir kurban olabilir. O halde ona niçin mektup gönderilmedi?" "Bilmiyorum" der gibi başımı salladım. "Bu cidden çok ilginç bir durum. Müfettiş Graves'e bunu anlatmalı. Çünkü Graves, mektup almayan kasaba sakinlerinin kimliklerini öğrenmek istemişti." "Elsie, mektup almayanların ikincisi..." dedim.

"Bayan Emily Barton'u, yani ev sahibemi unutmayınız." Nash alaylı bir şekilde gülerek: "Size her söylenene sakın inanmayınız!" dedi ve devam etti: "Bay Burton, Bayan Emily Barton'a bir değil, hatta birkaç mektup gönderildi." "Nereden öğrendiniz bunu?" diye sordum.

"Bayan Emily Barton'un, evinde kaldığı o dev yapılı yaratık kadın bana bunu açıkladı. Yani Florence Elford. Son derece öfkeliydi. Mektupları göndereni bilse, derhal gidip onu öldürebilecek kadar öfkeli." "Peki Emily bunu neden gizledi?" "Aşırı kibarlığından.

Mektuplar çok galiz kelimelerle kaleme alınmıştı. Sizin ev sahibeniz yaşadığı sürece kaba ve adi şeyleri görmemezlikten, duymamazlıktan gelmeye çalışmış bir kadın.." "Peki o mektuplarda ne gibi suçlamalar vardı?" "Bilinen şeyler... Hele Emily bakımından son derece gülünç suçlamalara yer verilmişti. Sözde Bayan Emily Barton, annesi dahil birçok ahbabını zehirleyerek öldüren bir kadındı." Ben şaşkın şaşkın cevap verdim: "Ortada tehlikeli bir deli dolaşıyor ve biz bu delinin kimliğini saptayamıyoruz.." "Merak etme, er geç onun kimliğini anlayacağız.

Günün birinde, gereğinden "bir" fazla mektup yazacak!" "Hay Allahım, inşallah şu kadın artık mektup göndermekten vazgeçer!" diye söylendim.

Nash bana uzun uzun bakıp cevap verdi: "Hiç merak etmeyin Bay Burton" dedi, "yazacak, yazacak. Bu bir tür tiryakiliktir. Mektuplar devam edecek. Bundan en ufak bir şüpheniz olmasın."

Dokuzuncu Bölüm

Symmington'ların evinden ayrılmadan önce gidip Megan'ı buldum.

Kız bahçede kendini bir hayli toplamış, dolaşıyordu. Beni oldukça neşeli bir şekilde karşıladı.

Kendisine bizimle kalmaya gelmesini bir kez daha teklif ettim, fakat o kısa süre tereddüt edip başını salladı: "Çok iyisiniz, ama buradan ayrılmak niyetinde değilim. Eninde sonunda burası benim yuvam. Üstelik çocukların bakımında Elsie'ye yardımcı da olabilirim." dedi.

"Peki, sen istediğin gibi yap." "Evet, burada kalacağım. Fakat, ancak.." Ona cesaret vermek istercesine acele ile: "Evet, evet.." dedim.

"Ancak kötü bir durum meydana gelirse, size telefon edebilirim, değil mi?" dedi ve devam etti: "O zaman siz de derhal koşarsınız herhalde?" "Evet, ama... Ne gibi kötü şeylerin olabileceği aklına geliyor ki?" diye sordum.

Dalgın dalgın cevap verdi: "Ah, bilemem... Bu sıralarda işler o kadar karışık ki.." "Ne olursun" dedim, "sakın bir ceset daha bulmaya kalkışmayasın..

Bu sana hiç yaramıyor!.." Bir kahkaha attı ve : "Doğru" dedi, "durum karşısında bir hayli hastalanmıştım." Megan'ın evde kalması hoşuma gitmiyordu ama, dediği gibi orası kendi yuvasıydı. Üstelik Elsie Holland'ın da bundan böyle onunla ilgileneceğini tahmin ediyordum.

Müfettiş Nash ile birlikte "Ufak Katır Tırnağı"na geldik. Baş Müfettiş, Partridge'ı sorguya çekti fakat işe yarayabilecek hiçbir şey elde edemedi.

Ancak Partridge'in bize gelen gündelikçi kadına Agnes'ten söz ettiği anlaşılabildi. Herhalde gündelikçi kadın da, tüm benzerleri gibi, yemeyip içmemiş, haberi sağır sultanın duyabileceği şekilde etrafa yaymıştı.

O anda aklıma gelip sordum: "Anlayamadığım bir şey var: Neden Joanna ile

bana da o mektuplardan gönderdiler? Biz buranın yabancısıyız. Kasabada düşmanımız olabileceğini de sanmıyoruz." "Siz hala imzasız mektup yazanların ruh yapısını anlamamışa benziyorsunuz. Onlar, tüm insanlığa düşman olduklarından herkesi tedirgin etmek isterler. Bilmiyorum ama size gönderilen mektubun zarfını dikkatle incelediniz mi? Eğer dikkat etmiş olsaydınız o mektubun size olmayıp, Bayan Barton'a yazılmış olduğunu fark ederdiniz.

Evet, Bayan Emily Barton'a. Ama, mektubu gönderen daha sonra soyadımızdaki ikinci harf olan "U" harfini Barton'un soyadındaki ikinci harf olan "A" ile değiştirmiş." Bu ufacık olay gereği şekilde yorumlanmış olsaydı, belki de olayları kaplayan esrar perdesi daha çabuk aralanmış olabilecekti.. Ama ne yazık ki hiç birimiz buna gerekli önemi vermedik.

Müfettiş gittikten sonra Joanna'ya usulca sordum. "Partridge hakkında ne düşünüyorsun?" Kardeşimin bu soru karşısında gösterdiği hayret ifadesinden neredeyse utanacaktım.

"Partridge mi?" Af dilercesine: "Yeni, yeni aklıma gelmeye başladı bu" diye söze başladım. "Bazı yönlerden çok garip bir kadın bu bizim hizmetçi. O..haşin görünüşlü yaşlı kız, fanatik bir dindar da olabilir pekala." "Olayın fanatik bir dindarla ilgili olmadığını Graves zaten sana söylemedi mi?" "Bir sekso manyak da olamaz mı? Partridge belki de hürmet edilecek bir kişi. Belki de bu nedenlerde hislerini frenliyor. Nere deyse asırlar boyunca birbirinden yaşlı kadınlar arasında bir manastır hayatı sürmüş olacak." "Mektupların bir kadın tarafından gönderilmiş olduğundan kesinlikle emin bulunuyorlar, değil mi?" Hayretten haykırarak cevap verdim: "Yani sen bu işin bir erkeğin başı altından mı çıktığını sanıyorsun?" "Muhakkak ki normal bir erkeği düşünmüyorum.

Fakat bazı belirli tip yaratıklar vardır. Senin anlayacağın ben Bay Pye’ın üzerinde duruyorum." "Demek ki senin seçtiğin kurban Bay Pye?" "Niçin bu işi yapan o olmasın? Yapayalnız, mutsuz ve kalbi kin ve nefretle dolu bir insan olamaz mı o? Belki de içinden, mutlu insanlardan nefret ediyordur. Yazmakta olduğu mektuplardan da garip, sapık ve sanatkarane bir zevk duyuyordur!" "Graves onun için orta yaşlı, hiç evlenmemiş biri olduğunu söyledi." "Pye'in evde kalmış ihtiyar bir kızdan ne farkı var ki?" Düşünceli bir sesle: "Ama, o, söz konusu çevreye hiç uymuyor ki?" diye cevap verdim.

"Doğru, çevreye uyamıyor. Çok zengin ama parasının bir yararını da

göremiyor... Pye, gerçekten dengesiz bir kimse sayılabilir. Aslında o ufak tefek tombul adam, insanı bir hayli korkutabilecek bir yaratık." "Ancak o'na da mektup gönderildiğini unutma Joanna!" Kız kardeşim başını salladı: "Bundan kesinlikle emin miyiz ki? Adam bize bu konuda rol yapmış olamaz mı? Aslında o, ufak tefek kurnaz bir aktörü andırmıyor mu?" "Yeter artık Joanna!" diye bağırdım... "Biz buraya bitkisel bir hayat sürmeye ve kasabanın ancak şirin dedikoduları ile ilgilenip vakit geçirmeye gelmiştik. Ne de küçücük, şipşirin dedikodular..

İftira, yalan, iğrenç dil ve cinayet, hem de çifte cinayet." Ana yol, son cinayet olayından dolayı küme küme insanlarla dolmuş ve önüne gelen zavallı Agnes'in kötü sonundan söz ediyordu. Bu arada herkesin tepkisini öğrene bilmek arzusunu duydum.

İlk önce Owen Griffith ile karşılaştım. Yorgun bir hali vardı. Sanki hastaydı. Bu nedenle şüphelenmedim dersem yalan söylemiş olurum.

Cinayetler, bir doktorun her gün rastladıkları normal olay olmakla beraber ölüm karşısında insanların duydukları ıstıraplara alışkın olması gerekirdi.

"Sizi hiçbir şekilde anlayamıyorum" dedim.

"Yaaa." Dalgın bir görünüşü vardı. "Son günlerde bazı hastalarımın durumu beni bir hayli endişe içinde bıraktı." "Bunlar arasında etrafta rahatlıkla elini kolunu sallayarak dolaşan bizim deli de var mı?" "Ne sandınız?" Gözlerini benden ayırıp karşı tarafa döndürdüğünü sezdim. Gözü ayrıca seğiriyordu.

"Yazanın kim olduğunu biliyor musunuz?" "Hayır. Yoo. Nerede o günler!" Owen lafı değiştirip Joanna'nın nasıl olduğunu sordu ve tereddüt edercesine.. "Bazı resimler görmeyi arzu etmişti de.." diye kekeledi.

"İsterseniz resimleri kardeşime götürürüm." dedim.

"Yoo. Yo.. O kadar önemli değil. Nasıl olsa yolum o tarafa da düşecek." Owen Griffith'in kız kardeşime sırılsıklam aşık olmuş olmasından endişelenmeye başlamıştım. Kendi kendime söyleniyordum: "Hay Allah! Allah sana layık olduğunu versin, Joanna. Griffith gibi bir genç senin gibilerin tuzağına inşallah düşmez. O gerçekten çok iyi bir insan." Ablasının yaklaştığını gören Owen

Griffith ayrılmak için müsaade istedi. El sıkışarak ayrıldık. Ancak ilk kez Aimee Griffith ile konuşma ihtiyacını duymuştum.

Aimee her zaman olduğu gibi söze baştan değil, ortadan başladı: "Çok korkunç bir şey bu!" dedi. "Siz de erkenden oraya gitmişsiniz." Kadına Megan'ın telefonu üzerine oraya koştuğumu söylemeye hiç de niyetim yoktu.

"Dün gece biraz endişelenmiştim. Agnes bizim Partridge'e çaya gelecekti fakat görünmedi." dedim.

"Siz de korkunç bir olayın meydana gelmesinden korktunuz, değil mi? Ne kadar da zeki bir insansınız, Bay Burton?" Gülerek: "Evet dedim, "ben insan kılığına bürünmüş bir tazıyım, derhal koku alırım!" "Ben ölen kızın şekli şemailini dahi bilmiyorum.

Oysa bana en azından yirmi kez kapıyı açmış olması gerek.

Silik bir kız. Bana kalırsa ona sevgilisi kıymıştı. Herhalde kavga etmişlerdir.

Burada yaşayanların çoğu birbirlerinin akrabası. Kanları bozulmuş sayılabilir." Aimee bir ara durakladı ve devam etti: "Duyduğuma göre cesedi Megan bulmuş. Zavallı kız için herhalde bu, büyük bir şok olmuştur?" "Normal değil mi?" diye sordum. "Kız için bu durum hiç de iyi bir şey değil. Her zaman söylediğim gibi, bana göre Megan pek dengeli, bir kız sayılmaz. Bu tür olaylar onun bu akıl dengesini daha da kaybetmesine yol açabilir." O anda kararımı verdim ve öğrenmek istediğim sorunun cevabını almak istedim: "Söyleyin bana Bayan Griffith, Megan'ın eve dönmesi için onu ikna eden siz mi idimiz?" "Şeey. İkna ettiğimi iddia edemem ama.." Göz göze geldiğimiz zaman, Aime'nin kendini savunma ihtiyacını duyduğunu fark etmiştim. "O kızın kişisel sorumluluklarından kaçınması doğru bir hareket olmaz. O çok genç, etraftakilerin ne derece dedikoducu olduğunu da bilemez. Ona bu tür bir imada bulunmanın görevim olduğunu düşündüm de.." "Dedikodu mu?.." O derece öfkeye kapılmıştım ki, sözlerimi bitiremedim.

Kadın ise kendine has kendini beğenmişliği ve güven ile devam ediyordu: "Etrafta dolaşan tüm dedikodulardan sizin haberiniz olmadığından eminim. Aman her şey benim kulağıma gelir! Ben herkesin ne söylediğini, hatta ne düşündüğünü pek iyi bilirim. Tabiatıyla ben bu dedikodulara kesinlikle

inanmam ama, insanları siz pek iyi tanırsınız. Oysa kızın hayatını kazanması gerekiyor. Bu dedikodular, onun için hiç de yararlı olamaz." Şaşırmıştım. "Hayatını kazanması mı gerekiyor?" diye sordum.

Aimee, "Elbette, onun için zor bir hayat bu," diye konuşmasını sürdürdü. "Ama kız bana kalırsa en doğru yolu seçti. Yani hemen çıkıp kasabayı terk edemezdi. Çocukları ise ortada bırakamazdı. Aslında onlara bakacak kimseler yok. Son derece mükemmel şekilde davrandı. Fevkalade.

Bunu herkese tekrarlıyorum. Ama ne var ki bu kasabada sinsi sinsi akıtılan bir zehir var ve insanların konuşmalarını durdurabilmeniz olanaksız." "Siz kimden söz ediyorsunuz Allah aşkına?" diye sordum.

Aimee Griffith sabırsız bir tavırla: "Kimden olacak?" dedi. "Tabii Elsie Holland'dan. Bana kalırsa çok dürüst bir kız o.

Sadece görevini yapmaya çalışıyordu." "Peki herkes ne gibi dedikodu yapıyor?" "Herkes Elsie Holland'ın, ölen Bayan Symmington'un yerini alma çabasında olduğunu ileri sürüyor. 'Dul adamı teselli edip, kendisi olmadığı takdirde hiç bir şeyin normal bir yol takip edemeyeceğini ona telkin ediyor' diyorlar." Bir hayli sarsılmıştım. "Allahım. Bayan Symmington öleli henüz aradan ancak bir hafta zaman geçti." Aimee Griffith omuzlarını silkerek: "Tabii bu çok gülünç bir şey ama, insanları tanırsınız..." dedi. "Kız genç ve güzel, bu da dedikoduların çıkması için yeter de artar bile.. Üstelik dadılığın bir istikbali de yok. Kızcağızın evlenip ev bark sahibi olmak istemesi de ayıplanacak bir şey olmasa gerek..

Herhalde kız kozlarını yerinde kullanıyor olmalı! Tabii Mona Symmington'un ölümünden bu yana şok geçiren Bay Symmington'un bütün bunlardan haberi dahi yok. Ama erkekleri bilirsiniz. Kız hep yanında, kendisini rahat ettirmeye çalışıyor. Çocukları da çok sevdiğini ileri sürüyor.

Tabii bu nedenle Richard'ın güvencesi ona karşı daha da fazla artıyor." Sesimin tonunu yavaşlatarak: "Demek siz" dedim, "Elsie Holland'ın içten pazarlıklı, açgözlü ve bu tür hareketlere heves edecek bir fahişe olduğu karaşındasınız?" Aimee Griffith'in yüzü kıpkırmızı kesildi ve: "Ne münasebet, ben kıza acıyorum!... Herkes hakkında ağza gelmedik laflar söylüyor. Ben de bu nedenle Megan'ın evine dönmesinin yerinde bir hareket olacağını kendisine

ima ettim. Bu suretle Richard Symmington ile Elsie Holland evde yalnız kalmamış olurlar. Bu şekil daha iyi değil mi?..." Durumu daha iyi anlamaya başlamıştım.

Aimee Griffith o şuh kahkahalarından birini daha atıp: "Yaaa işte böyle Bay Burton." dedi. "Çok sarsıldınız. Bizim kasabanın dedikoducuları sizi bir hayli şaşırttı. Ancak şunu unutmayınız ki, onlar her zaman bu şekilde düşünürler." Gülerek beni başı ile selamlayıp yanımdan uzaklaştı.

Kilisenin önünde Bay Pye ile karşılaştım. Yüzü heyecandan kıpkırmızı kesilmiş olan Emily Barton ile konuşuyordu. Pye beni büyük bir içtenlikle selamladı.

"Ah, günaydın Bay Burton, günaydın... Güzel kardeşiniz bugün nasıllar?" Joanna'nın çok iyi olduğunu söyledim.

"Ama galiba kasaba forumuna katılmak istemedi.

Haber bizi çok heyecanlandırdı. Pazar gazetelerinde çıkan heyecanlı cinayet haberlerinin bir benzeri. Bana kalırsa o kadar ilginç bir cinayet sayılmaz. Ufak bir hizmetçi kızı vahşice öldürmüşler. Hiç de önemli bir şey değil. Ama gene de her cinayet gibi bu da heyecan yaratıyor." Emily Barton'un sesi titriyordu. "Korkunç bir olay bu.. Cidden korkunç!.." Tombul elli, ufak tefek Pye, Emily Barton'a dönerek: "Ama bu korkunç olay size zevk veriyor, değil mi hanımefendi?" diyordu. "Bunu itiraf ediniz. Olayı muhakkak ki beğenmiyor ve lanetliyorsunuz ama, gene de bundan heyecan duymaktasınız!.." Emily Barton: "Pekiyi bir kızcağızdı Agnes. O'nu Partridge yetiştirdi." demekle yetindi.

Söze atıldım: "Dün akşam üzeri Agnes, Partridge'e çaya gelecekti." dedi Pye'a döndüm. "Herhalde Aimee Griffith bunu size haber vermiştir?" dedim.

Umursamaz bir şekilde konuşmuştum.

Görünüşe göre Pye hiç şüphelenmemiş-ti. "Evet" dedi, "bundan bana bahsetti. Yanılmıyorsam, hizmetçilerin beylere ait ev telefonlarından faydalanmalarının yeni bir adet olduğundan da söz etti." Emily Barton, hayretle: "Partridge'in bu davranışına şaştım doğrusu" dedi, "Agnes'in o hareketine de hayret ettim!" Pye, alay edercesine: "Maalesef Lymstock artık bozuluyor" dedi.

"İmzasız mektuplar, çifte cinayetler, suç eğilimleri..." Emily Barton, endişe dolu bir ifade ile: "Yani, intihar olayı ile cinayeti birbirlerine mi bağlıyorlar?" diye sordu.

Antika meraklısı ufak tefek adam bu görüşü derhal benimsedi ve; "Çok ilginç bir nazariye" dedi. "Kızın bildiği bir şey vardı. Bu nedenle öldürüldü. Evet çok verimli bir alan. Böyle düşünmekle çok zeki bir kadın olduğunuz meydana çıkıyor." "Artık daha fazla dayanamayacağım!.." diyen ev sahibem ani olarak dönüp uzaklaştı...

Pye, yaşlı kadının arkasından bakıyor, pespembe yüzünde alaycı bir ifade beliriyordu. Sonra da, bana dönerek hafifçe başını salladı ve; "Şipşirin bir ihtiyarcık, değil mi?" dedi. "Sanki gerçek bir antika!" "Mesele hakkındaki fikriniz nedir?" diye sordum.

"Hangi mesele?..." "Hangi mesele olacak, imzasız mektuplar, cinayet v.s..." Sesini kısarak cevap verdi: "O kimse...muhakkak deli, kaçık, ama bunu katiyen öğrenemezsiniz." "Kim o?" Göz göze geldik. Adam gülümsedi. "Hayır, Burton" dedi, "olmaz.

Çünkü bu bir iftira olabilir. Bu kadar suça bir de iftira eklemeyelim." Sonra adeta sıçrar adımlarla ana yoldan aşağıya doğru yürümeye başladı.

Şaşkın şaşkın adamın arkasından bakarken, birden kilisenin kapısı açıldı ve rahip Calep Dane Calthrop dışarı çıktı.

Bana baktı ve dalgın dalgın gülümseyerek; "Merhaba Bay...şey...Bay..." Kendisine yardımcı oldum: "Burton." "Affedersiniz, tabii, tabii..sakın sizi hatırlamadığımı sanmayınız! Sadece bir an için dalgınlığa gelip adınızı unuttum. Güzel bir gün değil mi?" Kısaca, "Evet, çok güzel bir gün." demekle yetindim.

Ufak gözlerini kısarak bana baktı.. "Fakat bir şey var...bir konu... Ah, Symmington'larda çalışan o zavallı bahtsız çocuk... Ben bir türlü burada, aramızda, bir katilin bulunabileceğini düşünemiyorum! Evet Bay Burton, şey.." "Evet, inanılacak bir şey değil bu!" diye cevap verdim.

Kulağıma eğilerek sordu: "Bana bazı kimselere imzasız mektuplar yollandığını

söylediler. Siz bu tür bir dedikodu duydunuz mu?" "Evet, duydum." diye cevap verdim. "Korkakça, çok adi bir şey bu." diyerek Latince bazı kelimeler sarf etti. "Acaba Horace'ın bu sözleri bu olaya uygulanabilir mi?..." "Tam anlamı ile!" dedim.

Konuşabileceğim başka kimse yoktu... Eve döndüm.

Yemek saatinden birkaç dakika önce "Ufak Katır Tırnağı" 'na varabildim. Joanna pencerenin önünde, dışarıyı seyrediyor, ama sanki gözleri görmüyordu.

"Ben dışarda iken ne yaptın?" diye sordum.

"Bilmem.. Galiba hiç bir şey yapmadım!" Verandaya çıktım. Fer forje bahçe masasında iki seri kadehi duruyordu. Sandalyelerden birinin üzerinde ise, beni şaşırtan bir şey bırakılmıştı.

"Allahım, bu da ne?" diye sordum.

Joanna: "Ha, o mu?" dedi. "Hasta bir dalağın veya buna benzer başka bir insan uzvunun fotoğrafı. Dr. Griffith beni ilgilendirebileceğini sanmış da.." "Pek korkunç bir şey, bu." dedim.

"Gerçekten." "Griffith nasıldı?" diye sordum.

"Yorgundu ve pek mutsuz bir görünüşü vardı.

Galiba kafasına takılan bir şey var.." "Bir türlü tedavi edemediği şu dalak olmasın kafasına takılan şey?" "Saçma saçma konuşma Jerry! Ben onu mu kastettim sanki?" "Bana bak kızım, tahminime göre ki nadiren aldanırım adam sana abayı fena yakmış ve lütfen yakasını bırak!" dedim.

"Lütfen sus Jerry" dedi, "gerçekten ben bir şey yapmış değilim." "Kadınlar hep böyle konuşurlar!..." Joanna öfkeli bir tavırla verandadan içeri girdi.

Dalak resmi güneşten kıvrılmaya başlamıştı.

Ucundan tutup salona girdim. Resmi pek beğenmemiştim ama, bunun Dr.

Owen Griffith'in çok sevdiği hazinelerinden biri olduğunu anlamıştım.

Fotoğrafı kaim bir kitabın sahifeleri arasına sıkıştırıp buruşmamasını sağlamak istedim. Kütüphanenin raflarının birinden kalın ciltli bir kitap çıkardım. Bu bir vaaz kitabıydı.

Birden sahifeler, parmaklarımın arasında açıldı. Sebebini derhal anladım.

Kitabın ortasından bir" hayli sahife kesilmişti.

Donarak yerimde kaldım. Kitabı izlemeye başladım. Baş sahifeye göz attığım zaman, 1840 yılında basıldığını gördüm.

İmzasız mektuplardaki kelimeler bu kitaptan kesilen harflerle hazırlanmıştı.

Öğle yemeğinden sonra vakit kaybetmeden kitabı merkeze götürdüm.

Herkes fazlası ile sevindi. Rastlantı sonucu bulduğum bu nesne yüzünden herkes beni övmeye koyuldu.

Kısa bir süre sonra Dr. Owen Griffith de merkeze geldi.

"Günaydın Nash," diye söze başladı. "Bu sabah beni aradığını söylediler. Önemli bir şey mi var?" "Resmi cinayet soruşturması cuma günü yapılacak.

O gün size uygun mu acaba?" "Tabii, tabii, otopsiyi bu gece Moresby ile birlikte yapacağız." "Bir nokta daha var Dr. Griffith. Bayan Symmington kaşe türü bir ilaç alıyormuş ve bu ilacı da ona siz sağlık vermişsiniz." Dr. Griffith: "Eh?" diye mırıldandı. "Acaba o kaşelerden bir insan fazla miktarda alsa ölebilir mi?" Griffith: "Ne münasebet" dedi, "otuzunu birden yutsa, belki bir şey olabilirdi." "Fakat, bir gün kadıncağıza dozu fazla aşmamasını söylemişsiniz.

Elise Holland öyle dedi." "Doğru, Bayan Symmington her şeyde mübalağaya, ifrata kaçacak mizaçta bir kadındı. Bir ilacın iki mislini alarak iki misli süratle iyileşebileceğini düşünecek tipte idi. Üstelik ben, bir hastanın aspirini dahi gereğinden fazla almasını arzulamam. Bu olayda ise Bayan Symmington'un ölüm nedeni kesinlikle belirlenmiş bulunuyor.

Siyanür içerek öldü." "Bunu biliyorum. Fakat benim aslında ne kastettiğimi anlamadınız korkarım! Ancak kanımca bir insan canına kıymak istediği zaman

siyanür yerine, bol miktarda uyku ilacı tercih eder." "Ah, tabii. Fakat siyanür daha trajik bir etki yaratır. Sonuç ise kesindir. Uyku ilacı ise, durum vaktinde fark edildiği takdirde, hastanın midesi temizlenip hayata dönme olanağı vardır." "Anlıyorum, doktor, çok çok teşekkür ederim." Doktorun ardından ben de merkezden çıkıp tepeye doğru yöneldim.

Joanna evde yoktu. Telefon defterine ise kargacık burgacık bir şeyler karalamıştı. Bana ve Partridge'e haber vermeden çıkıp gitmişti sanki...

"Canım çok sıkılıyor. Galiba artık bu kasabaya fazla tahammül edemeyeceğim. Dr. Griffith telefon ederse kendisine salı günü gidemeyeceğimi söyleyiniz. Çarşamba veya perşembe uygun olabilir." Kaşlarımı kaldırıp, salondaki rahat koltuklardan birine yerleştim.

Kasabada meydana gelen korkunç olayları düşünüyordum. Dr. Griffith, ülkenin kuzeyinde otururken orada da imzasız mektupların gönderildiğini söylemişti bana. Aimee Griffith'in bir işi olabilir miydi bu? Hayır, bu olamazdı. Çünkü mektubu gönderen yakalanmıştı... Okul öğrencisi bir kızdı bunu yapan.

O anda oda bana çok soğuk geldi. Pencereden içeri rüzgar giriyordu herhalde... Koltuğumda kımıldadım. Acaba ani olarak neden bu derece büyük bir üzüntüye kapılmıştım? Joanna’nın holdeki deftere karaladığı yazılar..

O notu neden düşünüyordum acaba? Griffith ile Joanna..

Doktor, kardeşime aşık olmak üzere.. Yo, o not beni bu nedenle üzmedi..

Muhakkak başka bir şey olacaktı' Olduğum yerde uyuyup kalmak üzereydim. Kendi kendime tekrarlıyordum. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Tabii duman çıkmaz..

Tamam bütün olaylar birbirine bağlı...

Dalmışım ki rüya görmeye başlamışım. Megan'la yolda yürüyordum.

Yanımızdan o anda Elsie Holland geçti. Üzerinde gelinlik elbisesi vardı.

Etrafta bulunanlar, "Sonunda zaten Dr. Griffith ile evlenecekti" diye söyleniyordu. "Yıllardır nişanlı olduklarını etraftan saklıyorlardı." Hep

birlikte kiliseye girdik. Rahip Calep Dane Calthrop heyecanla ayağa fırlayıp bağırmaya başladı: "Buna engel olmak lazım, anlıyor musunuz? Engel olmak lazım!" O anda kendime geldim. Salonun camekanlı kapılarından içeri girmiş bulunan rahibin karısı karşımda duruyordu.

Sinirli bir tavırla. "Buna engel olmak lazım!" diyordu.

İrkilerek birden ayağa firladım ve; "Affedersiniz, dalmışım" dedim, "ne diyordunuz?" Rahibin karısı Dane Calthrop hiddetle yumruğunu öbür elinin avucuna vurdu ve: "Buna artık engel olmak lazım.

O mektuplar! Cinayet! Agnes gibi masum çocukların hunharca öldürülmesine göz yumamayız!.." "Haklısınız, çok haklısınız.." diye kekeledim.

"Ama bunu nasıl başaracağız?" "Ben derhal bir eksper çağıracağım." dedi.

Esefle başımı sallayıp; "Buna olanak yok." dedim. "Scotland Yard işe, ancak bölge polis müdürünün resmi bir talebi karşısında el atar. Üstelik Scotland Yard, zaten Müfettiş Graves'i buraya göndermedi mi Ki?" "Ben o tip eksperlerden söz etmedim.. Bana imzasız mektuplar veya cinayet konularında tecrübe sahibi kimseler lazım değil.

Ben, insanları tanıyan eksperler istiyorum. Anladınız mı? Bize lazım olan eksper, kötülükler konusunda bilgisi olan bir eksper." Garip bir görüştü ama, ilginç bir yönü de yok değildi.

Ben daha cevap vermeden, o, başını bana güvenle sallayıp: "Ben bu işi derhal halledeceğim." dedi ve camlı kapıdan verandaya çıkıp gitti.

Onuncu Bölüm

O günden sonra çok garip bir hafta geçirdim.

Sanki her an rüyada yaşıyordum. Hiç bir şey bana gerçekmiş gibi görünmüyordu.

Agnes Wodell ile ilgili resmi soruşturmanın yapıldığı cuma günü beklenileceği gibi, Lymstock'lu bütün meraklılar salonu doldurdular.

Herkes korku ve endişe ile yeni bir olay bekliyordu, ancak korkulan başa gelmedi.

Müfettiş Nash, ara sıra ortalıklarda görünüyor, fakat ne yaptığı, kime tuzak kurduğu belli olmuyordu.

Emily Barton çaya, Megan ise öğle yemeğine geldiler. Owen Griffith'in hastaları ile uğraşmaktan başını kaşıyacak vakti olmuyordu. Bay Pye ile seri kadehlerini tokuşturduk ve rahibin evine çay içmeğe gittik.

Rahibin karısının daha önceki saldırgan' ve kızgın davranışlarını tekrarlamadığını görünce biraz olsun rahatladım. Geçen olayı unutmuş olsa gerek. Lahanalarına dadanan muzır böcekleri yok etmek, şimdi onun için en önemli konu olarak gözüküyordu.

Rahibin evinde gerçek huzur dolu mutlu saatler geçirdik. Rahip ve eşinin bir başka konukları daha vardı. Nazik, oldukça yaşlı bir hanımdı bu.

Bir şeyler örüp duruyordu Çay ve kekler nefisti.

Rahibin kültür taşan konuşmaları zevkle dinlenecek türdendi.

Fakat cinayet konusunu da bir nebze dahi olsun ele almamış olduğumuzu aklınıza getirmeyiniz. Bayan Calthrop'un misafiri Bayan Marple'u beklendiği gibi bu olay çok heyecanlandırmıştı.

Yaşlı kadın, bizlerden özür dilercesine ;.

"Taşra kasabalarında insan konuşacağı pek çok konu bulamıyor." dedi.

"Öldürülen hizmetçi kız Agnes'in kendi hizmetçisi Edith'e benzediğini, fakat çalışkan olmasına rağmen olayları çabuk kavrayamadığını ileri sürüyordu.

Bayan Marple'ın bir akrabası da imza sız mektuplar yüzünden bir hayli çekmişti Bu nedenle ihtiyarcık bu imzasız mektuplar konusunu, oldukça ilgi çekici bir olay olarak kabul ediyordu.

Bayan Marple, rahibin eşinden olaylar hakkında kasaba halkının fikrini sorduğu zaman Joanna söze atıldı: "Herhalde Bayan Cleat'den şüphe duyuyorlar!" diye mırıldandı.

Dane Calthrop başını sallayarak: "Hayır, hayır.

Artık o kadın üzerinde durmuyorlar." diye cevap verdi.

Marple, Bayan Cleat'i tanımıyordu ve kim olduğunu sordu.

Joanna'nın kadını kasabanın büyücüsü olarak takdim edip rahibin karısının bunu doğrulamasını istediği zaman Bayan Dane Calthrop: "Bayan Cleat çok gülünecek bir kadın." dedi.

"Gösterişten çok hoşlanır. Her ayın on dördünde gidip kırlardaki çiçekleri toplar.

Tabii bütün kasaba sakinlerinin bu yaptığını fark etmesi için elinden geleni esirgemiyor." Bayan Marple: "Tabii onun gibi gülünç kızlar da gidip ondan fikir alıyorlar, değil mi?" diye sordu.

Bayan Dane Calthrop, kasaba halkının artık Cleat'den şüphelenmeyişlerinin nedenini şu şekilde açıkladı: "Agnes şiş sokularak öldürülmüş. Kasabalılar, 'Bayan Cleat isteseydi, şiş yerine büyü yaparak kızı öldürürdü' diyerek şüpheleri onun üzerinden kaldırdılar. Onlara göre kız büyü sonucu sararıp solar ve ölürdü." Konuşurken, rahibin karısının son ziyaretinden söz açıldı. Koltukta rüya gördüğümü söylediğim zaman bana, rüyayı anlatmamı rica etti.

Joanna'nın telefon not defte ine yazdığı cümlelerden başlayıp rüyayı anlatmaya başladım.

Bayan Marple sözümü kesip, not defterinde ne yazıldığını sordu.

"Maalesef çok aptalca konuştum galiba. O not rüyaya ait olmayıp Joanna'nın yazdığı gerçek bir nottu." dedim.

İhtiyarcık öne doğru eğilip sordu: "Eğer o not defterinde neler yazıldığını sorarsam, bana kızar mısınız?" Bütün bu konuşmalardan Joanna, çok eğlenmişe benziyordu.

"Vallahi ben pek hatırlayamıyorum, belki Jerry hatırlar." dedi.

Ben not defterinde yazılı cümleleri tekrarladım.

Tabii ne kadarını hatırlayabildiysem. Yaşlı kadın beni pür dikkat dinliyordu. Çok romantik bir kadın olsa gerek. Herhalde habere bu açıdan bakıyordu. Nitekim başını sallayarak gülümsedi ve "Anlıyorum, iyi anlıyorum. Böyle bir şeyi zaten tahmin etmiştim." dedi.

Bayan Calthrop sert bir tonla konuştu: "Ne gibi bir şeyi kastettin Jane?" İhtiyar kadın mırıldanarak cevap verdi: "Alelade bir şey." Bir an beni süzdü ve: "Bay Burton, çok zeki bir genç olduğunuz bir gerçek. Ama kendinize güvenceniz yok.

Oysa kendinize güvenmeniz şart." dedi.

Joanna bir kahkaha atarak: "Aman lütfen ona bu tür cesaret vermeyin. Zaten kendisini gereğinden fazla beğeniyor." "Sus, kızım." dedim. "Bayan Marple beni çok iyi anlıyor!" Kadıncağız bir taraftan örgüsüne devam ediyor, diğer taraftan konuşuyordu.

"Biliyor musunuz?" dedi. "Başarılı bir cinayet işlemek, marifetli bir oyuna benzer." "El çabukluğu ile yapılan marifetlerin insanın gözünü aldattığını mı söylemek istediniz?" "Yoo, yalnız şunu demek istedim. Herkesi, her yerde, ilgi çekeceği sanılmayan bir şeyi izlemeye zorlamak gerekir.

Buna da galiba yanılmıyorsam 'şaşırtmaca' adı verilir." "Herkes galiba aradığımız deli'yi başka yerlerde arıyor!" diye söze katıldım.

Bayan Marple: "Ben herkesin yerinde olsam," dedi, "ben daha ziyade bir deli değil, aklı gereğinden fazla yerinde birinin peşine takılırdım." "Doğru." dedim. "Nash da aynı fikirde, üstelik arananın 'saygıdeğer' kişiliğinden de söz etti." Bayan Marple başını sallayarak beni tasvip etti ve; "Evet, bu son derece önemli bir yön." dedi.

"Nash imzasız mektupların gönderilmesine devam edileceğine inanıyor." "Madem ki polisin görüşü bu, bunda şüphe edilecek bir taraf yok." diyen Marple, Joanna'ya döndü: "Size de mektup geldi mi yavrum?" Joanna kıkır kıkır gülerek: "Ah, tabii.. Pek korkunç ve iğrenç sözlerle dolu bir mektup." diye cevap verdi.

Bayan Marple: "Maalesef imzasız mektup yazarları genellikle genç ve güzel kızları hedef alırlar." Söze karıştım: "İşte zaten bu nedenle, Elsie Holland'a mektup gönderilmemiş olması da merak uyandırıyor ya!" Bayan Marple bir an düşünüp konuştu: "Ah, şu..

Symmington'ların dadısı, rüyada gördüğünüz sarışın güzel kız mı?" "Evet." Joanna: "Ona da gelmiştir ama kız açıklamak istemiyor herhalde!" diye görüşünü belirtti.

"Yoo, hayır." dedim. "Ben Elsie'ye inanıyorum.

Nash da aynı görüşte." Bayan Marple, hayretini gizleyemeyerek: "Yaa!" dedi. "İşte bu son derece ilginç bir şey. Hatta bu ana kadar duymuş olduklarımın en ilginç olanı!" Aradan iki gün geçmişti. O gece Exhampton'dan dönüyordum. Hava kararmıştı. Akşam yemeğini orada yemiştim.

Arabamın farlarında bir bozukluk hissettim. Birkaç kere yakıp söndürdüm.

Daha sonra otomobili durdurup, farları onardım.

Yol bir hayli tenha idi. Aslında Lymstock'ta hava karardıktan sonra sokağa pek çıkan olmazdı. Lymstock'un ilk evleri görünmeye başlamıştı.

Kadın enstitüsünün sivri çatılı, çirkin binası da bunların arasındaydı.

Bilmiyorum, bahçe kapısından içeri süzülür gibi giren o gölgeyi gerçekten

görmüş muydum? Yoksa sadece şuuraltı bir düşünce miydi? Fakat gene de Enstitü konusu fikri bir hayli çelmeye başladı.

Bahçe kapısı aralıktı. İçeri girdim. Dar ve kısa bir yol ön kapıya uzanıyordu.

Durakladım. Be nim burada ne işim vardı ki sanki? Bunun nedenini ben de bilmiyordum. O anda bir hışırtı duydum. Bir kadın etekliğinin çıkardığı hışırtıyı andırıyordu bu ses. Köşeyi dönüp sesin geldiği tarafa ilerledim. Görünürde kimsecikler yoktu. Yürüdüm. Bir köşe daha döndüğüm zaman kendimi binanın arka cephesinde buldum. İki adım ötede bir açık pencere fark ettim. Usulca yanaşıp dinlemeye başladım. Bir şey duymamama rağmen, içimden gelen bir ses, binada birinin olduğunu söylüyordu.

Sırtımdaki ağrılar tam anlamı ile henüz geçmiş değildi. Fakat buna rağmen pencereden içeri atlayabildim. Cebimdeki el fenerini yaktım. Aynı anda bir ses bana sert bir tonla: Söndür onu!" diye fısıldadı. Derhal emre uydum. Çünkü o an içinde Baş Müfettiş Nash'ı tanımıştım. Adam beni kolumdan tutup koridora çıkardı. Burada pencere olmadığından kimsenin bizi görebilmesine olanak yoktu. Işığı yakan Nash'ın yüzünde öfkeden ziyade üzüntü hissi fark ettim.

"Tam da işe karışacak zamanı seçtiniz. Bay Burton!" dedi.

"Affedersiniz. Sanki birinin peşindeymişim gibi geldi bana!" "Bunda şüphe yok. Sizden önce birisi arka tarafa geldi. Pencerenin önünde durdu ve süratle uzaklaştı. Herhalde sizi duymuş olacak." Tekrar özür diledim ve ;"Ne oluyor acaba?" diye merakla sordum.

Müfettiş: "Mektubu yazmış olan kişinin önüne geçilmez bir arzu duyacağını düşünü yorum Bay Burton.".dedi. "O, muhakkak bir kez daha mektup yazmak isteyecektir. Bunun tehlikeli olacağını muhakkak ki düşünmüş olacaktır. Ancak mektup yazmak onda vazgeçilmez bir alışkanlık oldu. Tıpkı içki ve eroin müptelaları gibi..." Başımı sallayarak Nash'ı dinliyordum. "Yazan da bu mektubu eski mektuplara benzetmek için tüm gayretini sarf edecek. Kitapların yırtık sahifeleri o'nda. Tabii oradaki kelime ve harflerden faydalanacak. Ne var ki zarfı yazmak ayrı bir sorun ortaya çıkardı.

Kadının zarflar için de aynı makineyi kullanması gerek. Makine ise burada.

Başka bir daktilo makinesi kullanıp, adresi elle yazma cesaretini de kendinde göremez herhalde!..." Hayretle sordum: "Yani, oyuna devam edecek diyorsunuz?" "Ona ne şüphe? Kendisine fazla güvendiğinden de eminim. Bu tür insanlar daima kendilerini beğenmiş olurlar. Bu nedenle karanlık bastıktan sonra, kadının Enstitüye geleceğini düşündüm." "Kadının kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" "Henüz, hayır." "Ama herhalde şüphelendiğiniz birisi var?" "Evet. Ancak karşımızdaki çok kurnaz. Bilmediği oyun yok." Bir kez daha özür dilediğim zaman Nash: "Eh, ne yapalım!" diye cevap verdi.. "Bugünlük şansımız bu kadarmış.

İnşallah bir daha sefere şansımız daha yaver gider." Dışarıya çıktığım zaman arabamın yanında biri beni bekliyordu.

Bekleyen gölgenin Megan olduğunu fark edince, bir hayli şaşırdım.

"Merhaba!" dedi. "Bunun sizin arabanız olduğunu tahmin etmiştim.

Ne yapıyorsunuz burada?" "Benim ne yaptığım değil, asıl senin burada ne işin olduğu önemli!" Ben geceleri yürüyüşe çıkarım. Bu gece de aynını yaptım. Geceleri hiç olmazsa, kimse, insanı yolda durdurup yersiz sorular sormuyor. Yıldızlar ne güzel parıldıyor! Etraftaki doğa kokusu insanın içine siniyor. Normal şeyler dahi bir esrar havasına bürünüyor!..." "Söylediklerinin hepsi gerçek. Ancak bu saatte sokaklarda ancak kedilerle büyücüler dolaşır. Evde seni merak eden olmaz mı?" "Hayır. Onlar hiçbir zaman benim ne yaptığım veya nerede olduğumla ilgilenmezler." "Söyle bakalım, nasılsın?" "Gördüğünüz gibi çok iyiyim." "Peki, Elsie Holland seninle meşgul oluyor mu?" "Elsie gerçekten çok iyi bir kız, ama aptallığından sorumlu olan kendisi değil ki!" "Elsie adına hiç de hoş bir görüş değil ama, galiba doğru bir teşhis! Atla arabaya, seni evine götüreyim." Megan'ı aramadıkları aslında pek doğru sayılmazdı. Çünkü eve yaklaştığımız sırada Symmington kapı önünde duruyordu.

"Merhaba" dedi. "Megan yanınızda mı?" "Evet" diye cevap verdim.

"Onu eve getirdim." Megan'a sitem dolu bir ifade ile bakıp "Bu şekilde bize haber vermeden çıkıp gitmen, hiç de doğru bir şey değil, Megan. Bayan Holland senin yüzünden bir hayli endişelendi." Megan anlaşılmayan sözler mırıldanarak içeri girerken, Symmington derin derin içini çekti ve "Yetişkin bir

kız, büyük bir sorumluluk. Bilhassa kendisiyle ilgilenecek annesinden yoksun bir genç kız olursa.. Sanırım Megan için artık okula gitme yaşı da geçti.." deyip, şüpheli bir ifade ile bana bakıp: "Herhalde onu otomobille gezdirdiniz, değil mi?" diye sordu.

Öyle düşünmesinin daha yerinde olacağını düşündüm.

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah aklımı kaçırmıştım galiba. Şimdi o günleri düşünüyorum da, gerçekten kaçırmış olmam gerektiği kanısına varıyorum.

Her aybaşında olduğu gibi, muayene için doktorum Marcus Kent'e gitmem gerekmişti.. Londra'ya trenle gitmeye karar vermiştim. Her ne hikmetse Lymstock tren istasyonu kasabadan bir hayli uzaktaydı. Arabayla süratle yol alırken, yolda Megan'a rastladım.

Her zamanki gibi ayaklarını süre süre yürüyordu. Frene bastım.

"Hey, merhaba. Ne yapıyorsun?" "Hiiç. Yürüyüşe çıktım." "Pek yürüyüşe çıkmış halin yok. Keyifsiz bir yengeç gibi sürünüyordun." "Belirli bir hedefim yok ki!" "O halde gel de beni trene geçir." Otomobilin kapısını açtım.

Arabaya atlayan Megan nereye gittiği mi sordu.

"Londra'ya, doktorumu görmeye.." diye cevap verdim.

"Sırtındaki ağrılar mı arttı?" "Çok şükür, öyle bir şey yok. Zaten hemen hemen iyileşmiş gibiyim.

Marcus bundan ziyadesiyle memnun kalacak." İstasyona varmıştık. Otomobilimi park edip biletimi aldım. Peron oldukça tenha idi. Tanıdık bir sima da göremedim.

Megan. "Bana biraz para ödünç verebilir misiniz? Otomatik makineye atıp çikolata alacağım." dedi.

Ona cebimden çıkardığım parayı verip gülerek sordum: "Çiklet veya boğaz pastili de arzulamadığından emin misin?" Megan kendisi ile dalga geçtiğimi fark dahi etmeden: "Ben en çok çikolatayı severim." diye cevap verdi.

Megan otomatiğe doğru ayaklarını sürerken, öfke ile onu izledim.

Ezik topuklu kunduralar, delikli çoraplar, eskimiş bir eteklik, çirkin bir kazak giymişti. Bütün bunların beni niçin öfkelendirdiğini anlayamıyordum.

Nitekim geri döndüğü zaman hiddetle ona bağırdım: "O iğrenç çorapları giymekten ne zaman vazgeçeceksin?" Kız, hayretle bacaklarına baktı ve, "Nesi varmış sanki o çorapların?" diye sordu.

Öfkeli öfkeli tüm giydiklerini tenkit ederken tren geldi ve içimi tamamen dökemedim. Birinci mevki kompartımanlardan birinde kendime yer bulduktan sonra, tren kalkıncaya kadar konuşmaya devam için pencereden uzandım.

Megan peronda durup bana başını kaldırarak sordu: "Bu kadar kızgınlığın nedeni var mı?" "Hayır, hiç de kızgın filan değilim." dedim.

Yalan söylemek zorunda kalmıştım... "Pasaklı halin, kendini bırakman beni adeta sinirlendiriyor." "Ne kadar canım istese de, gene hoşa gidebilecek bir kimse olamam.

Bu nedenle, boşu boşuna efor sarf etmem için bir sebep yok." "Hay Allahım!" dedim. "Seni güzel giyinmiş halde görmeyi ne kadar isterdim. Seni Londra'ya götürüp tepeden tırnağa giydirip kuşatmalı." Megan da; "Keşke bu olabilseydi." diye cevap verdi.

Tren hareket etmişti. Megan'ın o arzulu yüzüne baktım. İşte o anda çıldırmıştım. Kapıyı açıp kızı apar-topar içeri çektim.

Megan, basamağa çarptığı dizini oğuşturuyordu.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu.

"Sesini kes yumurcak!" dedim. "Benimle Londra'ya gelecek ve istediklerimi yerine getirdiğim zaman kendini tanıyamayacaksın. Seni böyle süfli süfli dolaşır görmekten bıktım. Bak göreceksin, ne hale geleceksin!" Megan, "Ah" diye fısıldadı.

Megan'ın bana peronda, arkada kalıp ve Joanna'nın deyimi ile bir fino köpeği gibi baktığını ve şimdi ise köpeğin hayret dolu bir sevinç içinde göründüğünü herhalde ona söyleyemezdim.

Londra'ya varır varmaz bir taksiye atlayıp Joanna'nın terzisi Mirotin'e götürdüm. Mağaza sahibi aslında 45 yaşlarında Mary Grey adında bir kadındı. Çok cana yakın bir kadın... Kendisini çok severdim. Mağazadan içeri girmeden, Megan'ın kulağına fısıldadım: "Unutma, sen benim yeğenimsin!" "Bu da nereden çıktı?" "İtiraz istemem kızım!" diye bağırdım.

Mağazaya girer girmez, Mary Grey'i bir köşeye çekip, kendisine yeğenimi getirdiğimi, Joanna'nın mazereti çıktığından gelemediğini ve kızın halini gösterip: "Onu tepeden tırnağa kadar giydir ve kuşat. Karar senin." dedim.

Çorabından iç çamaşırına, eteğinden kundurasına kadar her şeyinin yenilenmesini de ilave ettim. Aynı zamanda Joanna'nın saçlarını yapan kuaförün kim olduğunu sordum.

"Antoine. Endişelenme, o meseleyi de ben hallederim." dedi.

"Az bulunur bir kadınsın" diyerek yanaklarından öptüm. 220 "Unutma ki bu iş bana ayrı bir zevk verecek. Para hariç tabii. Bir kadın yaratmak gibi bir şey olacak bu." Megan'ı bir hayli süzdükten sonra: "Üstelik vücudu da bir hayli güzel!" demekten kendini alamadı.

"Gözlerin herhalde başka bir ışınla etrafı izliyor!" dedim. "Kız bana pek biçimsiz geliyor." Mary Gray kıs kıs gülerek: "Endişelenme," dedi.

"Herşeyi sen bana bırak." "Oldu Mary, saat altı sularında gelip kızı alırım." Saat tam altıda Mirotti mağazasından içeri girdim. Hayatımdan bir hayli memnundum. Bunun da nedeni Marcus Kent'in bana tahmin ettiğimden de daha süratli bir şekilde iyileşme yolunda olduğumu söylemiş olmasıydı.

Bir müşterisi ile uğraşan Mary Grey, parmağını dudaklarına götürüp "sesini çıkarma" dercesine bir işaret yapıp fısıldadı: "Çok uğraştım. Fakat büyük bir şok'a kendini hazırla!" Mağazanın bekleme salonuna girdiğim zaman, Megan aynanın önünde durmuş, kendini seyrediyordu. İnanın bana, kızı cidden tanıyamamıştım. Nefesim kesilir gibi oldu.

Upuzun, napnarin bir kız İpekli ince çoraplar ve şık ayakkabılar, ayak bilekleri, ayak ve bacak biçimini bütün nefaseti ile ortaya koymuştu. Saçları kesilmişti. Kestane rengindeki bukleli saçları pırıl pırıl ışıldıyordu. Yerinde

bir davranışla, en ufak bir makyaja dahi baş vurmamışlardı. Kızın zaten buna en ufak bir ihtiyacı da yoktu. O anda, şimdiye kadar küçük Megan'da fark etmediğim bir şeyi daha fark ettim. Çocuksu, saf bir gurur.

Bana büyük bir ciddiyetle baktıktan sonra, biraz da utangaç bir tavırla gülümseyerek sordu: "Pek fena oldum sayılmaz, değil mi?" "Ne diyorsun kızım?" dedim. "Gel yemeğe gidelim.

Karşılaştığımız her erkek dönüp sana bakmazsa, ben de Jerry değilim!." Megan'da şaheser bir güzellik belki yoktu, ama değişik, herkesin kendisine dönüp bakmasını gerektirecek bir özelliği vardı.

Lokantaya girdiğimizde, metrdotel yanımıza geldiği zaman, yanında olağanüstü bir kadın bulunduğunu sanan her erkeğin duyduğu budalaca gururu duymuştum.

Kokteyllerimizi ağır ağır yudumladıktan sonra, yemeğimizi yedik.

Dans da ettik. Meğer, Megan dansa bayılırmış! Onu kırmak istememiştim.

Ancak Megan'ın kötü bir dam olacağını sanmıştım, meğer ne kadar da yanılmışım!... Kız, kollarımın arasında bir tüy gibi hafif, müzik temposuna nefis bir şekilde ayak uydurabiliyordu.

Şaşırmıştım ve "Vay canına!" dedim. Bu kadar güzel dans edeceğini tahmin etmemiştim." Megan bu sözlerime şaşırmıştı: "Gittiğim okulda dans dersleri de olduğunu bilmiyor muydunuz?" "Ama, iyi dans etmek için ders yeterli midir?" Nefis bir gece geçiriyorduk. Masaya döndüğümüz zaman, Megan: "Artık eve dönme vakti gelmedi mi?" diye sorunca aklım başıma geldi sanki.

Kendi kendime "Eyvah! dedim. "Ben cidden aklımı kaçırmışım." Son tren kalkalı aradan yıllar geçmişti sanki.

Derhal kalkıp lokantadan çıktık. Bir araba tuttum. Fakat Lymstock'a geldiğimiz zaman, vakit bir hayli gecikmişti.

Vicdan azabı duyuyor gibiydim.

"Herhalde şu anda herkes seferber olmuş, her yerde seni arıyorlardır!" dedim. Megan benim aksime bir hayli sakindi.

"Yok canım," dedi. "Ben çoğunlukla sokağa çıkar ve öğle yemeğine dahi eve dönmem." "Doğru, kızım ama, bu kez ikindi çayı ve akşam yemeğine bile dönmedin." Megan'ın şansı bir hayli yaver gidiyordu. Etraf sessiz ve karanlıktı.

Kızın önerisi üzerine arka tarafa geçip Rose'un penceresine ufak bir taş attık.

Ahçı kadın pencereden bakıp, aşağı indi ve kapıyı açtı.

"Ah.. Ben sizi yatıyor sanmıştım. Yemekten sonra Bay Symmington ile Bayan Holland otomobille gezmeye çıktılar." Her zamanki gibi burnunu çeken Rose; "Ben çocuklara bakacağımı söylemiştim. Colin'i yatırmaya götürdüğüm zaman sizin de dönmüş olduğunuzu sanmıştım, nitekim Bay Symmington'a da böyle söyledim." dedi.

"Megan'ın artık gerçekten yatma zamanı geldi." diye Rose'un sözünü kestim.

"Çok teşekkür ederim" diyen Megan; "İyi geceler, hayatımın en güzel gününü geçirdim." diyerek gülümsedi.

Eve döndüğüm zaman, sanki sarhoş gibiydim.

Pencereden başını uzatan Joanna; "Demek gelebildin?" dedi.

Salona girdiğim zaman, Joanna kahvesini içerken ben de bardağıma viski doldurdum.

"Beni merak ettin mi?" "Yok canım. Londra'da kalıp eğlenmeye karar verdiğini anlamıştım." Gülümseyerek; "Bir bakıma eğlendim sayılır." dedikten sonra kahkaha ile gülmeye başladım.

Gülmemin nedenini soran Joanna'ya olup bitenleri birer birer anlattığım zaman, kardeşim bana hayretle bakıp konuştu: "Jerry! Sen gerçekten çıldırmışsın. Gerçek konuşuyorum, aklını kaçırmışsın!" "Evet, olabilir!" "Fakat, oğlum, Lymstock gibi bir yerde böyle şeyler yapılır mı? Hikaye yarın bütün kasaba halkının diline düşecek." "Olabilir, ama eninde sonunda Megan daha henüz bir çocuk sayılır." "Hadi oradan sen de.. Megan yirmi yaşında. Yirmi yaşında bir kızı Londra'ya götürüp giydirmek, eninde sonunda büyük bir

rezalete yol açar.

Hay Allah, hatta Megan ile evlenmek zorunda bile kalabilirsin." Joanna'nın yüz ifadesinde yarı ciddiyet okunuyordu.

O anda çok önemli bir şey hatırıma geldi: "Hay Allah, evlenmek zorunda kalırsam ne olur sanki?" dedim. "Üstelik bu benim çok da hoşuma giden bir şey olur." Joanna'nın yüzündeki ifade çok acayipti.

Fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlerken, alaylı bir ifade ile: "Evet!" dedi, "ben zaten bunu daha çok önceden hissetmedim dersem, yalan söylemiş olurum." Dışarı çıktı.

Elimde viski bardağı, olduğum yerde kalakalmıştım. Yeni fark ettiğim bu husus beni bir hayli sarsmıştı.

On İkinci Bölüm

Evlenme teklifinde bulunan bir erkeğin gösterebileceği tepkiler hakkında pek fikrim yoktur. Okuduğum aşk romanlarında, evlenme talibi erkeğin boğazının kuruduğu ve şaşırmış bir yaratık haline geldiği yazılıdır.

Ama, bende hiç bu tür bir tepki olmadı. Bu kararımdan çok memnun olmuş ve bir an önce meseleyi halletmek istiyordum.

Symmington'ların evine gittiğim zaman saat on bir idi. Kapıyı açan ahçı kadın Rose, manidar bir şekilde göz atıp beni ufak bekleme odasına götürdü. Kızı beklerken, "İnşallah bu olaydan ötürü kızın canını sıkmamışlardır," diye düşünüyordum.

Kapı açıldığı zaman merakla irkildim.. Megan'ın yüzünde herhangi bir üzüntü veya utanç ifadesi yoktu. Saçları dünkü gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Dün kazanmış olduğu güven ve gururu da yitirmemişti. Eski elbiselerini giymesine rağmen, bunlara değişik bir şekil vermeyi de başarabilmişti.

Allahım, bir kızın kendinin çekici olduğunu öğrenmiş olması, onda ne büyük değişiklikler yaratabiliyor! O anda bir şey daha fark etmiştim. Megan gerçekten olgunlaşmıştı.

Her halde sinirlerim bir hayli gerilmiş olacaktı. Öyle olmasaydı konuşmama, "Günaydın maymun suratlı" diye söze başlamazdım.

Muhakkak ki bu başlangıç, evlenme teklifinde bulunacak bir aşığa yakışmazdı.

"Her halde, dünkü olaylardan ötürü başın derde girmemiştir" diye söze başladım.

Megan emin bir tavırla, "Yoo," dedi, "öyle bir şey olmadı. Biraz durakladıktan sonra dalgın dalgın mırıldandı.

"Evet galiba bir bakıma başım derde girmiş sayılır. Bana bir sürü laf ettiler.

Londra gezimizi bir hayli garipsediklerini ifade ettiler. Ama insanları her halde bilirsiniz!" Kendisine yönetilen suçlamaların Megan'a tesir etmemiş olması beni memnun etmişti. Acele ile söze başladım. "Bu sabah buraya gelişimin sebebi" dedim "Sana bir teklifte bulunmak istiyorum.

Senden çok hazediyorum, Megan. Sanırım sen de benden hoşlanıyorsun.." Megan içimi adeta sarsan bir heyecan ile "Çook" diye bağırdı.

Sesimi alçalttım: "İyi de geçiniyoruz. Bu nedenle evlenmemiz her halde daha iyi olur." "Ahhh." Kızın yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Pek sarsılmış ve fazla şaşırmış bir görünüşü de yoktu. "Yani gerçekten benimle evlenmek mi istiyorsun?" Bir olayın gerçek olup olmadığını öğrenmek isteyen bir kimsenin meraklı hali vardı Meganda! "Evet, dünyada bundan daha fazla arzu ettiğim bir şey yok." Bu sözleri gerçekten içtenlik ve ciddiyetle sarf etmiştim.

"Yani, bana aşık mı olduğunu söylemek istiyorsun?" "Evet, hem de delicesine." Meganın yüzünde çok ciddi bir ifade belirdi: "Bence, sen, dünyanın en iyi insanısın ama ben sana aşık değilim." "Kendimi sana sevdirmek için her türlü caba sarf edeceğim." "Olmaz. Zorla kimseyi sevmek istemem." Biraz durakladı ve "Ben sana eş olabilecek bir yaratık değilim" dedi ve devam etti: "Ben sevgiden çok, nefret hisleri ile dolu bir insanım." Sesinde garip bir heyecan hissediliyordu.

"Megan, nefret sürekli olamaz, oysa sevgi ve aşk sürer gider" diye cevap verdim.

"Gerçek mi bu söylediklerin?" "Evet. Ben buna içten inanıyorum." Etrafı derin bir sessizlik kapladı.

İlk konuşan ben oldum. "Demek teklifime cevabın, hayır" diye mırıldandım.

"Evet, maalesef cevabım hayır" "Bana ufak bir ümit dahi vermeyecek misin, Megan?" "Bunda ne fayda olabilir ki?" Başımı sallayarak cevap verdim: "Hiç bir yararı olmaz, aslında gereksiz. Çünkü sen bu anda ne karar verirsen ver, ben gene de derin bir ümitle beklemeye devam edeceğim." Symmingtonlar'dan ayrılırken bir hayli sersemlemiş gibiydim. Ama Rose'un, derin bir merakla

beni arkadan izlediğini de fark etmemiş değildim.

Zaten kadının elinden zor kurtulmuştum. Feci olaydan söz ediyor, Bay Symmington'u çekiştirerek, "Ben dul erkekleri tanırım. Çok bilmiş bir kadının pençesine hemen düşerler. Evet, Bayan Holland da, ölen kadının yerine geçmeye hazırlanıyor" diyordu.

Kadın konuşurken ben başımı sallıyor, Elsie Holland'ın gerçekten böyle bir entrika peşinde olup olmadığını düşünüyordum.

Kısa bir süre sonra Symmington'un bürosuna gittim. Adamın yüz ifadesinden, o anda benden pek hoşlanmadığını fark etmiştim.

"Günaydın" dedikten sonra sadede geçtim. "Bay Symmington, ziyaret sebebim daha ziyade kişisel nitelik taşıyor.

Size açıkça bir şey anlatmak istiyorum. Megan'a aşık olduğumu fark etmiş olduğunuzdan eminim.

Kendisine evlenme teklif ettim fakat reddedildim. Ancak bunu kesin bir cevap olarak kabul etmek niyetinde değilim." Symmington'un yüzündeki ifade değişmişti.

Adamın beyninden geçenleri hisseder gibiydim. Megan'ın Symmington'ların evindeki havaya uymadığı aşikardı. Adamın hakşinas ve iyi kalpli olduğu da bir gerçekti. Ölen karısının kızını evden kovmak, hiç bir zaman düşüneceği bir şey değildi.

Benimle Megan'ın evlenmesi, Symmington'u fazlası ile rahatlatacak ve bir sorun böylece ortadan kalkacaktı. Avukat bana bakarak gülümsedi ve konuşmaya başladı: "Gerçeği söylemek gerekirse, bundan haberim yoktu, Burton. Megan ile ilgilendiğinizi biliyordum, ama ben ona her an çocuk nazarı ile bakıyordum." Ben öfkeli bir tavırla: "Megan çocuk değil!" dedim.

"Evet, yaş bakımından öyle de, aslında.." Öfkem henüz geçmemişti: "Bana kalırsa, ona karşı daha müsamahalı davranıldığı taktirde Megan pekala yaşına uygun bir şekilde hareket edebilir. Henüz yirmi birine basmadığını biliyorum. Ama o, iki ay sonra reşit olacak. Size şahsım hakkında gereği kadar referans

ve bilgi verebilirim. Mali durumum yerinde ve bugüne kadar son derece düzgün bir hayat yaşadım. Megan'a iyi bir hayat temin edip kendisini elimden geldiği kadar mutlu edeceğim." "Anlıyorum.. Anlıyorum.. Fakat son söz gene de Megan'a ait." "Zamanla Megan'ın da bunu anlayacağından eminim.

Ancak daha önce meseleyi size açmakta fayda gördüm." "Bu davranışınızı gerçekten takdir ettim, Burton." El sıkışıp dostça ayrıldık.

Kapıdan çıkıp birkaç adım yürüdükten sonra Emily Barton karşıma çıktı: "Günaydın Bay Burton. Dün Londra'ya indiğinizi duydum." dedi.

Evet. Gerçekten öğrenmişti. Gözlerinde bir şefkat havası ile birlikte derin bir merak da seziliyordu.

"Doktoruma gittim." diye cevap verdim.

İhtiyar ev sahibem, tebessüm ederek: "Anladığım kadarı ile Megan da az kalsın treni kaçırıyormuş. Tam tren hareket ederken içeri atlayabilmiş!..." Gülümsedim. "Ben ona yardım ederek binmesini sağladım." "iyi ki siz de oradaydınız! Yoksa bir kaza olabilirdi!..." Tam zamanında Bayan Dane Calthrop, yanında yaşlı misafiri olduğu halde yanımıza yaklaşması ile Emily Barton'un karşısında daha fazla azap çekmekten kurtuldum. Dane Calthrop, hiç olmazsa, Emily Barton'un aksine, kinayeli olmayıp, dobra dobra konuşan tipte bir kadındı.

"Günaydın. Megan'ı kendisine biçimli kılıklar almaya zorlamışsınız.

Doğrusu son derece iyi hareket ettiniz. Bu derece pratik bir şey ancak erkeklerin aklına gelir. Uzun süreden beri kız beni ziyadesi ile endişelendiriyordu. Kafalı, zeki kızların aptallaşmaları son derece kolay oluyor, Bay Burton. Öyle değil mi?" Anlamını anlamadığım bu sözlerden sonra Dane Calthrop acele ile balıkçı dükkanına dalıverdi.

Rahibin eşini takip etmeyen Bayan Marple, bana muzipçe göz kırptı ve: "Bayan Dane Calthrop, gerçekten fevkalade bir kadın." dedi. "Çoğunlukla da haklı çıkar." "Evet, insanı korkutan da zaten bu ya indiye mırıldandım.

Joanna ile karşılaşmaktan bir hayli çekmiyordum.

Ama eve döndüğüm zaman endişemin yersiz olduğunu far kettim. Joanna sokağa çıkmıştı. Öğle yemeğine de gelmedi. Tahmin edileceği gibi bu, Partridge'i bir hayli sinirlendiren bir olaydı ver "Bayan Joanna öğle yemeğine evde kalacağını bana kesinlikle söylemişti." dedi.

Kız kardeşimin suçunu affettirebilmek kaygısı ile onun payını da ben yedim. Fakat kız kardeşimin nerede olabileceğini düşünüyordum. Çünkü son günlerde Joanna bir hayli esrarengiz şekilde davranıyordu.

Saat üç buçuğa doğru Joanna bir top gibi odaya daldı. Dışarda bir otomobil sesi duymuş ve bu nedenle Owen Griffith'in de onunla birlikte geldiğini sanmıştım. Fakat Joanna tek başına idi. Çok üzgün bir hali vardı.

Yüzü de kızarmıştı. Bazı olayların meydana gelmiş olduğunu anlamıştım.

"Nen var Joanna?" diye sordum. Joanna bir şeyler söylemek için ağzını açtı fakat konuşmadı ve bir süre sonra: "Korkunç bir gün geçirdim!" dedi.

"Ne oldu?" "Akla hayale gelmeyecek şeyler yaptım Jerry..

Hem de korkunç şeyler!..." Ama.." "Gezmeye çıkmıştım. Her zamanki gibi tepeyi aşıp kırlara inip kilometrelerce yürüdüm. Belki de, yol bana o kadar uzun geldi. Biraz sonra kendimi çukur bir yerde buldum. Bir çiftlik vardı orada. Susamıştım. Bir bardak süt bulabilirim ümidi ile avludan içeri girdim. Aynı anda kapı açıldı ve Owen dışarı çıktı." "Yaa! Sonra?" "Kasaba ebesinin geldiğini sanmıştı.. Bir kadın içerde doğurmak üzereydi. Owen ebeyi bekliyordu. Ebeye bir doktor daha getirmesi için haber iletmişti. Çünkü kadının durumu ağırdı." "Eh, sonra?" "Owen bana. "Haydi" dedi, "sen de işime yarayabilirsin. Yardımcısız kalmaktansa.." Benim elimden bir şey gelemeyeceğini söylediğim zaman, dik dik bana bakıp: "Ne demek istiyorsun?" dedi. O güne kadar böyle bir şey yapmadığımı itiraf edince; "Ne önemi var!" diye bağırdı. Ondan sonra açtı ağzını, yumdu gözünü, söylemediğini bırakmadı bana. "Sen de bir kadın değil misin? Başka bir kadına yardımcı olmak için elinden geleni yapamaz mısın?" diye avaz avaz bağırıyordu. Daha sonra beni bir süs bitkisi olmakla niteledi. Şaşırmış kalmıştım. Ve inanılmayacak şeyler yaptım... Aletleri aldım. Kaynattım. Owen'e verdim. O kadar yorgunum ki ayakta bile duramıyorum, Jerry. Ama Owen çocuğu da, annesini de kurtarmayı başardı." Joanna elleri ile yüzünü kapadı.

"Allahım!" diye bağırdı.

Kardeşimi büyük bir zevkle izleyerek Owen Griffith'e karşı derin bir saygı duydum. "Holde bir mektup var" dedim, "bu, Paul'dan geliyor sanırım." "Haa?" Joanna olduğu yerde kaldı.. "Jerry, doktorların ne kadar zor iş yaptıklarını bilmiyordum." dedi. "Sinirleri ne kadar sağlam insanlar!..." Kalkıp hole gittim ve Joanna'ya mektubu getirdim. Kız kardeşim acele ile satırlara bir göz attıktan sonra bir kenara bırakıverdi. "Owen gerçekten şahaneydi, Jerry.. Savaştı. Yenilgiye razı olamadı. Bana kaba ve kötü muamele etti ama fevkaladeydi..." Paul'un bir köşeye atılan mektubuna büyük bir memnuniyetle baktım. Joanna'nın artık o baş belasını unuttuğu anlaşılmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Dünya olayları hiçbir zaman bizim arzuladığımız veya beklediğimiz zamanlarda gelişmez.

Joanna'nın ve kendi kişisel problemlerime o derece dalmıştım ki, ertesi sabah Baş Müfettiş Nash telefonda dana: "Kadını yakaladık, Burton!" dediği zaman neye uğradığımı anlayamamıştım.

Neredeyse ahize elimden düşüverecek-ti.

"Yani?.." diye söze başlarken, Nash lafımı kesti: "Konuşmamızı duyabilirler mi?" "Hayır..

Zannetmem.. Şey.. Fakat.." Mutfak tarafina açılan kapı aralık gibi gelmişti bana.

"Merkeze gelmek istersiniz belki?" "Tabii, hemen geliyorum." dedim.

Robot gibi giyinip sokağa fırladım ve bir anda kendimi merkezde buldum, iç büroda Nash ile Komiser Parkins oturuyordu. Baş Müfettiş tebessüm ediyordu.

"Uzun bir kovalamaca oldu, ama nihayet hedefe ulaştık." dedi ve masanın üzerindeki mektubu bana doğru itti.

Bu son mektup daktilo ile yazılmış ve içindeki hakaretler daha hafifletilmişti.

"Zavallı Bayan Symmington'un yerini almak için sarf etmekte olduğu çabalar, lüzumsuz ve son derece saçma. Kasabada seninle alay etmeyen yok.

Derhal buradan çıkıp git. Yoksa çok geç kalmış olacaksın. Bu sadece sana bir ihtar. Diğer kızın akıbetini sakın unutma.

Git ve sakın bir daha geri döneyim deme." Mektup, küfürlerle sona ermekteydi.

Nash: Bu mektubu Elsie Holland bu sabah almış." diye açıklamada bulundu.

Komiser Perkins, dadıya bugüne kadar mektup gönderilmemiş olması zaten çok garibime gidiyordu." dedi.

Mektubu kimin yazdığını sordum.

Nash'ın yüzündeki neşe ifadesi biraz azaldı.

Yorgun ve bir hayli endişeli bir duruşu vardı. Ağır ağır konuştu: "Bu mesele beni gerçekten çok üzüyor, çünkü olay her iyi kalpli ve dürüst bir erkeği sarsabilecek nitelik taşıyor.

Ama elimizden ne gelir ki? Belki de adam çoktan beri şüpheleniyordu." Tekrar sordum: "Mektubu yazan kim?" "Bayan Aimee Griffith." O gün öğle üzeri Nash ile Perkins bir tutuklama emri ile Griffith'lerin evine gittiler. Nash beni de çağırdığı için onlarla beraberdim.

"Doktor sizi gerçekten çok seviyor Bay Burton.

Bu kasabada onun fazla dostu yok Eğer bundan sarsılmayacaksanız, belki doktorun bu şoka dayanabilmesi için kendisine yardımcı olabilirsiniz!" Nash'a kendisine refakat edeceğimi söyledim. Hiç de hoşuma gitmeyen bir vazifeydi bu, ama ne var ki doktora bir yardımda bulunabileceğimi sanıyordum.

Kapının zilini çalıp Bayan Griffith'; sorduk.

Bizi salona buyur ettiler. Elsie Holland, Megan ve Symmington salonda çay içiyorlardı.

Nash, oldukça düşünceli bir davranışta bulundu.

Aimee'ye kendisi ile yalnız olarak birkaç kelime konuşmak istediğini söyledi. Kadın ayağa kalkıp bize doğru yürüdü Gözlerinde sanki endişeli bir ifade hissetmiş gibiydim.

Fakat kısa süre içinde bu ifade kayboldu ve Aimee normal ve her zamanki neşeli haline büründü.

"Beni mi aradınız? İnşallah arabamın şu farları yüzünden başım yeniden derde girmemiştir." deyip bizi salondan çıkarıp, ufak bir çalışma odasına götürdü.

Salonun kapısını kapatırken, ani olarak Symmington'un başını kaldırdığını fark ettim. Herhalde mesleği nedeni ile polisle ilişkisi olmuş ve Nash'ın davranışlarından şüphesi uyanmış olabilirdi. Yerinden doğruldu.

Kapıyı kapatıp diğerlerini takip edinceye kadar ancak, salonda olanlardan bu kadarını görebilmiştir.

Nash, belirli cümleleri sarf ediyordu. Sakin ve ikna edici şekilde davranıyordu.. Nash, Aimeeye burada sarf edeceği sözlerin mahkemede kendi aleyhine delil olarak kullanılabileceğini hatırlatıyor ve kadına kendisi ile birlikte gelmesini talep etmek mecburiyetinde olduğunu anlatıyordu.

Tutuklama emri çıkarılmıştı zaten. Aimee de suçunun niteliğini bu emri okuyarak öğrenmiş oluyordu.

Nash'ın konuşmalarında tutuklama emrindeki hukuki cümleleri hatırlayamayacağım. Ancak bildiğim kararı ile Aimee Griffith, cinayetten değil, imzasız mektupları göndermekten suçlanıyordu.

Kadın başını arkaya atarak, her zamanki gibi kahkaha ile gülmeye başladı ve: "Ne saçma sözler bunlar!" diye adeta kükredi. "Sanki ben bu şekilde iğrenç şeyler yazabilecek tipte bir kadınmışım gibi.. Siz çıldırmışsınız galiba! Ben tek kelime bile yazmış değilim." Nash, cebinden Elsie Holland'a gönderilen mektubu çıkardı ve: "Bunu yazdığınızı da mı inkar edeceksiniz, Bayan Griffith?" diye sordu. 238 Kadın bir an duraklayıp cevap verdi: "Tabii inkar ediyorum. Bu mektubu ben. görmüş dahi değilim." Nash, sesinin tonunu yükseltmeden konuştu: "Maalesef Bayan Griffith, size şunu söylemem gerekiyor ki, bu mektubu Kadınlar Enstitüsünde sizin bizzat yazmış olduğunuzu görenler var. Evvelki gece saat on-bir ile bir buçuk arası. Dün de elinizde bir sürü mektupla postahaneye girdiniz..." "Evet, ama bunu postaya atmadım." "Evet, biliyoruz, atmadınız.

Pul almak için memuru beklerken, zarfı kasten yere düşürdünüz. Başka birisinin bu mektubu yerde bulup, şüphe duymadan posta kutusuna atacağından emindiniz." "Ben asla, hiç.." O anda kapı açıldı ve içeri Symmington girdi.

"Ne oluyor?" diye sert bir tonla sordu ve, "Aimee," dedi, "kötü bir şey olduysa, bir avukata vekaletname vermen gerekir. İstersen bu görevi ben..." O anda Aimee kendini bırakıvermişti.. Elleri ile yüzünü örtüp sendeleye sendeleye köşedeki bir iskemleye yığıldı ve; "Çık, Richard, lütfen git buradan. Seni istemem. Seni istemem!" diye adeta inlemeye başladı. "Bir avukata ihtiyacın var ama kızım !"* "Seni istemem Richard.. Bu..buna dayanamam. Senin bütün bu olup bitenleri öğrenmeni istemiyorum." Galiba o anda adam durumu fark etti ve yavaşça, "Exhampton'a telefon edip Mildnay'i bulacağım" dedi, "O'nu ister misin?" Kadın başını salladı. Artık tamamen kendini koyuvermiş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Kapıdan çıkarken Symmington, Owen Griffith ile çarpıştı.

Doktor, şiddetli bir ses tonu ile: "Ne oluyor?" diye bağırdı.

"Ablama..." "Üzgünüm Dr. Griffith, tahmininizden fazla üzgünüm, ama başka çare de yok." "Yani... O mektuplardan ablamın mı suçlu olduğunu sanıyorsunuz?" Nash: "Maalesef bu konuda en ufak bir şüphe dahi yok, Doktor," dedi ve Aimee Griffith'e dönüp; "Artık bizimle gelmeniz gerekiyor Bayan Griffith; lütfen... Avukatınızla konuşmanız için size her türlü kolaylığın sağlanacağına dair söz veriyoruz." Owen haykırıyordu: Aimee.. Aimee." Kadın, kardeşinin yüzüne bakmadan yanından geçti. "Benimle konuşma, Owen. Bana bir şey söyleme. Allah'ını seversen yüzüme dahi bakma!" diyordu.

Dışarı çıktılar. Owen sanki başka bir dünyada yaşıyormuş gibi dalgındı. Bir süre bekledikten sonra yanına gittim. "Elimden gelebilecek bir şey varsa, lütfen sakınmadan söyle bana, Owen," dedim.

Uykudaymış gibi konuştu: "Aimee.. Buna inanamıyorum!..." Teskin etmek istercesine: "Bir hata yapmış olabilir!" diye mırıldandım.

Ağır ağır, adeta fısıldarmış gibi konuştu: "Yooo. Eğer bir hata olmuş olsaydı, ablamın davranışları başka olurdu.. Fakat buna hiçbir zaman inanamazdım." Bir koltuğa çöküverdi.

Ben de faydalı olur diye bir bardak viski getirdim. Bir hamlede bardağı bitirdi. İçkinin ona iyi geldiğini anladım.

Bir süre sustuktan sonra konuştu: "Önce buna inanmadım." dedi.

"Ama artık kendimi toparlamış durumdayım. Çok teşekkür ederim, Burton ama senin bana yapabileceğin hiçbir şey yok.

Üstelik bana kimse yardımda bulunamaz." O sırada kapı açıldı ve içeriye Joanna girdi.

Yüzü bembeyaz kesilmişti. Bana bir an baktıktan sonra Owen'in yanma geldi.. "Hadi git Jerry." dedi. "Bu mesele artık yalnız beni ilgilendirir." Ben kapıdan çıkarken, kardeşimin Owen'in önünde diz çöktüğünü fark ettim.

Müteakip 24 saat içinde geçen olayları tam anlamı ile anlatabilmeme olanak yok. Olayların bir kısmı daha vazıh, diğerleri ise belirsiz, sanki gerçek suçla ilgisi yok.

Joanna’nın eve döndüğünü hatırlıyorum. Yüzü sapsarıydı. Yüz hatları alışmadığım şekilde gerilmişti.. Onun neşesini yerine getirmeye çalışarak; "Bu kez koruyucu melek rolünü kim oynuyor?" diye sordum.

Kardeşim ağzını çarpıttı ve içime işleyen bir sesle: "Beni istemedi, Jerry." dedi "O çok gururlu ve inatçı.." "Ne yapalım, benim sevgilim de beni reddetti." dedim.

Bir süre ortalığı derin bir sessizlik kapladı.

Joanna, sessizliği ilk kesen oldu: "Galiba bu sıralarda Burton ailesini kimse istemiyor!" diye mırıldandı.

"Aldırma, şekerim, hiç olmazsa yalnız değiliz, ikimiz birlikte bir dünyaya bedeliz." Kız kardeşim içini çekerek: "Bilmem ki Jerry, nedense bu düşünce de artık beni teselli edemiyor." Ertesi sabah bize gelen Owen, Joanna'yı methede methede bitiremedi. O, şahane ve harikulade bir kızdı.

Hemen yanma koşup kendisi ile evleneceğini bildirmişti. Hem de Owen isterse derhal.. Ama gazeteler durumu öğrenir öğrenmez olay dallanıp budaklanacaktı., Ve Owen bu tür çapraşık ve bulaşık işlere Joanna gibi harikulade bir kızı karıştırmak istemezdi! Joanna'yı gerçekten severdim.

Herkesin derdine derman olmak isteyen mizaçta bir kız olduğunu da bilirdim. Ama Owen'in bu methiyeleri bir hayli canımı sıkmıştı. O'na hiddetli bir şekilde, bu derece asil ruhlu olmasına ihtiyaç olmadığını hatırlattım.

Bir süre sonra anayola çıktım. Beklenildiği gibi herkes durmadan konuşmakla meşguldü. Bayan Emily Barton, Aimee Griffith'e hiçbir zaman güvenmemiş olduğunu söylüyor; bakkalın karısı, kadının gözlerinde her zaman acayip bir ifadenin bulunduğunu ileri sürüyordu.

Nash bana, Aimee Griffith'e karşı tüm delillerin hazırlanmış olduğunu söyledi. Evde yapılan arama sonunda Bayan Emily Barton'un kitabından kesilmiş sahifeler de bulunmuştu. Her ne hikmet ise bu sahifeler merdivenin altındaki dolaba gizlenmişti. Eski bir duvar kağıdı rulosunun içinde bulunmuştu bu sahifeler.

Nash bu buluşu takdir etmişti: "En uygun yer orasıydı." diyordu.

"Meraklı hizmetçi kızlar kilitli veya açık bırakılmış çekmeceleri karıştırmaya bayılırlar, ama eski tenis topları, duvar kağıtları ve benzeri eşyaların konulduğu dolapları merak etmezler pek." "Kadın bu saklanma mahallinden pek hoşlanmış olsa gerek!" diye kendi kendime mırıldandım.

Sözlerimi duyan Nash, cevap verdi: "Evet, suçluların kafaları genellikle fazla değişilikten hoşlanmaz.

Galiba öldürülen kızı kastettiniz! Bu konuda elimizde tek bir ipucu mevcut bulunuyor. Doktorun ilaçlarını hazırladığı odadan bir havaneli kaybolmuş.

Hizmetçi kız Agnes'in, bu havaneli ile sersemletilmiş olduğu bir gerçek." ""Havaneli, bir kadının yanında kolaylıkla taşıyabileceği bir cisim değil ki?" "Bayan Griffith için söyledikleriniz geçerli değil, çünkü o akşam üzeri kendisi izcilerin bir toplantısına katılacaktı.

Anayolda Kızıl Haç tezgahına çiçek ve sebze bırakmayı da tasarlamıştı. Bu nedenle yanına koskocaman bir sepet almayı ihmal etmemişti." "Şişi bulabildiniz mi bari?" "Hayır. Bulacağımızı da hiç sanmıyorum. Zavallı kadın kaçık olabilir, ama kanlı bir şişi evde saklayacak kadar değil.

Şişi iyice yıkayıp temizledikten sonra, kuvvetli bir ihtimalle, mutfak çekmecelerinden birine atıverdi." "Haklısınız, her delili ele geçirebilmek gerçekten olanaksız." Haber en son rahibin evindekilere ulaşmıştı.

Bayan Marple, bir hayli üzgün görünüyordu. Konuyu benimle heyecanlı bir tonla tartışmaya koyuldu.

"Bu doğru değil." diyordu Bayan Marple. "Üstelik doğru olmadığından da kesinlikle eminim." "Ne yazık ki, doğru. Sizin anlayacağınız, polis memurları pusuda beklemişler ve kadının mektubu yazdığını görmüşler." "Evet, görebilmiş olabilirler. Bunu anlıyorum." "Mektuba yapıştırılan harflerin kesildiği kitap sahifelerini de, evinde saklanmış olarak buldular." Bayan Marple beni-durdurdu ve: "Ama, bu çok feci, çok korkunç bir şey!" dedi.

O anda Dane Calthrop koşar adımlarla yanımıza yaklaşıp: "Ne var Jane?" diye sordu.

Bayan Marple, elinden bir şey gelmeyen insanların davranışı ile: "Allahım. İnsan bu dünyada neler de yapabiliyormuş, meğer!" diye söylenip duruyordu.

"Seni bu derece üzen olay nedir Jane?" İhtiyar kadın cevap verdi: "Herhalde bir neden olmalı. Ama ben ihtiyar bir cahilim, üstelik de son derece aptal bir cahil!" Kadının bu sözlerinden ben utanmıştım. Rahibin eşi arkadaşını yanma alıp götürünce ancak sakinleşebildim.

Ne var ki Bayan Marple'i o akşam bir kez daha gördüm. Eve dönerken, geç vakit yaşlı kadını kasabanın bir ucundaki köprü üzerinde Bayan Cleat'in kulübesinin bulunduğu yerin hemen ilerisindeydi. Bayan Marple, Megan ile konuşuyordu.

Megan'la konuşmak istiyordum. Zaten bütün gün onu görmek istemiştim. Hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Fakat yanlarına yaklaştığım sırada, Megan acele ile arkasına dönüp karşı tarafa doğru yürümeye başladı.

Fazlası ile kızmıştım. Kızın arkasından gidecektim ama, Bayan Marple, beni durdurdu.

"Sizinle konuşmak istiyorum. Sakın, asla şimdilik Megan'ın peşinden gitmeyiniz.. Bu hiç de mantıklı bir hareket olmaz!" dedi.

Öfkeli bir şekilde cevap vermeme zaman bırakmadan yaşlı kadın devam etti: "O kız, sandığınızdan fazla cesur. Bu anda onu görmeye kalkışmayınız." diyerek beni yumuşatıp devam etti: "Ben neden bahsettiğimi pek iyi bilirim Bay Burton... Megan'ın bütün cesaretini toplaması gerekiyor şimdi." Bayan Marple, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bir his geldi içime.. Korkuyordum, fakat bu korkunun nedenini de kestiremiyordum bir türlü.

Eve hemen gitmedim. Ana yola sapıp, avare avare bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladım. Acaba ne bekliyordum? Bunu bilmediğim gibi neler düşündüğümden de bihaberdim.

O arada o can sıkıcı Bay Appleton'a yakalandım.

Joanna'yı sordu, Aimee Griffith konusunu açtı ve duyduklarının doğru olup olmadığını öğrenmek istedi.

Kendisine, duyduklarının tümünün gerçek olduğunu söyledim.

"Vay canına!" dedi. "Genellikle bizim polis işinin ehlidir. Ancak onlara biraz zaman tanımak gerekiyor. Bence bu tür mektuplar evde kalmış kurumuş ihtiyar kızların eseri olmalıdır. Oysa Aimee Griffith, dişleri biraz sivri olmakla beraber, hiç de çirkin bir kız değil. Hatta kasabada dadı Elsie Holland dışında ondan daha güzeli de yok. Dadı görülmeye değer bir yaratık.

Üstelik de iyi kalpli bir insan. Geçenlerde onu çocuklarla piknik yaparken gördüm. Küçükler fundalıklar arasında koşuşuyor, Elsie Holland ise yün örüyordu. Yüzün bittiği için sinirlenmişti.

Kendisine, 'Ben oltamı almak için kasabaya iniyorum, isterseniz sizi de götüreyim' dedim. 'Çocuklara kim bakar?' diye sordu. Ona, çocuklara kimsenin zarar vermeyeceğini ve gidiş gelişin on dakikayı geçmeyeceğini söyledim.

Nihayet kızı alıp kasabada yüncünün önünde bıraktım. Sonra tekrar alıp geri getirdiğim zaman, bana son derece şirin bir şekilde teşekkür etti...

Minnet hissi duyduğu belli idi." Adamın elinden zor kurtuldum.

Ve tam o sırada üçüncü kez Bayan Marple ile karşılaştım. Bu sefer polis merkezinden çıkıyordu.

İnsanların içlerindeki korkunun kaynağı ne olabilir? Bu korku denilen şey kendini nasıl gösterir? Daha önce acaba nerede gizlenmiştir? Ufacık bir cümle, işitilen ve anlamı ömür boyunca unutulamayan birkaç kelime.

"Ne olur, beni buradan alıp götürünüz! Çok korkunç bir yer burası.

Tıpkı insanın kendisini kötü görmesi gibi korkunç.." Acaba Megan niçin bu şekilde konuşmuştu? Kendisini niçin kötü olarak kabul ediyordu? Bayan Symmington'un ölümünde Megan'ın kendini suçlayabilecek nesi olabilirdi ki? Olamazdı da.

Yoksa bir belirsiz sebep nedeni ile bu ölümden kendini sorumlu mu tutuyordu? Megan mı? Hadi canım sen de! İmkansız bir şey bu.

Megan'ın o iğrenç mektuplarla ilgisi olamaz. Owen Griffith böyle bir olayla karşılaşmış ve suçlunun bir okul öğrencisi olduğunu söylemişti. Müfettiş Graves de yeni gelişmekte olan bir kafa demişti... Hep bunlar sinema şeridi gibi kafamdan geçiyordu.

"Hayır, hayır, olamaz.. Megan böyle bir şey yapamaz." diye kendi kendime tekrarlayıp duruyordum.

Megan'a evlenme teklif ettiğim günkü konuşmayı hatırladım.

"Hayır, ben aşktan ziyade nefret etmesini biliyorum." demişti.

Ah benim zavallı Megan'ım! Böyle olmamalı. Her şeye razıyım ama, olmamalı... O ihtiyar senin peşinde ve senden şüpheleniyor. Senin cesur olduğunu ileri sürüyor. Ne yapacaksın acaba? Bu cesaret için ne lazım?...

Tam bir kriz içindeydim ama kısa süre sonra kendimi toparladım.

Megan'ı görmek için yanıp tutuşuyordum adeta.

O akşam saat dokuzda evden çıkıp Symmington'lara gittim. "Ve tam o sırada aklıma bambaşka bir şey takıldı.

Belki de kimsenin aklıma getiremeyeceği bir kadın gözlerimin önünde canlandı...

Acaba Nash da o kadının üzerinde durmuş muydu? Olanaksız bir şeydi bu. Üstelik gerçekten çılgınca bir düşünce. O ana kadar ben de bunu olanaksız sayıyordum, ama o görüşüm tamamen değişmişti. Hayır, bu görüş hiç de olanaksız sayılamazdı.

Adımlarımı daha hızlı atmaya başladım. Bundan böyle Megan'la konuşmam bir gerçek zaruretti.

Gökyüzü karanlık, yağmur hafif hafif çiseliyordu.

Pencerelerden birinde ışık yanıyordu..

Bir an durakladım. Kapıya gideceğim yerde pencereye doğru ilerlemeye başladım. Bir ağacın altından eğilerek geçtim.

Işık aralık duran perdelerin arasından, dışarı süzülüyordu. İçerisini izlemek çok kolaydı.

Huzur dolu ve bir bakıma acayip bir manzara vardı karşımda-.

Symmington geniş bir koltukta oturmuştu. Başı eğik duran Elsie Holland ise çocuklardan birinin yırtılan gömleğini dikkatle yamamakla meşguldü.

Konuşulanları da duyuyordum. Bunun da nedeni, pencerenin üst kısmının açık olmasıydı.

Elsie Holland'ın sesini duyuyordum.

"Ama Bay Symmington," diyordu, "çocuklar gerçekten yatılı okula gönderilme yaşına geldiler. Onlardan ayrılacağım için üzülmeyeceğimi sakın aklınıza getirmeyiniz. Gerçekten üzüleceğim, çünkü her ikisini de çok özleyeceğim." "Brian için haklısınız sanırım Bayan Holland.

Onu, gelecek sömestr'de Winhays okuluna göndermeyi aklıma koydum. Fakat Colin'e gelince o biraz ufak. Onun bir yıl daha beklemesi kanımca daha doğru olur." "Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Belki Colin yaşına göre biraz ufak." Sakin ve huzur dolu bir sahneydi bu. Sonra kapı açılarak içeri Megan girdi. Kapı önünde dimdik durdu. O anda kızın sinirlerinin haddinden fazla gergin olduğunu fark ettim.

Gözlerinde garip bir ışıltı ve tavrında azim vardı. Hali ne çocuksu, ne saygılı ve ne de çekingendi.

Symmington'a; "Sizinle konuşmak istiyorum." dedi. "Lütfen, yalnız olarak." Adamın adını söylemekten kaçınmıştı.

O anda Megan'ın üvey babasını hangi adla çağırdığını bilmediğini fark ettim. Avukata "baba" diye mi, yoksa "Richard" diye mi sesleniyordu? Avukatın yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Pek memnun olmuşa benzemiyordu. Ancak genç kız, kendinden beklenmedik azimli bir şekilde ısrar etti. Elsie Holland'a dönerek. "Sence bir mahzuru yok ya?" diye sordu.

"Ah, ne münasebet!" diyen dadı ayağa fırladı.

Şaşırmış, hatta aptallaşmış gibi bir hali vardı. Kapıya doğru ilerledi, Megan odada birkaç adım ilerlerken, Elsie Megan'ın yanından geçti.

Kapıda bir an duraklayan Elsie Holland, omzunun üzerinden geriye baktı. Bir elini öne doğru uzatmış, diğer elinde dikiş iğnesi ile gömlek vardı.

Dudaklarını sıkıca kapamıştı.

Kızın şaheser güzelliği karşısında adeta nefesim kesilmişti.

Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı ve kapadı.

Symmington, biraz öfkeli, biraz huysuz bir tavırla; "Eh, Megan.. Söyle bakalım, ne var?" diye sordu.

Megan masanın önüne gelip durmuş, Symmington'u süzüyordu.

Yüzündeki o amansız ifade beni bir kez daha etkilemişti. Bir şey daha fark

ettim o anda. Megan’ın hiç görmediğim haşin mizacını..

Sonra Megan ağzını açıp beni şaşırtan bir cümle sarf etti: "Para istiyorum." Bu istek Bay Symmington'u adeta neşelendirmişti.

Sordu: "Yarın sabaha kadar bekleyemedin mi, Megan?.. Ne oldu?.. Cep harçlığını yetersiz mi buluyorsun?" O anda dahi, "Ne hakşinas bir insan!" diye düşünmüştüm. "İkna edilmeye hazır, ancak mantıklı olmak gerek, duygusallık ile hareket edilmez." Megan: "Ben bol para istiyorum!" dedi.

Symmington koltuğunda doğrulup, soğuk bir şekilde cevap verdi: "Birkaç ay sonra reşit olacaksın. O zaman büyükannenden kalan para sana teslim edilecek." Genç kız daha haşin bir tonla: "Anlamıyorsunuz," dedi. "Ben sizden para istiyorum." Şimdi kelimeleri daha süratli şekilde sıralıyordu. "Bana babamdan kimse fazla söz etmedi. Onun hakkında fazla bilgim olmasını istemiyorlardı. Ama ben onun hapse atıldığını ve bu mahkûmiyetinin de sebebini biliyorum. Şantaj konusu idi bu dava..." Bir an durdu ve; "Eh, ben de onun kızıyım. Belki de babama çektim. Bana para vermenizi istiyorum.

Çünkü vermediğiniz taktirde..." Bir an durakladı ve sonra her kelimenin üzerinde ısrarla durarak, devam etti: "... Çünkü vermediğiniz taktirde, o gün annemin odasında doktorun verdiği ilaç kaşesine koyduklarınızı açıklayacağım.. Sizi gördüm ben." Etrafı derin bir sessizlik kapladı.

Symmington ifadeden yoksun bir ses tonu ile: "Ne demek istediğini anlayamadım!" dedi.

Megan gülümseyerek: "Anladığınızı sanıyorum." diye cevap verdi. Bu tebessüm hiç de iç açıcı değildi.

Ayağa kalkan Symmington yazı masasına gitti.

Cebinden çek defterini çıkarmıştı. Bir çek yazıp kurutma kağıdının üzerine iyice bastırdı.

Sonra geri dönüp çek'i Megan'a uzattı: "Artık koca kız oldun. Değişik elbiseler filan almak istemen normal. Neden bahsettiğini pek anlayamadım.

Seni pek dikkatle de dinlemiş değilim. Ama işte istediğin çek." Megan çek'e bakıp teşekkür etti ve; "Şimdilik bu kadar yeter." deyip odadan çıktı.

Symmington, Megan'ın arkasından kapanan kapıya bakıyordu.

Adamın yüzündeki ifadeyi görünce, ne yaptığımı bilmeden ileri doğru atıldım.

Ancak beklenmedik şekilde durdurdular beni.

Birden Baş Müfettiş Nash'ın kollarını boynumda hissettim. Kulağıma fısıldayarak: "Durunuz Bay Burton, gürültü etmeyiniz Allah'ınızı severseniz!" Sonra büyük bir ihtiyatla geriledi. Kolu boynumda olduğu için ben de onunla birlikte yürüdüm. Evin yan tarafina doğru süzüldük. Nash birden doğrulup, ter içinde kalan alnını sildi ve: "Tabii" dedi, "her zaman olduğu gibi gene burnunuzu buna da sokmanız gerekiyordu, değil mi?" "Tabii, kız tehlikede." diye fısıldadım..

"Adamın yüzünü gördünüz mü? Megan'ı derhal buradan uzaklaştırmalıyız." Kolumu sıkıca yakalayan Nash, sert bir ifade ile: "Bana bakınız Bay Burton, beni dinlemeniz gerek!" dedi.

Dinledim. Söyledikleri. hiç de hoşuma gitmedi ama çarnaçar kabul etmek zorunda kaldım.

Fakat gene de orada kalmakta direndim. Verilen emirlere harfi harfine uyacağıma dair de söz verdim.

Bu suretle Nash ve Parkins ile, evin kilitli olmayan arka kapısından içeri girdim.

Ve Nash ile birlikte sabahın saat ikisine kadar merdiven sahanlığında, pencere çıkıntısını örten kadife perdelerin arkasında bekledim.

Bir süre sonra Symmington'un kapısı açıldı ve avukat, Megan'ın odasına gitti.

Kımıldamadım. En ufak bir harekette de bulunmadım. Aldığım talimat bunu gerektiriyordu. Üstelik Parkins'in içerde, açılan kapının arkasında gizlenmiş olduğunu biliyordum. Ayrıca Megan'ın odasına gitsem, kendimi tutamayacak, adama saldıracaktım.

Olduğum yerde kalbim küt küt çarparak beklerken, Symmington'un kucağında Megan'la dışarı çıktığını gördüm. Kızı merdivenlerden aşağı doğru indirirken Nash ile birlikte usulca kendisini takip ettik.

Avukat, kızı mutfağa götürdü. Fırının kapağını açıp, kızın başını içeri soktu. Sonra da havagazını açtı. Aynı anda Nash ile birlikte içeri girip ışıkları yaktık.

Bu da Richard Symmington'un sonu oldu. Adam o anda boşalıverdi.

Ben Megan'ın başını fırından çıkarıp havagazı musluğunu kaparken dahi bunu fark etmiştim. Adam mücadele bile etmedi.

Bir kumar oynamış ve kaybetmişti.

Yukarda Megan'ın yatağının yanında oturup ayılmasını beklerken, zaman zaman da Nash'a küfrediyordum.

"Bir şey olmadığından neden bu kadar eminsiniz? Onu müthiş bir tehlikeye attınız!" Nash beni yatıştırmaya yelteniyordu : "Kızın komodininin üzerinde duran süt fincanına biraz uyku ilacı atılmıştı. Mesele bu kadar. Kızın zehirlenmesi adamın hiçbir şekilde yararına olmazdı. Symmington, Bayan Griffith'in yakalanması ile maceranın sona erdiğini biliyordu. Yeni ve esrarengiz bir ikinci ölüm olayı hiç de işine gelmeyecekti. Ne şiddete başvuracak, ne de zehir kullanacaktı. Sadece; zaten mutlu olmadığı herkes tarafından bilinen bir genç kız, annesinin de ölümüne dayanamayarak canına kıymış olacaktı. Üstelik tüm kasabalılar Megan'ın normal bir kız olmadığı iddiasında değil miydiler?" Megan hala kendine gelememişti.

"Dr. Griffith'in söylediklerini kendi kulaklarınızla işittiniz. Kalp ve nabız atışları son derece normal. Uyuyacak ve rahat bir şekilde kendine gelip uyanacak. Doktor, hastalarına bu kullanılan ilaçtan çok verdiğini de söyledi." O arada Megan kımıldanmaya başladı ve bir şeyler mırıldandı.

Baş Müfettiş Nash yavaşça odadan çıktı.

Nihayet Megan gözlerini açıp; "Jerry," dedi.

"Nasılsın hayatım?" "İşi iyi becerebildim mi?" "Seni gören, beşikteki

günlerinden bu yana şantajcılıkla uğraştığını sanır." Megan gözlerini bir kez daha kapattı ve ağır ağır konuştu: "Sana dün gece mektup yazmak istedim. Bir terslik meydana çıkabilirdi. Ama çok uykum geldiği için elim varamadı. Şurada şu..." Yazı masasına gittim. Eski-püskü bir sumenin üzerinde Megan'ın tamamlayamadığı mektubu buldum.

Ciddi şekilde yazılmıştı mektup. "Sevgili Jerry," diye başlıyordu...

"Okulda kullandığımız Shakspeare'in kitabını okuyordum.

Gözüme şu mısralar ilişti: "Gıda maddesi hayat için ne ifade ediyorsa veya ilkbahar sağanakları toprak için ne ise sen de benim düşüncelerim için o'sun.." O zaman, işte ben de sana gerçekten aşık olduğumu anladım Jerry, çünkü benim hislerim de böyle."

On Dördüncü Bölüm

Bayan Dane Calthrop, "Gördünüz ya!" dedi, "Bir mütehassıs çağırmakta çok haklıymışım." Kadına hayretle baktım. Hepimiz rahibin evindeydik. Yağmur dışarda sağanak şeklinde yağıyordu. Odada şöminedeki kütüklerin yanarken çıkardığı çatırtı, insanın iliklerini ısıtıyordu adeta.

Bayan Calthrop, kanepeden aldığı bir yastığı düzelttikten sonra, her ne hikmet ise piyanonun üzerine koymuştu.

Şaşkın şaşkın; "Fakat siz gerçekten bir mütehassıs mı çağırdınız? Peki o, adam ne yaptı? Rahibin eşi gülümseyerek, "Uzman erkek değil, bir kadındı o," diyerek bana Bayan Marple'ı gösterdi.

Bayan Marple, örgüsünü tamamlamış, şimdi kroşesi ile başka tür bir işlemeye başlamıştı.

Bayan Calthrop: "işte benim mütehassısım o." dedi. "Jean Marple.

Ona iyi bakın. Emin olun bu hanım insanoğlunun kötü taraflarını pek iyi bilir. Bu konuda onun kadar derin vukufa sahip bir başka kimse tanımıyorum." Bayan Marple, utangaç bir tavırla: "Bunları bu şekilde anlatman doğru değil, hayatım!" diye konuşurken rahibin eşi sözünü kesti: "Evet ama sen bu konuda gerçekten büyük bir vukuf sahibisin." Bayan Marple sakin bir sesle konuştu: "Bir insan tüm hayatını köyde geçirirse, çok şey görüyor ve insan karakterini de yakından anlıyor." Sonra gözlerimden kendisinden bazı soruların cevaplarını istediğimi fark edince, örgüsünü bırakıp bana döndü ve cinayetin bir tahlilini yaptı.

"Bu gibi olaylarda en önemli olan husus peşin hükümlere saplanmamaktır. Cinayetlerin çoğu gülünç denilecek kadar basittir. Aslında akıllıca işlenmiş, anlaşılması çok kolay şeyler bunlar. Ne var ki, iğrenç oldukları da ayrı bir gerçek." "Evet, cidden çok iğrenç." "Fakat gerçek o kadar kendini belli etmişti ki, bunu siz de anlamıştınız Bay Burton." "Yoo. Hiçbir zaman fark

etmemiştim." "Hayıır. Fark ettiniz, hem çok iyi fark ettiniz.

Üstelik herşeyin yolunu gösteren siz oldunuz. Fakat kendinize güveniniz fazla olmadığı için, gerçek duygularınızı tahlil etmekten kaçındınız.

Örneğin o sizi sıkan ata sözünü ele alalım: "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz". Bu deyim sizi son derece öfkelendirip canınızı sıkıyordu. Fakat kısa süre sonra bu atasözünü tam anlamı ile değerlendirdiniz. "Duman perdesi..

Sis perdesi.." Bu da bir tür şaşırtıcı bir şeydi. Herkes gereksiz bir yönü izliyordu. Yani o imza taşımayan mektuplara. Fakat imzasız denilecek bir mektup ortada yoktu." "Fakat sayın Bayan Marple. Nasıl olur? Mektup olmaz olur mu? Bana da bu mektuplardan biri geldi." "Evet, ama onlar hiçbir gerçeği yansıtmıyordu.

Nitekim bizim sevgili Maud da bunun farkına vardı. Sakin, sessiz, asude Lymstock'da bazı olayların meydana gelebileceği konusunda.

Şundan emin olun ki, burada yaşayan bir kadın, cereyan eden rezil olayları bilir ve bunlardan faydalanırdı.

Ne var ki, erkekler kadınlar kadar dedikodulara kulak vermez ve onlarla uğraşmaz. Mesela Bay Symmington gibi, mantık sahibi, içine kapalı erkekler. Gerçekten o mektuplar bir kadın tarafından ele alınmış olsaydı, çok daha tesir edici konular seçerdi." "Bu bakımdan, dumanı bir köşeye atıp, ateşle meşgul olursanız bu durumu daha iyi anlamış olursunuz. Bir an için mektupları unutacak olursa geride ne kalır? Bayan Symmington'un ölümü...

Değil mi?" "Tabii ki akla gelen ilk şey, kadının ölmesini kimin istemiş olabileceği sualidir. Bu soru sorulur sorulmaz, akla ilk gelecek şahıs, kadının kocası olacaktır. O zaman da ikinci bir soru ortaya çıkar. Ortada böyle bir cinayet için bir sebep mi var? Başka bir kadın buna sebep olabilir mi?" "Ben kasabaya ayak atar atmaz öğrendiğim ilk şey şu oldu: Symmington'un evinde güzel bir dadının çalışmakta olduğu. Ne kadar açık bir durum, değil mi? İçine kapanık, heyecanlarını frenlemesini bilen, bir bakıma hissiz sayılabilecek adam huysuz ve çok sinirli bir kadınla evli bulunuyordu. O sıralarda taptaze, pırıl pırıl, insanın gözlerini kamaştıran bir kız çıkageldi.

Maalesef, muayyen bir yaştan sonra aşık olan erkeklerin davranışları çok aşırı olur. Bu aşk bir tür cinneti andırır.

Oysa anladığım kadarı ile Bay Symmington, bu tür bir yaratık sayılamazdı.

Üstelik müşfik, merhametli, kalp yönünden zengin bir insan da sayılamazdı.

Her bakımdan menfi bir insan tipini canlandırıyordu. Bu nedenle, bu tür çılgınlıklara karşı savaşacak mecali yoktu. Arzusuna ulaşmak, ancak karısının yok edilmesi ile mümkün olabilirdi. Kısacası, Symmington'un amacı Elsie Holland ile evlenmekti. Buna karşılık kız, tam anlamı ile, bir insanın saygısına layık bir insandı. Symmington içinde aynı şey söylenebilirdi. Üstelik çocukları çok seviyor ve onlardan ayrılmak istemiyordu. O her olanaksız şeyi birden arzuluyordu. Evini, çocuklarını ve Elsie Holland'ı. Bunların tümünü ele geçirmek ise, ancak bir cinayet ile mümkün olabilecekti.

Bana kalırsa, Symmington en kurnaz yola başvurdu. Mesleği icabı, cinayet olaylarında, bir kadının beklenmedik zamanda ölümünün tüm şüpheleri kocanın üzerine çekeceğini pek iyi biliyordu. Zehirleme vak' alarmda ise, er geç cesedin mezardan çıkarılıp otopsiye tabi tutulacağı da onun için bir meçhul değildi. Bu nedenle adam, ölü-ikinci plana atan yepyeni bir usule başvurdu. Yani mevcut olmayan bir imzasız mektuplar yazan bir kimseyi yarattı. İşte olayın en kurnaz tarafı da bu idi: Polis muhakkak bu tür bir olayda, bir kadından şüphelenecekti. Bu yönden polis pek haklı sayılacaktı. Symmington, bu mektupları yaklaşık iki yıl kadar önce meydana gelen eski mektup olaylarından faydalanıp onları ustalıkla kopya etti. Dr. Owen Griffith'in anlattığı mektup olayından da faydalandı.

Symmington o mektuplardaki bazı cümle ve suçlamaları alıp birbirleriyle karıştırdı. Sonuç olarak ortaya çıkan suçlamalar tam anlamı ile bir kadının kafasından çıkabilecek niteliklerde suçlamalardı. Kısmen cinnet getirmiş bir kadının ancak kafasından çıkabilecek suçlamalardı bunlar.

"Gene mesleği icabı, polisin başvurabileceği tüm yollar onun için yabancı değildi. El yazısı, daktilo makinesi, tuşlara vurma yöntemi v.s., v.s..

Adam bu cinayeti oldukça uzun süreden beri hazırlamaktaydı. Daha makineyi Enstitüye hediye etmeden çok önce bütün zarfları yazmıştı bile.

Bay Burton'un oturduğu "Ufak Katır Tırnağı"ndaki eski kitabı çok uzun süre önce ele geçirmişti. Belki Bayan Barton'u salonda beklerken. Vaaz kitapları genellikle çok zaman almaz.

Avukat, imzasız mektup yazarının bir kadın olduğunu, polis dahil, herkese kabul ettirdikten sonra, esas planını yürürlüğe soktu. Evde kimsenin olmadığı bir günü seçti. Ancak, küçük Agnes'in sevgilisi ile kavga edip eve döneceğini aklına getirmemişti..." O sırada Joanna merakla sordu: "Peki! Agnes'in gördüğü şeyin ne olabileceğini kestirdiniz mi?" "Bilemeyeceğim. Ancak tahmin edebilirim. Fakat bana kalırsa Agnes hiç bir şey görmüş değil." "Yani ortada olan bir şey yok muydu?" "Yoo kızım.. Bunu demek istemedim... Agnes akşamın geç saatlerine kadar kilerin penceresinde ümitle bekledi. Ve bir şey göremedi. Eve kimse gelmedi.

Ne postacı, ne de bir misafir. Kızcağız pek zeki değildi ama, gene de bir süre sonra durumda bir gariplik hissedecekti. Eve postacı gelmemiş, fakat Bayan Symmington'a bir mektup bırakılmıştı." Ben bir hayli şaşırmış vaziyette sordum: "Bayan Symmington imzasız bir mektup almadı mı?" "Buna şüphe mi var! Tabii ki almadı.. Dedim ya, son derece basit bir cinayet olayı idi bu. Her öğleden sonra. Bayan Symmington'un romatizma ağrıları tutuyordu. O zaman da doktorun verdiği ilaçları alıyordu. Adam da en üstte duran hapın yanındaki kaşenin içine arsenik doldurdu. Artık avukatın yapacağı tek bir şey kalmıştı. Eve dadıdan önce veya aynı zamanda dönmek. Karışma herkesin duyacağı şekilde seslenip, cevap alamayınca yukarı çıkıp karısının kaşe yutmak için içtiği su bardağına siyanür koymak.

İntihar sebebi potasyum siyanür'ün tespitinin arsenik'ten kolay olduğunu biliyordu. Dolay ısı ile siyanür'den sonra arsenik aranmayacağından emindi.

Buruşturulmuş imzasız mektubunu şömineye fırlattıktan sonra, elinin altına "Artık dayanamıyacağım" cümlesi yazılı kağıt parçasını bırakmak." O anda Bayan Marple bana dönüp: "O yönden çok haklıydınız Bay Burton. Kadının bu iş için bir kağıt parçası seçmesi çok garipti.

Kimse canına kıyarken, bırakacağı mektubu bir kağıt parçasına karalamaz. Üstelik zarfa da koyarlar o tür mektupları. O kağıt parçasının şüpheli olduğunu siz de anlamıştınız." dedi.

"Bayan Marple, bana layık olmadığım teveccühü gösteriyorsunuz.

Benim bildiğim bir şey yoktu." "Yoo Bay Burton. Gerçekten biliyordunuz. Bundan hiç şüphem dahi yok. Aksi halde kız kardeşinizin telefon not defterine karalamış olduğu o satırlar sizi bu derece etkilemiş olamazdı." Ağır ağır o not defterindeki cümleleri tekrarladım: "Sıkılıyorum, bu kasabaya artık tahammül edemeyeceğim. Lütfen cuma günü gidemeyeceğimi söyleyiver. Anlıyorum. Tahammül edemeyeceğim artık." Marple gülümseyerek bana baktı: "Tabii her insan telefon defterine olur olmaz şeyler karalar. Bay Symmington da karısının bu tür bir mesajını gördü ve bundan faydalanabileceğini düşündü.

Kendisine uygun olan kısımları kesip sakladı. Planını gerçekleştirdiği zaman bunu kullanacaktı.

Tamamen kuşkusuz, karısının el yazısı ile yazılmış intihar mektubu idi bu." Gülümseyerek sordum: "Peki, bundan başka zeki buluşlarım da oldu mu?" Gözlerinin içi parıldayan şirin Bayan Marple devam etti: "Evet, aradığım ipucunu bana sağlayan siz oldunuz. Bütün gerçekleri bir araya getiren sizsiniz. Hem de en önemli şeyi bana siz açıkladınız. Elsie Holland'a imzasız mektup gelmediğini bana söyleyen siz olmadınız mı?" "Biliyor musunuz, Bayan Marple?" dedim. "Dün gece bir ara mektupları yazanın Elsie Holland olduğunu ve bu nedenle o'na mektup gelmediğini düşündüm." "Yoo Bay Burton. Oolmaz. Bu tür mektup yazan bir kimse, şüphe çekmemek için kendine de mektup yazar.

Bu..aslında bu tür maceraların en heyecan verici yönlerinden biridir. Hayır, Bay Burton, bu konu beni bambaşka bir yönden ilgilendirdi. Bay Symmington'un tek zayıf tarafı Elsie'ye olan aşkı idi. Ona kötü bir mektup göndermek içinden gelemezdi. Bir insanın karakterini ortaya çıkaran ilginç bir şeydir bu... Bir bakıma bu derece bağlılığı için adamı takdir de edebilirsiniz. Ama aslında avukatı ele veren de yine bu oldu." Joanna hayretle haykırdı: "Ve o, Agnes'i de öldürdü, öyle mi?..." diye sordu. "Fakat buna ne gerek vardı ki?" "Aslında buna bir sebep yoktu. Fakat siz bugüne kadar kimsenin canına kastetmediğiniz için durumu fark edemezsiniz. Cinayet işleyen bir insanın aklı karışır. Olmadık şeyler düşünmeye başlar. Belki de Agnes'in Partridge'e telefon edip, Bayan Symmington'un ölümünden bu yana endişe duyduğunu anlatırken duymuş olabilir.. O anda durumu şansa bırakamazdı tabii... O aptal hizmetçi kız gerçekten bir şey görmüş olabilirdi. Herhalde bildiği bir şey vardı ki Partridge ile bu şekilde konuşmuştu." "Fakat adam o akşam üzeri bürosunda

değil miydi?" "Kanımca Symmington karısını daha bürosuna gitmeden önce öldürdü. Elsie Holland mutfak ile yemek odası arasında, gidip gelirken, Symmington hole indi. Gitmiş gibi sokak kapısını hızla çekti. Sonra sessizce vestiyere girdi. Agnes evde yalnız kalınca da gidip herhalde kapının zilini çaldı ve yeniden vestiyere gizlendi. Kız kapıyı açmak üzere iken gidip arkadan kafasına ağır bir cisimle vurdu. Cesedi dolaba tıktıktan sonra acele ile bürosuna gitti. Biraz gecikmiş olabilirdi ama buradakilerin bunu fark ettiklerini zannetmiyorum. Çünkü cinayetten kimse bir erkeği sorumlu tutmuyordu." Bayan Calthrop dayanamayarak: "İğrenç domuz!" diye bağırdı.

Rahibin eşine sordum: "Ona acımıyor musunuz ki, Bayan Calthrop?" "Ne münasebet, niçin acıyacakmışım?" "Buna sevindim de. Başka diyeceğim yok." Joanna merakla sordu: "Ama Aimee Griffith'in suçlu olarak seçilmiş olmasının sebebi ne? Polisin Owen' in ilaç odasından çalınan havaneli ile şişi bulduğundan haberim var. Herhalde bir erkeğin eşyaları bir mutfak çekmecesine geri koyması kolay bir iş olmasa gerek. Havaneli ile şişin nerede saklandığından haberiniz var mı? Biraz önce yolda Müfettiş Nash ile karşılaştım. Bana o anlatı. Havaneli ile şiş, Symmington'un bürosunda duran küflü çelik kutulardan birinde bulunmuş. Sir Jaspeer Harrington West'e ait olan kutuda." Bayan Calthrop hayıflandı: "Zavallı Jasper!" dedi. "O benim yeğenimdi. Ciddi ve vakar sahibi bir ihtiyarcıktı. Hayatta olsaydı, muhakkak ki büyük bir kriz geçirirdi." "Peki bu cinayet aletlerini saklamak delilik sayılmaz mı?" diye sordum.

Bayan Calthrop bu sorumu cevaplandırdı: "Onları kaldırıp atması muhakkak ki daha büyük bir cinnet olurdu.

Symmington'dan şüphelenen kimse yoktu ki!" Joanna söze karıştı. "Symmington, Agnes'in başına havaneli ile vurmamış. Kutudan oldukça ağır bir saat rakkası da çıkmış. Rakkasın üzerinde kan lekesi ile saç telleri de bulunmuş.

Symmington havanelini, Aimee'nin tutuklandığı gün çaldığını ve kitabın sahifelerini de kadının evinde saklamış olduğu fikri üzerinde duruyor. Bu da beni ilk sorumu tekrarlamama neden oluyor. Niçin Aimee Griffith üzerinde duruldu? Üstelik polis, kadının mektubu yazdığını da görmüş." Miss Marple: "Evet, tabii," dedi. "O mektubu yazan Aimee Griffith'in kendisiydi." "Ama neden?" "Ah, sevgili yavrum. Aimee Griffith'in yıllardan beri avukat

Symmington'a aşık olduğunu hala fark edemedin mi?" Bayan Dane Calthrop, gözlerini yumup, "Zavallı!" diye mırıldandı.

"Onlar samimi iki dosttular. Herhalde Aimee Griffith, Bayan Symmington'un ölümünden sonra, günün birinde..." Bayan Marple, hafifçe öksürerek devam etti. "Sonra da Elsie Holland ile Symmington hakkında dedikodular ayyuka çıktı ve bu da Aimee Griffith'i bir hayli sarstı. Kızın, haris ve zorla Symmington'a kendini kabul ettirmeye çalışan bir yaratık olduğu düşüncesine kapılmıştı. O yazılan imzasız mektuplara kendisi de bir tane ilave ederek, belki de Elsie Holland'ı kasabadan kaçırabilirim ümidine kapıldı. Bunda bir tehlike olmayacağını sanmıştı. Üstelik her tedbiri almış olduğundan da şüphesi yoktu." Joanna merakla; "Eeeh!" dedi. "Hikayenin sonunu getirsenize." Bayan Marple ağır ağır devam etti: "Elsie' Holland mektubu Symmington'a gösterdi. Adam derhal mektubu kimin kaleme alabilmiş olacağını anlamıştı. Tam kendini güvenceye alabilecek bir fırsattı bu. Fakat adam artık korkmaya başlamıştı. Polis, imzasız mektupların yazarını ele geçirinceye kadar rahat edemeyecekti. Mektubu polise götürdü ve orada Aimee'nin bu mektubu yazarken polis tarafından görüldüğünü öğrendi.

Böyle bir fırsat inşanın eline binde bir dahi geçemezdi.

O akşam üzeri ailenin tüm efradını toplayıp Griffith'lere çaya gitti.

Kendisi de elinde çantası ile bürodan gelmişti.

Çantasında eski kitaptan yırtılmış sahifeler vardı. Bu sahifeleri merdivenin altındaki dolaba saklayacaktı. Aslında bu çok kurnazca bir hareketti. Bu dolap, insanın aklına, Agnes'in cesedinin saklandığı yeri getirecekti. Üstelik bu da son derece kolay bir şeydi. Holden geçerken bir-iki dakika duraklamak, bu iş için yetti de arttı bile." "Durum ne olursa olsun, Bayan Marple," dedim, "bir bakıma sizi hiçbir zaman asla affedemeyeceğim. Bu işe Megan'ı karıştırmasaydınız daha doğru olurdu!" Elindeki örgüyü bırakan yaşlı kadın, gözlüklerinin üzerinden beni süzerek, tatlı bir ifade ile cevap verdi: "Bir şeyler yapılması lazımdı, genç adam. Bu son derece kurnaz adama karşı kullanılabilecek elde tek bir delil dahi yoktu. Bir yardımcıya kesinlikle ihtiyacım vardı. Hem de cesur ve kafası işleyen bir yardımcıya. Ve ben de aradığım yardımcıyı Megan'da buldum." "Ama Megan için oldukça ciddi bir tehlikeydi bu!" "Evet, doğru. Ama, biz bu dünyaya masum bir kimsenin hayatı

söz konusu iken, tehlikeden kaçmak için gelmiş değiliz. Bilmem beni anladınız mı?" Anlamıştım.

On Beşinci Bölüm

Her sabahki gibi ana yola çıkmıştım.

Bayan Emily Barton elinde filesi, bakkaldan çıkıyor, gözleri heyecan ile pırıldıyordu. Yanakları da pembeleşmişti.

Beni görünce sevinçle; Ah, Bay Burton" dedi, "o kadar heyecan duyuyorum ki sormayın. Nihayet bir gemi ile seyahate çıkıyorum.." "İnşallah geziniz çok eğlenceli geçer." "Buna şüphem yok. Tek başıma gitmeye hiçbir zaman cesaret edemezdim. Allah gönlüme göre verdi. Uzun süreden beri "Ufak Katır Tırnağı"nı satmayı tasarlıyordum. Mali durumum gerçekten çok bozuktu.

Üstelik evimde yabancı kimselerin yaşamasına hiç de tahammül edemiyordum.. Ama artık bu villayı siz satın aldınız ve Megan ile oturacaksınız... Bu çok iyi oldu... Sonra sevgili Aimee Griffith de, geçirdiği o badireden sonra ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Kardeşi Owen ise evlenmek üzere idi. Eninde sonunda ikinizin de Lymstock'ta aramıza katılmanız gerçekten çok hoş bir şey. Nihayet geziye katılmaya Aimee'yi de kandırmayı başardım. Bu yolculuk galiba bir hayli uzun süreceğe benzer.

Hatta, dünyayı dahi dolaşmamız mümkün olacak.

Aimee son derece becerikli ve konuşkan bir kadın. Nihayet her şey düzeldi değil mi?" Bir süredir kilisenin sakin mezarlığında yatan Bayan Symmington ile Agnes Woodell aklıma geldi. Acaba onlar da herşeyin düzeldiğine kani miydiler? Aynı zamanda Bayan Symmington'un Megan'a pek iyi davranmadığını da hatırladım. Ne var ki eninde sonunda hepimiz ölecek değil miydik?.. Mutlu görünen Bayan Emily Barton'a, bu iç açıcı dünyada herşeyin yolunda olduğu fikrine, katıldığımı söyledim.

Ana yolda ilerledim. Symmington'ların bahçesinin önünde durdum.

Megan beni görüp dışarı çıktı. Bu pek romantik bir buluşma sayılmazdı. Zira

dev gibi bir çoban köpeği Megan'ın yanında duruyordu. Hayvan, o kendine has neşesi ile neredeyse beni yere indirecekti.

Megan: "Ne kadar sevimli değil mi?.." diye sordu.

"Evet, biraz fazla sevimli galiba. Köpek bizim mi?" "Evet, Joanna'nın bize düğün hediyesi. Bize bir hayli güzel düğün hediyeleri getirdiler. Bayan Marple ördüğü ve pek neye yarayacağını bilemeyeceğim bir şey getirdi. Bay Pye ise o çok beğendiğimiz Derby porselen çay takımını göndermiş. Elsie bir kızartma makinesi yolladı." "Tam o'na göre bir şey bu." "Elsie bir dişçinin yanma girmiş ve hayatından çok memnunmuş.

Haa.. Nerede kalmıştım?.." "Düğün hediyelerini sıralıyordun" dedim, "yalnız unutma ve iyi say, çünkü fikrini değiştirdiğin taktirde hepsini teker teker geri göndermek zorunda kalırsın." "Hayır, fikrimi değiştirecek değilim... Başka ne vardı? Haa.. Bayan Dane Calthrop bir tas göndermiş." "Evet, o'nun görüşleri daima garip olur." "Ah.. En nefisini bilmiyorsun. Partridge de bana bir hediye gönderdi.

Bugüne kadar gördüğüm çay masası örtülerinin belki de en korkunç görünüşlüsü. Ama galiba kadından ben de hoşlanmaya başladım. Onları kendisi örmüş!" "Herhalde örtü üzerine, dikenler ve vahşi hayvanlar işlemiştir!" "Ne münasebet! Örtüye elceğiziyle kalpler işlemiş." "Yaa! Demek Partridge'in kalbi de yumuşamaya başladı!" Megan beni eve sürüklerken konuşmasına devam etti: "Ancak anlayamadığım bir şey var. Köpeğin boynunda tasması ve kayışı da vardı, ama Joanna bana bir çift daha gönderdi... Bunun sebebi ne acaba?" "Bu" dedim, "Joanna’nın ufacık bir esprisi."

-SON-